

SCĂRTI ROMANTICE

REFUGIUL
INIMII

ROBYN
CARR

Maggie Sullivan a ajuns într-un punct de cotitură al vieții. Cariera de neurochirurg se află în impas când este acuzată de malpraxis în urma morții unui adolescent, iar iubitul o anunță că trebuie să se despartă, căci nu se simte în stare să facă față stărilor ei emoționale. Epuizată și total nesigură de ceea ce îi rezervă viitorul, Maggie fuge de nebunia orașului și se întoarce la Sullivan's Crossing, refugiul din munți al tatălui ei Sully, unde speră să-și găsească liniștea.

Când atacul de cord suferit brusc de Sully face lumea lui Maggie să fie din nou zguduită din temelii, Cal Jones, un turist aflat în campingul de la Sullivan's Crossing, despre care ea nu știe mare lucru, se dovedește un sprijin neașteptat. Maggie este suspicioasă față de dorința lui Cal de a ajuta, iar reticenta lui de a vorbi despre sine îi ridică multe semne de întrebare – până când află adevărul despre trecutul și dorința lui de a se izola de lume.

Deși Cal și Maggie se luptă cu sentimentul de pierdere și de singurătate, timpul petrecut împreună le oferă amândurora speranțe pentru viitor – însă pentru asta trebuie să învețe să aibă încredere că dragostea poate să le vindece rănila sufletului...

Robyn Carr a scris 41 de romane, traduse în 19 limbi și publicate în 30 de țări, în 27 de milioane de exemplare. Printre numeroasele premii se numără și cel pentru întreaga activitate, acordat în 2016 de Asociația Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-2064-4

9 786063 320644

ROBYN CARR

Refugiul inimii

What We Find

Robyn Carr

Copyright © 2016 Robyn Carr

Toate drepturile rezervate, inclusiv acela de reproducere
în întregime sau parțial în orice formă.

Ediție publicată prin înțelegere cu Harlequin Books S.A.

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și
întâmplările sunt fie produsul imaginației autoarei, fie sunt folosite
fictiv, iar orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate,
companii, evenimente sau locuri este în întregime întâmplătoare.

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Lira
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lira.ro

Ne puteți vizita pe
www.lira.ro/lirabooks.ro

Refugiul inimii
Robyn Carr

Copyright © 2017 Grup Media Lira
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CARR, ROBYN

Refugiul inimii / Robyn Carr;
trad.: Laura Berteanu - București: Lira, 2017

ISBN 978-606-33-2064-4

I. Berteanu, Laura (trad.)

821.111(73)-31-135. 1

ROBYN CARR
Refugiul inimii

Traducere din limba engleză
Laura Berteanu

capitolul 1

*Doar să trăiești nu e suficient...
Ai nevoie de soare, de libertate și de o floare.*

Hans Christian Andersen

Maggie Sullivan își căută refugiu între etajele șase și șapte din aripa de vest a spitalului, pe scările cel mai puțin utilizate de internștii și rezidenții care alergau întruna de la un etaj la altul, de la o urgență la alta. Se opri pe palierul dintre cele două etaje și se așeză pe trepte, cu brațele încrucișate pe genunchi, cu fața în palme.

Nu înțelegea cum de-și putea simți inima frângându-i-se în fiecare zi. Se considera mult mai puternică.

- Ei, se pare că unele lucruri nu se schimbă niciodată, spuse o voce familiară.

Maggie ridică privirea spre cea mai bună prietenă a ei, Jaycee Kent. Făcuseră facultatea de medicină împreună, deși rezidențiatul le despărțise. Jaycee era obstetrician, iar Maggie neurochirurg. Și... se ascunseseră împreună pe palierele dintre etaje cu mulți ani în urmă, când viața de student la medicină părea că o să le pună capac. Cei mai mulți dintre colegii și profesorii lor erau bărbați. Iar Maggie și Jaycee refuzau să plângă în fața bărbaților.

Maggie râse, printre sughițuri.

- Cum m-ai găsit? o întrebă.

- De unde știi că nu am venit și eu aici tot ca să plâng?

- Pentru că tu ai o căsnicie fericită și o fiică frumoasă.

- Și niște ture groaznice, probleme cu somnul și la fel de multe zile rele câte sunt bune...

Jaycee se așeză lângă Maggie.

- Dar cel puțin hormonii mei cooperează, momentan. Maggie, iar ai luat tura cuiva, nu-i așa? Ca să-ți poți acoperi facturile?

- De când mi s-a închis cabinetul, spuse Maggie, și de când mi-au deschis procesul...

- Ai nevoie de o pauză. Te recuperezi după o pierdere de sarcină și hormonii tăi sunt dați peste cap. Trebuie să pleci undeva, undeva cât mai departe de sala de urgențe. Ia-ți niște zile libere. Lingeți rănile. Vindecă-te.

- M-a părăsit, spuse Maggie.

În mod clar, Jaycee fu șocată.

- Cum?

- S-a despărțit de mine. A spus că nu mai suportă. Nu-mi mai suportă comportamentul, emoțiile, problemele. Mi-a sugerat să mă tratez la un profesionist.

Jaycee nu spuse nimic.

- Am rămas mută, zise ea în cele din urmă. Ce dobitoc!

- Ce-i drept, plângeam tot timpul, zise ea, trăgându-și din nou nasul. Dacă nu eram cu el, plângeam când vorbeam cu el la telefon. Credeam că am acceptat ideea de a nu avea copii. Am aproape treizeci și șapte de ani, lucrez mult, eram într-o relație cu un bărbat bun, proaspăt ieșit dintr-o căsnicie nereușită, care avea deja un copil...

- Ai dreptate, mai puțin cu partea în care crezi că era un bărbat bun, zise Jaycee. Doar e doctor, ce Dumnezeu! Nu știe că o astfel de experiență lasă urme? Chiar dacă e să lăsăm la o parte tot stresul, rămâne pierderea sarcinii! Oamenii nu-i dau cine știe ce importanță, dar până la urmă e o moarte. Ți-ai pierdut copilul. Trebuie să-ți faci timp să plângi.

- Adevărat, spuse Maggie, scoțând din buzunar un șervețel în care își suflă tare nasul. Chiar așa m-am simțit. Când am aflat că sunt însărcinată, nu mi-au trebuit mai mult de cincisprezece minute ca să încep să-mi văd copilul, să-l iubesc... Sau s-o iubesc.

- Nu vreau să mă repet, dar emoțiile tale sunt acum puternic afectate de secrețiile hormonale. Ascultă-mă, trimite niște e-mailuri în seara asta. Anunță-i pe cei care trebuie să știe că-ți iei o săptămână liberă.

- Nimeni nu știe că am fost însărcinată, în afară de tine și de Andrew.

- Nu trebuie să dai explicații - toată lumea știe de cabinetul tău, de foștii tăi parteneri, de proces. Sincer, colegii tăi sunt uimiți că te mai ții pe picioare. Fă ceva, pleacă din oraș. Odihnește-te.

- Sar putea să ai dreptate, spuse Maggie. Treptele astea de ciment mă omoară.

Jaycee o cuprinse cu un braț pe după umeri.

- Ca pe vremuri, nu?

Ultimii 11 sau 12 kilometri până la Sullivan's Crossing erau nimic mai mult decât o mocirlă, iar SUV-ul Toyota al lui Maggie, de culoare crem, era acoperit de noroi până la ferestre.

Nu era chiar o surpriză. Plouase toată săptămâna în Denver, acum că stătea să se gândească. Martie era, în mod tipic, cea mai imprevizibilă și mai ploioasă lună din an, mai ales la munte. Și, când nu ploua, era posibil să ningă.

Dar Maggie avusese un an atât de prost, încât nici nu se mai gândise la vreme.

Anul care trecuse îi adusese atât de multe complicații - medicale, legale și personale -, încât își închisese cabinetul, cu câteva luni în urmă. Lua acum ce apuca de ici, de colo, de la alți medici, și lucra la Urgențe, la secția de Traume Nivelul 1, în timp ce încerca să descâlcească nodul gordian în care se transformase viața ei. La sfatul doctorului, care era în același timp cea mai bună prietenă a ei, își luase o vacanță extrem de necesară. După ce trimisese câteva e-mailuri și dăduse câteva telefoane, era acum pe drum, îndreptându-se spre casa tatălui ei.

Știa că suferea probabil de depresie. De epuizare și de nefericire generală. Era firesc. Orelle de lucru erau monstruoase și tensiunea fusese cumplită în ultima vreme.

Cu aproximativ un an în urmă, doi medici din clinica în care își avea cabinetul fuseseră acuzați de fraudă și malpraxis și li se interzisese să-și mai practice meseria pe perioada unei investigații care, aproape sigur, avea să conducă la un proces. Chiar dacă Maggie nu știuse nimic despre cele întâmplate, fusese un scandal care o afectase. Presa mâncase subiectul pe pâine, și Maggie se trezise încercând să susțină singură întreaga afacere.

Apoi părinții băiatului care murise în tura ei, în urma rănilor suferite într-un accident de mașină, deschisese-ră, fără nici un temei, proces. Împotriva ei.

Părea imposibil ca soarta să mai găsească ceva de adăugat în căruța ei de necazuri, și așa plină. *Ha! Să nu te pui niciodată cu soarta!*

Aflase că e însărcinată. Fusese un accident, desigur. Ea locuia în Denver, el în Aurora. Amândoi aveau cariere solicitante și se vedeau atunci când puteau – o noapte aici, o noapte acolo. Când reușeau să petreacă un weekend întreg împreună, era o minune.

Maggie își dorea mai mult, dar Andrew era medic la Urgențe și totodată tatăl divorțat al unei fete de opt ani.

Dar vorbeau constant la telefon. Își trimiteau SMS-uri și e-mailuri în fiecare zi.

Conta pe el, era omul ei de bază.

Maggie nu știa dacă avea să se căsătorească vreodată, să-și întemeieze o familie, dar surpriza o făcuse fericită. Un lucru bun într-un an groaznic.

Andrew, pe de altă parte, *nu* fusese fericit. Încă își revenea după divorț, deși trecuseră trei ani. Și încă se mai certa prin tribunale cu fosta nevastă pentru custodie, pensie alimentară și drepturi de vizitare. Maggie nu înțelegea de ce. Andrew nu părea să știe ce să facă cu fiica lui, atunci când era la el. Îi sugerase numaidecât

să întrerupă sarcina. Îi spusese că puteau discuta despre asta peste vreo doi ani, dacă avea să descopere că era ceva important pentru ea și dacă relația lor ajungea până acolo.

Dar Maggie nu putuse concepe un avort. Doar pentru că Andrew nu era sigur? Avea treizeci și șase de ani! Cât timp mai urma ca să se mai gândească?

Deși nu-i spusese lui Andrew, se hotărâse să păstreze copilul indiferent ce ar fi însemnat asta pentru relația lor.

Apoi pierduse sarcina.

Cu inima frântă, măcinată de durere, se cundase mai jos.

Doar două persoane știau despre sarcină și despre pierderea ei – Andrew și Jaycee. Maggie plânsese din adâncul sufletului în fiecare noapte. Uneori, nu putea să aștepte până când ajungea acasă de la muncă și începea să plângă imediat ce închidea portiera mașinii. Și mai plângea și pe scări, între etaje.

Plângea la telefon, când îl suna pe Andrew. Plângea în brațele lui în timp ce el încerca să o consoleze, știind în tot acest timp că el se simțea *ușurat*.

Apoi îi spusese:

– Știi ceva, Maggie? Nu mai rezist. Ne trebuie o pauză. Nu pot să te susțin, nu pot să te aduc la suprafață. Ai nevoie de ajutor, trebuie să revii pe linia de plutire. Storci pur și simplu viața din mine și nu am pregătirea necesară ca să te ajut.

– Îți bați joc de mine? îl întrebase. Îmi dai papucii când sunt la pământ? Când nu au trecut decât trei săptămâni de când am pierdut copilul?

Într-un mod specific pentru el, Andrew îi spusese:

– Nu am mai mult, scumpo.

Abia atunci își dăduse seama cu adevărat că, pentru Andrew, totul era despre el.

Și fusese ultima picătură.

Își împachetase câteva lucruri. Odată ce începuse, nu mai fusese în stare să se oprească. Se urcase în mașină și o luase înspre sud-vest, spre Denver, spre casa tatălui ei, la sud de Leadville și Fairplay, și nu sunase în prealabil.

O sunase pe mama ei, pe Phoebe, și îi spusese că se duce la Sully și că nu știa exact cât o să stea acolo.

Deocamdată nu avea alt plan decât să scape de streșul și de încordarea continue, de durerea și anxietatea permanente.

Era începutul după-amiezii în momentul în care parcă în fața magazinului cu de toate, care fusese al străbunicului, apoi al bunicului și care era acum al tatălui ei.

Tatăl lui Maggie, Harry Sullivan, cunoscut pentru toți drept Sully, era un bărbat de șaptezeci de ani, în formă maximă, care nu arăta nici un semn de încetinire a ritmului sau intenție de a se pensiona.

Maggie rămase o vreme în mașină, încercând să se gândească ce să-i spună. Cum să formuleze în așa fel încât să nu sune ca și cum tocmai ar fi pierdut un copil și ar fi avut inima frântă?

Beau, labradorul galben, de patru ani, al tatălui ei, apărură din spatele magazinului, îi văzu mașina și începu să alerge în cercuri pe lângă ea, lătrând, apoi se ridică în două labe pe portieră, privind-o cu o expresie imploratoare.

Frank Masterson, un localnic care părea să fi fost legat de magazin de când și-l putea aminti Maggie, stătea pe verandă, cu o cană de cafea într-o mână și un ziar pe genunchi.

O singură privire îi spusese lui Maggie că erau puțini turiști – doar două rulote și câteva corturi pe locul de camping ce se întindea de la drum până lângă lac. Văzu un bărbat așezat în fața cortului, pe un scaun de pânză, citind. Se așteptase să fie puțini oameni – era mijlocul

săptămânii, mijlocul zilei și începutul lui martie, cea mai puțin profitabilă lună din an.

Frank privi de două ori în direcția ei, dar nu-i făcu nici măcar cu mâna.

Beau plecă dezamăgit când Maggie nu coborî din mașină.

Nu reușise încă să găsească un mod potrivit de a începe discuția.

Trecură încă cinci minute, apoi tatăl ei ieși din magazin, traversă veranda și coborî scările, cu Beau pe urmele lui.

Maggie coborî fereastra.

- Bună, Maggie, spuse el, sprijinindu-se de capota mașinii. Nu te așteptam.

- M-am hotărât în ultima clipă.

Se uită la bagajele de pe bancheta din spate.

- Cât vrei să stai?

Maggie ridică din umeri.

- N-ai spus că sunt oricând bine-venită? În orice moment?

Sully îi zâmbi.

- Uneori, mi-o ia gura pe dinainte.

- Am nevoie de o pauză de la muncă. De la tot și toate.

- E de înțeles. Ce pot să-ți aduc?

- E prea mare deranjul dacă-ți cer două beri și un pat? întrebă ea, poate ușor prea sarcastic.

- Coors îți convine?

- Sigur.

- Du-te și parchează lângă casă. Găsești bere în frigider și nu ți-am vândut încă patul.

- Foarte drăguț din partea ta, zise ea.

- Ai nevoie de ajutor să-ți descarci toată garderoba? întrebă el.

- Nu. Nu-mi trebuie prea multe, deocamdată. Mă ocup eu de bagaje.

- Atunci, eu mă întorc la treabă și vorbim mai târziu.

- E o idee bună, zise ea.

Maggie târî o singură geantă în casă, cea în care avea periuța de dinți, pijamaua și blugii curați. Când era mică și amândoi părinții și bunicul ei locuiau aici, fusese cea mai fericită perioadă din viața ei. Magazinul, localnicii și turiștii, munții, lacul și valea, animalele sălbatice și soarele strălucitor erau suficiente motive ca să fie mereu veselă. Reușea să ignore faptul că avea o mamă nefericită, un tată care bea puțin cam prea mult și doi părinți care se certau mereu.

Apoi, când Maggie avea șase ani, Phoebe ajunsese la concluzia că se săturase de viața grea de la țară și că nu voia să-și ducă fiica în fiecare zi cu mașina până la o școală îndepărtată, care i se părea foarte nepotrivită. Cu un soț deloc mulțumitor pe lângă toate astea, Phoebe ajunsese la capătul răbdării. O luase pe Maggie și se mutaseră în Chicago.

Maggie nu îl văzuse pe Sully timp de ani întregi, iar mama ei se căsătorise cu Walter Lancaster, un neurochirurg de succes, cu foarte mulți bani.

Maggie detestase totul din adâncul inimii. Orașul, pe Walter, casa cea mare, școala particulară, peisajul rece, de beton. Detestase sunetul străzii și al vehiculelor de urgență.

Își amintea însă cu certitudine că toate aceste lucruri o readuseseră pe mama ei la viață. Phoebe era aproape cu desăvârșire fericită, singura pată în peisajul strălucitor al existenței ei fiind fiica ei cea posacă și țâfnoasă.

Schimbaseră rolurile.

La unsprezece ani, Maggie începuse să-și viziteze tatăl în mod regulat – mai întâi câteva weekenduri, apoi câte o lună întreagă, apoi în vacanțe.

Trăia pentru acele momente iar Phoebe o șantaja întotdeauna cu asta: „Poartă-te frumos și ia note bune și o să poți să-ți petreci vara în campingul ăla uitat de Dumnezeu, unde să mănânci viermi, să stai murdară și să-ți riști viața printre urși”.

- De ce nu ai luptat pentru mine? îl întreba încontinuu pe tatăl ei.

- Ah, scumpo, Phoebe avea dreptate. Nu eram cine știe ce tată și mi-am dorit ce era mai bun pentru tine. Și să știi că nu mi-a fost întotdeauna ușor, îi explicase el.

La un moment dat, prin clasa a zecea, Maggie reușise în sfârșit să-l accepte pe Walter. Dar alesese să facă facultatea în Denver, aproape de Sully. Phoebe și-ar fi dorit să se ducă la un colegiu simandicos din Ivy League.

Facultatea de medicină și rezidențiatul fuseseră altă poveste. Fusesse greu și să fie admisă, apoi trebuise să aleagă cele mai bune programe de rezidențiat care i se oferiseră. Ajunsesse în Los Angeles. Apoi făcuse un stagiul de internist cu Walter, deși detestase să se întoarcă în Chicago. Dar Walter fusese pur și simplu nemaipomenit.

După aceea deschisese un cabinet în parteneriat în Denver, aproape de tatăl ei și de lumea pe care o iubea.

Un an mai târziu, când Walter se pensionase în sfârșit și se dedicase golfului, Phoebe și Walter se mutaseră în Golden, Colorado, mai aproape de Maggie. Walter avea tot șaptezeci de ani, la fel ca Sully. Phoebe avea cincizeci și nouă de ani, era vibrantă și foarte implicată în evenimentele sociale.

Maggie se gândea că se simțea poate mai apropiată de Walter decât de Phoebe, mai ales că erau amândoi neurochirurghi. Era recunoscătoare. La urma urmei, Walter o trimisese la cele mai bune școli particulare, unde ea, Maggie, se comportase îngrozitor, făcând tot ce-i stătea în puteri ca să-i arate cât de neapreciate îi erau eforturile. Fusesse îngrozitor de nerecunoscătoare, se purtase oribil.

Dar Walter se dovedise a fi un bărbat bun, cu stil. Ajutase mulți oameni care, spre deosebire de ea, își proclamaseră recunoștința eternă, iar Maggie fusese impresionată de realizările lui. În plus, îi fusese mentor.

Fusese la fel de surprinsă ca toată lumea să constate cât de mult iubea medicina.

Sully spusese:

- Cred că e o idee grozavă. Eu, unul, dacă aş fi aşa deştept ca tine şi un pământău ca Walter ar fi dispus să achite nota de plată, n-aş mai sta o clipă pe gânduri.

Maggie descoperise că iubea ştiinţele, dar medicina fusese cea mai grea sarcină pe care şi-o asumase vreodată şi, de cele mai multe ori, nu era sigură că avea să mai reziste încă o săptămână. Ar fi putut să lase totul baltă, sau să-şi mai lase cel puţin din când în când câte o restanţă, dar nu - Maggie lua numai note maxime, care veneau la pachet cu atacuri de anxietate.

În secunda în care îi pusese în mână bisturiul în mână, îşi descoperise chemarea.

Se aşeză pe canapeaua lui Sully, bău două beri, apoi se întinse şi trase cuvertura peste ea. Beau intră prin uşa de căţel şi se întinse lângă canapea. Fereastra era deschisă, lăsând să intre aerul proaspăt şi rece de martie iar Maggie adormi numaidecât, legănată de sunetul ritmic făcut de Sully, care grebla porţiunea din spatele casei.

Începu să se gândească la vară şi la apele lacului, dar, înainte să se trezească, visă că încerca să opereze într-o sală de urgenţe aglomerată, unde toată lumea ţipa, podeaua era acoperită de cârpe însângerate, oamenii se urau între ei, aruncau cu instrumente unul în altul şi pacienţii mureau pe capete.

Se trezi găfâind, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

Soarele apusese şi în bucătărie fusese aprinsă o lumină, ceea ce însemna că Sully fusese în casă, ca să vadă ce face.

Pe o farfurie era un sandvici învelit în folie de plastic. Alături, era un bilet. Fusese scris de Enid, soţia lui Frank. Enid lucra dimineaţa în magazin, făcea pâine şi prăjituri şi pregătea mese la pachet, de la salate până la sandviciuri, pentru turiştii aflaţi în camping şi prin împrejurimi.

Bun venit acasă, scria pe bilet.

Maggie mănca sandviciul, bău o a treia bere și se duse să se culce în camera care era a ei în casa lui Sully.

Se trezi când îl auzi pe tatăl ei mișcându-se prin casă și văzu că nu era încă cinci dimineața, așa că se hotărî să se culce la loc și să doarmă până când n-o să mai aibă vise anxioase.

Se trezi la amiază, făcu o razie prin frigiderul destul de trist, apoi se culcă la loc.

Cam pe la ora două după-amiaza, ușa camerei ei se deschise cu zgomot și Sully spuse:

- Gata. E deja prea mult.

Magazinul lui Sully fusese deschis în 1906 de străbunicul lui Maggie, Nathaniel Greely Sullivan. Nathaniel avusese un fiu și o fiică. Pe fată o măritase și băiatului, Horace, îi lăsase magazinul. Horace avusese un fiu, pe Harry, care avusese lucruri mai bune de făcut decât să se ocupe de o prăvălie de țară. Își dorise să vadă lumea, să trăiască aventuri, așa că se înrolase în armată și se dusesse în Vietnam, printre altele. La vârsta de treizeci și trei de ani însă se însurase în cele din urmă și își adusese soția tânără și drăguță, pe Phoebe, acasă la Sullivan's Crossing. Cei doi făcuseră numaidecât un copil, pe Maggie, și-și începuseră viața de oameni așezați.

Tuturor proprietarilor magazinului de-a lungul timpului li se spusese Sully, dar lui Maggie i se spusese întotdeauna Maggie.

Cândva, prăvălia lui Sully fusese singurul loc pe o distanță de treizeci de kilometri de unde puteai lua pâine, lapte, ață sau ace, dar lucrurile se schimbaseră mult în momentul în care tatăl lui Maggie moștenise magazinul. Afacerea se transformase într-un centru de recreere - patru căsuțe cu o cameră, locuri de camping, câteva spații de rulote, un doc pe lac, bărci de închiriat, băi publice cu dușuri, mașini de spălat care funcționau pe bază de monede, mese de picnic și grătare. Sully instalase câteva prize pe verandă, ca turiștii de la corturi

să-și poată încărca aparatura electronică, iar acum Sully însuși avea televiziune prin satelit și Wi-Fi.

Sullivan's Crossing se afla într-o vale la sud de Leadville, la poalele unor munți senzaționali și la o aruncătură de băț de Continental Divide Trail¹. Era un camping ieftin și bine administrat, terenul era curat, magazinul era mare și bine aprovizionat.

Aveau un oficiu poștal; Sully era poștașul. Iar acum era cel mai apropiat loc de unde localnicii și turiștii deopotrivă puteau cumpăra alimente, bere sau gheață.

Oamenii care treceau pe acolo erau excursioniști, bicicliști, schiori hotărâți să traverseze țara, pescari, iubitori de natură și turiști de weekend. Erau mulți cei care se aventurau pe câte un traseu cu rucsacul în spate și care rămâneau în camping o zi, câteva zile, o săptămână sau chiar mai mult. Excursioniștii de pe CDT sau de pe Colorado Trail își planificau adesea o oprire la Sully, ca să să-și refacă proviziile, să se odihnească și să se spele. Acestora li se spunea „excursioniștii de cursă lungă“, pentru că traseul continental se întindea pe aproape cinci mii de kilometri, iar cel de Colorado pe aproape opt sute. Însă cele două trasee se uneau preț de aproximativ trei sute de kilometri, chiar o idee la vest de campingul lui Sully. Așa că locului ajunsese să i se spună *The Crossing*². Și așa căpătase numele neoficial de *Sully's Crossing*.

Unii dintre turiști veneau doar o singură dată, fără să se mai întoarcă. Mulți erau clienți regulați de weekenduri sau escapade de relaxare. Toți erau interesați pentru Maggie – bărbați, femei, tineri, bătrâni, atletici, cu pretenții atletice, cercetași, membrii ai cluburilor de natură, ciudați, câte un bătăran din când în când – dar cei care o intrigau cel mai mult erau excursioniștii de cursă lungă, cei care străbăteau distanțele cele mai lungi.

¹ Continental Divide National Scenic Trail, CDT, este un traseu de drumeții de 4 989 km care se întinde de la granița cu Mexic până în Canada, prin Munții Stâncoși (n.tr.)

² Răscrucea

Nici nu-și putea imagina ce efort de voință era necesar pentru a face întreg traseul Continental Divide, ca să nu mai vorbim de curaj și de rezistență fizică.

Îi plăcea la nebunie să le asculte poveștile, de la viețuitoarele sălbatice văzute pe drum, până la unghiile de la picioare pierdute în timpul călătoriei.

Pe veranda largă din fața magazinului erau mese și scaune, iar oamenii aveau tendința să zăbovească acolo, fie că prăvălia era deschisă sau nu.

Când vremea era frumoasă, apăreau adunări spontane și focuri de tabără pe marginea lacului.

Excursioniștii de cursă lungă își trimiteau adesea acolo pachete și șosete uscate, alimente uscate, ceva bani, poate chiar și o carte, obiecte de prim ajutor, un aprinzător nou pentru foc, unul sau două tricouri curate. Lui Maggie îi plăcea să-i vadă cum primesc și deschid coletele pe care singuri și le trimiseseră – parcă ar fi fost Crăciunul.

Sully avea o hartă mare cu CDT, cu Colorado Trail și cu alte trasee expuse pe niște table din fața magazinului. Erau înconjurată de poze, fie lăsate, fie trimise lui de turiștii pe care îi găzduise.

Pusese un jurnal, în care turiștii puteau lăsa mesaje. După ce se umpleau, aceste jurnale erau păstrate de Sully și deveniseră foarte cunoscute. Oamenii petreceau chiar și ore întregi citind din ele.

Campingul lui Sully era o evadare, un refugiu, un loc de întâlnire sau un punct de recreere.

Lui Maggie și lui Andrew le plăcuse să vină câte un weekend la schi – părțile de acolo erau sigure și bine marcate. Gradul de ocupare era mai mic în lunile de iarnă, așa că luau o căsuță, iar Sully nu comenta niciodată asupra faptului că împărțeau nu doar o singură cameră, ci și un singur pat.

Înainte de sarcină și de pierderea ei, rutina lor fusese revigorantă – lucrau până la epuizare timp de o săptămână, sau mai multe săptămâni, fiecare în orașul lui,

apoi se întâlneau pentru un weekend sau câteva zile, mâncau bine, făceau puțină mișcare în natură, purtau discuții lungi și profunde, se întâlneau cu prieteni, apoi se întorceau la lumile lor separate. Andrew se ferea de căsătorie, după ce eșuase într-una din care rămăsese și cu un copil. Maggie, la rândul ei, avusese o căsnicie nereușită și scurtă, dar ea nu se temea să încerce din nou și crezuse întotdeauna că Andrew avea să-și depășească îndoielile, în cele din urmă. Acceptase faptul că era posibil să nu aibă niciodată copii într-o relație cu un bărbat care îi declarase răspicat, de la bun început, că nu-și dorea alții.

-Apoi însă, a apărut unul și ce a făcut? mormăi Maggie pentru sine, intrând în magazin pe ușa din spate. S-a plâns că sunt prea tristă și că nu-mi poate face față. *Ticălosul!*

-Cine e ticălos, dragă? întrebă Enid, din bucătărie.

Scoase capul pe ușă în timp ce Maggie se cățara pe unul din scaunele înalte de la tejghea și îi zâmbi.

-Mă bucur să te văd. A trecut ceva timp.

-Știi și îmi pare rău. A fost un dezastru în Denver. Sunt sigură că tata ți-a povestit tot ce s-a întâmplat la cabinetul meu.

-Mia spus. Cu doctorii ăia îngrozitori, care i-au păcălit pe bieții oameni să creadă că aveau nevoie de operații pe coloană! Unul din ei e ticălosul?

-Fără îndoială, răspunse Maggie, deși nu se gândise deloc la medicii de la cabinet.

-Și procesul ăla împotriva ta! îi aminti Enid, plescâind a dezaprobare.

-Asta probabil că o să treacă, spuse Maggie cu speranță în glas.

Deși nu avea nici un motiv concret să creadă că așa o să fie. Cel puțin era un proces civil. Procurorul statal nu găsisese nici un motiv ca s-o pună sub acuzare. Dar, chiar și așa, cât putea suporta un om? Evenimentul care condusese la acel proces reprezentase una dintre cele mai

îngrozitoare nopți pe care le trăise vreodată la Urgențe – cinci băieți adolescenți într-un accident de mașină catastrofal, toți în stare critică. Petrecuse mult timp pe scările dintre etaje după povestea aceea.

- Nu-mi fac griji, minți ea.

Apoi trebui să se concentreze ca să nu se cutremure.

- Bravo ție! Am niște supă. Am făcut-o pentru tatăl tău și pentru Frank. De ciuperci. Cu pâine prăjită și brânză. Am o grămadă, dacă te interesează.

- Da, mulțumesc, spuse ea.

- Mă duc s-o aduc.

Enid dispăru după colț ca să pună supa în farfurie.

Magazinul nu avea o bucătărie mare, doar un colț, în spatele încăperii principale. Era în partea de sud-vest a clădirii. Chiar lângă casa de marcat, era o tejghea cu patru scaune înalte. În colțul dinspre nord-vest, era un bar micuț unde se serveau băuturi alcoolice și, din nou, o tejghea cu patru scaune. Nimeni nu încercase vreodată să deschidă un restaurant, dar era o idee bună să asigure ceva de mâncat și de băut – turiștii și excursioniștii rămăneau adesea fără provizii. Sully vindea bere, vin, sucuri și apă îmbuteliată din frigiderale magazinului, dar nu vindea tărie. Iar magazinul lui nu era magazin alimentar, ci magazin general. Pe lângă mâncare, Sully vindea tricouri, șosete și încă vreo câteva produse cu dedicație – coarde, carabine, baterii, pălării, cremă solară, obiecte de prim ajutor. Dacă voiai mai mult, trebuia să te duci la Timberlake, Leadville sau poate în Colorado Springs. Pe lângă mesele și scaunele de pe verandă, mai erau câteva scaune confortabile chiar lângă ușa din față, lângă soba de fontă. Maggie își amintea că, atunci când era ea mică, oamenii stăteau pe butoaie de bere, în jurul acestei sobe. Pe veranda din spate era o mașină uriașă de făcut gheață. Gheața era gratuită.

Enid scoase capul din bucătăria micuță. Își decolora părul în blond, dar întotdeauna, de când și-o amintea Maggie, avusese rădăcinile negre. Era plinuță și mămoasă,

în vreme ce soțul ei, Frank, era unul dintre acei fermieri bătrâni, slăbănogi și posaci.

- Băiatul ăla drăguț, doctor Mathews, vine și el în weekend? întrebă Enid.

- Ne-am despărțit. Și să nu mai spui vreodată că e drăguț, zise Maggie. E un nenorocit.

- Oh, scumpo! V-ați despărțit?

- A spus că îl deprimam, zise Maggie, îmbufnându-se. N-are decât să mă pupe undeva.

- Așa, că bine zici! Nu mi-a plăcut niciodată prea mult de el, ți-am spus?

- Nu, nu mi-ai spus. Mi-ai spus că ți se părea ne-maipomenit și credeai că o să avem niște copii foarte frumoși împreună.

- În mod clar, nu gândeam limpede, zise Enid, retrăgându-se în bucătărie.

Peste o clipă, se întoarse cu un bol de supă și cu o felie groasă de pâine prăjită, cu brânză. Era supă cremă de ciuperci, făcută cu smântână de casă.

Maggie băgă lingura în supă, suflă, gustă. Era divină.

- De ce nu ești tu mama mea? întrebă ea.

- Ei, pur și simplu n-am avut ocazia, atâta tot. Dar ne putem preface.

Între Maggie și Enid existau tot timpul astfel de momente. Maggie își dorise întotdeauna o astfel de mamă, grijulie, protectoare, în locul lui Phoebe, care era zveltă, elegantă, șic, cu o viață socială activă, snoabă și înțepată. Phoebe era rece în timp ce Enid era caldă și dragăstoașă. Phoebe putea citi un meniu din scoarță în scoarță, în vreme ce Enid putea vindeca orice cu supa ei de pui, gătită după rețeta bunicii. Phoebe gătea foarte rar, și nici atunci nu-i ieșea prea bine. Dar, înainte să-și demonteze complet mama, Maggie își aminti că Phoebe avea o minte ascuțită și că, deși era sarcastică și ironică, o putea face să râdă. Îi era devotată lui Maggie și își dorea cu ardoare loialitatea ei, în special își dorea ca Maggie să o placă mai mult decât îl plăcea pe Sully. Îi dăduse lui

Maggie tot ce-i putea da. Nu era vina lui Phoebe că nu fusese ceea ce-și dorise Maggie. De exemplu, Phoebe o trimisese pe Maggie la o școală postliceală particulară unde Maggie învățase extrem de multe și care se dovedise foarte folositoare... doar că Maggie ar fi renunțat la tot ca să poată locui cu tatăl ei. O prostie, poate, totuși... Și, deși Phoebe nu ar fi fost prinsă nici moartă în campingul tatălui ei, îi organizase lui Maggie o nuntă de cincizeci de mii de dolari pe care Maggie nu și-o dorise. Iar Walter le făcuse, ei și lui Sergei, cadou de nuntă o excursie în Europa.

Maggie apreciasse în mod deosebit excursia în Europa. Dar nu ar fi trebuit să se mărite cu Sergei. Fusese foarte ocupată, cu mintea la alte lucruri, iar Sergei era frumos, sexy – mai ales accentul lui! Dădeau foarte bine împreună. Privise la suprafață și nu văzuse cine era cu adevărat. Sergei era superficial și nu era demn de încredere. Din fericire, deși în mod civilizat se spunea *din nefericire*, fusese o căsnicie deosebit de scurtă. De nouă luni.

– E atât de bună! spuse Maggie. Supa ta mă face întotdeauna să mă simt mai bine.

– Cât rămâi aici, scumpo?

– Nu știu sigur. Până îmi revin. Două săptămâni, poate? Enid clătină din cap.

– Nu ar fi trebuit să vii în martie. Trebuia să știi să nu vii în martie.

– O să mă muncească tata ca pe un catâr, nu?

– Fără îndoială. Singurul om care nu se teme să vină aici în martie e Frank. Sully nu l-ar pune pe Frank la muncă.

Frank Masterson era unul din prietenii buni ai lui Sully. Aveau aproximativ aceeași vârstă, în timp ce Enid avea doar cincizeci și cinci de ani. Frank spunea că fusese deștept și-și luase o nevastă mai tânără, ca să se asigure că avea cine să-l îngrijească la bătrânețe. Frank avea o fermă de vite în apropiere, care fusese preluată aproape

în totalitate de cei doi fii ai lui, ceea ce-i permitea lui Frank să-și piardă timpul pe la Sully. Din când în când, Sully îl întreba:

- De ce nu vii de dimineață, odată cu Enid, ca să economisești benzina? Oricum nu faci altceva decât să-mi bei cafeaua și să încurci pe toată lumea.

Când era frig afară, stătea înăuntru, lângă sobă. Când era cât de cât plăcut, prefera veranda. Se plimba prin camping, se întindea la vorbă cu oamenii, mai ridica din când în când câte o cutie mai grea pentru Enid, citea mult ziarul. Era nelipsit.

Enid avea o față dulce, în formă de inimă, care îi acompania trupul plinuț ce îi trăda pasiunea pentru prăjituri. Pe lângă sandviciurile pe care le făcea, le împacheta și le punea apoi în frigider, lângă alte produse alimentare, Enid făcea prăjituri în fiecare dimineață - cornuri, briose, fursecuri, și altele de genul. Frank le devora pur și simplu, fără să pară că se îngrașă măcar un gram.

Maggie îl auzea pe Sully afară, curățând igheaburile de pe streșina magazinului. La șaptezeci de ani, se urcase pe o scară și curăța mizeria strânsă în timpul iernii. Asta era problema cu luna martie - era multă curățenie de făcut pentru primăvară și vară.

Maggie evadă pe verandă ca să stea puțin de vorbă cu Frank, înainte ca Sully să o vadă că stă degeaba și să o pună la treabă.

- Ce cauți aici? o întreabă Frank.

- Sunt în vacanță, spuse ea.

- Hmm. Al dracului moment să-ți iei o vacanță. Nu-i nimic de făcut acum. Vine și dr. Mathews?

- Nu. Nu mai suntem împreună.

- Hmm. De-asta ai venit aici, pe mocirla asta? Ca să-ți lingi rănilor?

- Cătuși de puțin. Sunt foarte mulțumită.

- Mda, chiar pari foarte mulțumită.

„M-ai bine m-aș duce să curăț igheaburile“, își spuse Maggie. Așa că schimbă subiectul și începu să discute

despre politică, fiindcă știa că Frank avea opinii foarte puternice și, în acel moment, Maggie prefera să asculte, decât să răspundă la întrebări.

Îl văzu iar pe bărbatul de pe scaunul pliabil, în fața cortului de rulotă, sub acoperișul din prelată. Citea din nou. Observă că avea picioare lungi.

Tocmai se pregătea să-l întrebe pe Frank de cât timp era la ei, când observă pe cineva pe potecă, apropiindu-se de camping. Avea un rucsac mare și bețe de tură și purta ceva ciudat pe cap. Maggie miji ochii. O cască de pilot de bombardier, din piele, cu urechi?

- Frank, ia te uită! spuse ea, aplecându-se în față și căscând ochii.

Bărbatul era bătrân, dar asta nu era chiar așa de ciudat. Întâlneai multe persoane în vârstă pe trasee, la drumeții, pe biciclete, la schi. Adevărul era că, dacă te mai țineau puterile, după pensionare era momentul în care aveai și timp, și bani.

Când bărbatul se apropie, Maggie observă că vârsta bărbatului era lucrul cel mai puțin neobișnuit la el.

- Mă duc să-l găsesc pe Sully, spuse Frank, ridicându-se și intrând în magazin.

Când ajunse mai aproape, deveni vizibil faptul că bărbatul purta pantaloni de stofă, suflecați, șosete negre și pantofi negri, ce promiteau să fie foarte eleganți, odată ce era dat jos noroiul de pe ei. Și pe cap avea o cască de aviator, din al Doilea Război Mondial. Purta o geacă de schi ce părea să fie udă learcă, era îmbujorat și șchiopăta.

Sully apărui pe verandă, cu Beau dând din coadă lângă el. Frank veni după ei.

- Ce mama dracului?

- Mda, ceva nu e-n regulă, zise Maggie.

- Crezi? întrebă Sully.

Coborî treptele și se apropie de bărbat, cu Maggie imediat în spatele lui, cu Frank la urmă și cu Enid pe verandă, așteptând să vadă ce se întâmplă.

- Hei, prietene, spuse Sully, cu mâinile în buzunare. Încotro?

- Asta e Camp Lejeune?

Toți schimbă o privire.

- Hm, suntem în Carolina de Nord, băiete, zise Sully, deși bărbatul era, în mod evident, mai în vârstă decât el. Se pare că te-ai rătăcit. Urcă pe verandă și bea o cafea, dă-ți jos rucsacul și geaca asta udă. Și casca aia ridicolă, pentru Dumnezeu! Trebuie să sunăm pe cineva. Ce cauți aici, prin noroi în pantofii de duminică?

- Poate că ar trebui să aștept o vreme, să văd dacă vin și ei, zise bărbatul, lăsându-se condus pe verandă.

- Cine? întrebă Maggie.

- Părinții și fratele meu mai mic, zise bărbatul. Mă întâlnesc aici cu ei.

- Pun pariu că au și ei niște căști de-astea, mormăi Frank.

- S-ar părea că ești un pic amețit, zise Sully. Cum te cheamă, tinere?

- Asta e problema, nu-i așa? Va trebui să mă gândesc o vreme.

Maggie observă că bărbatul de lângă cort se apropiase de ei, curios.

Când îl văzu de aproape, îi atrase atenția. Era înalt și chipeș, deși avea o umflătură mică pe puntea nasului. Dar șoldurile îi erau înguste, umeri lați, iar blugii uzați îi picau exact cum trebuie.

Privirile li se întâlniră. Maggie întoarse capul.

- Știi cum te-ai udat? întrebă Sully. Ai mers prin ploaia de azi-noapte? Ai dormit în ploaie?

- Am căzut în pârâu, spuse bărbatul.

Zâmbi, deși tremura.

- Din cauza pantofilor ăstora, îi atrase atenția Frank. A alunecat pentru că nu e încălțat cum trebuie.

- Ei, gata, asta a fost, spuse Maggie. Profesorul Frank a rezolvat problema. Hai să-i scoatem geaca aia udă și să-i aducem o pătură. Sully, ai face bine să-l suni pe Stan.

- Sigur.

- Aveți nevoie de o mână de ajutor? îl auzi Maggie întrebând pe bărbatul de la cort.

- Poți să-mi aduci telefonul, Cal? întrebă Sully.

Sully îl puse pe bărbat în scaunul care fusese cândva al lui Maggie și începu să-i dea jos geaca și hainele ude. Sprijini rucsacul de balustrada verandei și, în doar câteva clipe, Enid apăru cu o pătură, o cană de cafea și o brișă. Cal aduse telefonul fără fir pe verandă. Domnul în vârstă începu pe loc să devoreze brișa în timp ce Maggie îl privea.

- Cred c-o să-l mai vedem pe aici, zise Frank, așezându-se la loc pe scaunul lui.

Maggie se așează pe vine în fața străinului și, vorbind foarte încet, îl întrebă dacă putea să-i scoată casca. Înainte să primească permisiunea propriu-zisă, i-o trase ușor de pe cap, scoțând la iveală câteva smocuri de păr alb, care înconjurau chelia boltită. Își trecu cu blândețe degetele peste capul lui, căutând eventuale cucuie sau alte semne de lovitură.

Apoi îl ridică în picioare și-i trecu mâinile peste to-racele și talia lui.

- Cred că v-ați rostogolit prin noroi, domnule, spuse ea. Sunt sigură că vă doriți un duș.

Nu-i răspunse.

- Domnule? Vă doare ceva? îl întrebă.

Bărbatul clătină doar din cap.

- Putetei să zâmbiți? Un zâmbet mare, larg.

Se uita după urmele caracteristice unui atac cerebral.

- De unde ai fugit, băiete? îl întrebă Sully. Unde-i casa ta?

- În Wakefield, Illinois, zise el. Știți locul?

- N-aș putea spune, zise Sully. Dar sunt sigur că e frumos. Cu siguranță mai frumos decât Lejeune.

- Îmi dați niște frișcă? întrebă el, ridicând cana. Enid i-o luă din mână.

- Sigur că da, scumpule, zise ea. Îți aduc imediat.

Peste câteva momente, bărbatul stătea pe scaun, cu cafeaua cu frișcă în mână, tremurând sub pătură, în timp ce Sully îl suna pe Stan Bronoski.

Erau mai multe persoane la care Sully ar fi putut apela – la rangerul regiunii, la reprezentantul poliției locale, chiar și la cineva de la secția de pompieri. Dar Stan era fiul unui fermier de-al lor și era șeful poliției din Timberlake, la doar treizeci de kilometri mai la sud. Era un departament micuț, cu un ajutor de șerif isteț, care folosea Internetul ca un profesionist, ofițerul Paul Castor.

Beau îl mirosi sânguincios pe bătrân, apoi coborî treptele și se duse lângă Cal, care începu imediat să-l mângâie.

Sully îi întinse telefonul lui Maggie.

– Stan vrea să discute cu tine.

– Pare să fie cineva care s-a pierdut, îi spuse Stan lui Maggie. Dar nu am nici o persoană dată dispărută prin apropiere. O să-l pun pe Castor să caute. Vin acum. Are vreun act de identitate la el?

– Nu ne-am uitat încă, spuse Maggie la telefon. O să verific până vii tu. Ți-l dau pe Sully.

Maggie îi întinse telefonul înapoi tatălui ei și spuse:

– Ține-l de vorbă pe Stan cât discut eu cu domnul.

Maggie îi ceru din nou bărbatului să se ridice și extrase un portofel subțire din buzunarul de la spate. Îi spuse să stea jos și îl deschise.

– Așa, zise ea. Domnul Gunderson? Roy Gunderson?

– Hmm? făcu bărbatul și ochii i se luminară puțin.

– Ia spune-mi, Roy, te-ai lovit undeva când ai căzut? întrebă Maggie.

Bărbatul scutură din cap și sorbi din cafea.

– Am căzut? întrebă în cele din urmă.

Maggie se uită la Sully, ridicând o sprânceană în semn de întrebare.

– Un domn Gunderson din Park City, Utah, spuse Sully. A plecat de acasă acum câteva zile. Pe jos.

- Cu siguranță l-a adus cineva cu mașina, zise Cal.

- Pe permisul de conducere, care ar fi trebuit reînnoit acum zece ani, scrie că are adresa în Illinois.

- Stan spune că o să aibă probabil mai multe informații până ajunge aici. Dar el trebuie să fie. Zice că suferă de demență.

- Poți s-o mai spui o dată, observă Maggie. Nici nu pot să-mi imaginez cum au fost ultimele zile pentru el. Cred că a fost îngrozit.

- Ție ți se pare că arată îngrozit? întrebă Frank. Zici că e într-o croazieră.

- Spune-i lui Stan că avem noi grijă de el până ajunge.

Maggie începu să se ocupe de domnul Gunderson, îl puse să bea apă și să mănânce puțină supă, în timp ce bărbatul de la cort, Cal, discuta lejer cu Sully și cu Frank. Se părea că se cunoșteau bine.

După ce se rezolva criza din momentul de față, Maggie se hotărî să afle mai multe despre el. Cum ar fi, de pildă, de cât timp era acolo.

Îi scoase pantofii și șosetele lui Roy și îi examină picioarele - nu avea leziuni sau degerături, dar unghiile îi erau lovite și umflate. Se întrebă pe unde fusese și unde găsisese un rucsac. Cu siguranță nu îl adusese de acasă și nu îl împachetase el singur. Ar fi fost prea complicat pentru un om în situația lui. Era o minune și că putea să-l ducă!

Două ore mai târziu, când soarele mai coborâse o idee pe cer, o ambulanță sosi după Roy Gunderson. Nu părea să fie bolnav sau să fi suferit vreo leziune gravă, dar era cu certitudine instabil, și Stan nu voia să îl transporte singur. Putea să fugă, să încerce să sară dintr-o mașină în mișcare, să se năpustească asupra șoferului - deși, în mașina de poliție a lui Stan, bancheta din spate era separată de scaunul șoferului.

Ce reușiseră să afle Maggie și Sully - nu de la Roy - era că fusese îngrijit acasă, de soția lui, că plecase fără

brățara GPS, se plimbase fără țintă o vreme, apoi dăduse peste un Chevrolet sedan vechi, cu cheile în contact, în care probabil că se suise. Mașina fusese raportată ca fiind furată din apropierea casei lui, dar nu avea instalat nici un dispozitiv de localizare. Și, pentru că domnul Gunderson nu mai condusesse de ani buni, nimeni nu îl asociase cu vehiculul dispărut preț de câteva zile. Mașina fusese găsită abandonată lângă Salt Lake City, cu haina lui Roy înăuntru. De acolo, probabil că bătrânul făcuse autostopul. Condiția lui fizică era mult prea bună ca să se poată presupune că mersese pe jos timp de câteva zile. Probabil că Roy fusese lăsat lângă vreun complex de camping, de unde se servise cu rucsacul. Unde fusese, ce făcuse, cum supraviețuise... nimeni nu știa.

Medicii se pregăteau să-l urce pe domnul Gunderson în ambulanță, când Sully se așază pe scările verandei cu un șuierat puternic.

- Tată? întrebă Maggie.

Sully își apăsa mâna pe piept. Deasupra inimii. Era alb ca varul, cu fața acoperită de sudoare, cu ochii sticloși. Respira superficial și întretăiat.

- Tată! strigă Maggie.

capitolul 2

Dacă spui adevărul, nu trebuie să mai ții minte nimic.

Mark Twain

E diferit când e tatăl tău, când tatăl tău e Sully, cel mai iubit proprietar de magazin pe o rază de o sută cincizeci de kilometri. Maggie simți cum o cuprinde panica și făcu un efort să nu lase asta să se vadă. Mai întâi, îi dădu o aspirină. Apoi începu să dea ordine echipei de pe ambulanță, deși nu era medicul responsabil și tot ce spunea trebuia aprobat prin stație.

Bietul domn Gunderson ajunsese în cele din urmă în mașina lui Stan și Sully fu întins pe targă. Echipa de pe ambulanță îi instalează numaidecât un aparat EKG, îi pusează electrozii pe piept și masca de oxigen peste nas și gură.

Maggie urcă imediat în ambulanță și începu să citească EKG-ul, pe măsură ce ieșea din aparat. Beau lătra și sărea la ușa ambulanței, încercând să intre.

– Beau! strigă Maggie. Nu, Beau! Stai!

Auzi un fluierat, apoi un scheunat dezamăgit, apoi ușa ambulanței se închise și mașina se puse în mișcare.

– Maggie, spuse Sully, dându-și la o parte masca. Uită-te să nu se ia după noi. Nu-l las prea mult singur.

Maggie se uită pe fereastră.

– E-n regulă, tată. E în fața verandei, cu tipul ăla de la cort. Enid o să aibă grijă de el.

Șoferul ambulanței vorbea prin stație, transmițând spitalului că erau pe drum, cu o posibilă victimă a unui stop cardiac.

– Bătrânul pierdut, care suferă de demență? întrebă dispecera.

– Negativ. L-am luat pe Sully de la magazin. Dureri în piept, transpirație abundentă, tensiune 19 cu 12, puls rapid și neregulat. Fiica lui este cu noi. Dr. Maggie Sullivan. Vrea să-i administreze nitroglicerină. I-a băgat o aspirină în gură.

– E conștient?

– Sunt conștient, șopti Sully. Maggie, nu sunt pregătit încă.

– Ușurel, tată, ușurel. Sunt lângă tine, zise Maggie. Trebuie să-ți pun o perfuzie.

– Nu tu, zise Sully. Tremuri toată.

– Vrei să ți-o pun eu, Sully? întrebă medicul tânăr de pe ambulanță.

– Mai bine tu decât ea. Uită-te la ea.

Apoi gemu.

- Ne trebuie morfină, zise Maggie. Trimite o comandă de morfină și cere transport aerian la Denver. Trebuie să-l ducem la Denver. Dă-mi trusa de perfuzii.

Montă și porni perfuzia atât de repede, încât medicul de pe ambulanță exclamă:

- Uau!

Cu câțiva ani în urmă, Walter, tatăl ei vitreg, suferise un atac cerebral ușor. *Atac cerebral*. Asta era teoria ei, acționase cu calm și ușurință. Fusesse tratat imediat, se recuperase repede și terminase recuperarea fizică în doar câteva săptămâni. Un caz ca la carte.

De data asta, părea cu totul diferit.

- Dă-mi telefonul tău, îi spuse medicului.

Nu îl avea pe al ei, firește, pentru că rămăsese în geantă, acasă la Sully.

Tânărul îi întinse telefonul fără nici o întrebare și Maggie sună la Spitalul Municipal.

- Aici dr. Maggie Sullivan. Sunt într-o ambulanță cu tatăl meu, în drum spre voi. Nu am telefonul la mine. Îmi puteți face legătura cu dr. Rob Hollis? Este o urgență. Mulțumesc.

Nu dură decât câteva clipe.

- Care-i problema, Maggie? o întrebă prietenul ei, Rob.

- Tatăl meu. Șaptezeci de ani, începu ea, apoi enumeră simptomele. Îi facem un EKG în ambulanță. Vi-l putem trimite.

Se uită la tânărul medic.

- Îl putem trimite, nu?

- Sigur.

- Dacă găsim transport medical aerian în Timberlake, ajungem repede. Mă aștepți?

- Cu siguranță, spuse Rob. Încearcă să-ți păstrezi calmul.

- Sunt bine, zise Maggie.

- E la pământ, mormăi Sully. Auzi, transport aerian. O să coste o avere.

- I-am dat nitroglicerină, oxigen și morfină. Pare să fie confortabil. Vă trimitem acum și EKG-ul.

Nu fusese așa cu Walter. Cu Walter, de care se apropiase după ce depășise adolescența, reușise să fie medic – obiectivă, detașată, încrezătoare. Cu Sully, era o fiică ce se agăța de pregătirea ei profesională, cu teama că dacă se întâmpla ceva groaznic cu el, avea să-l piardă pentru totdeauna.

Sully nu mai simțea dureri prea mari după ce morfina începuse să-și facă efectul. Respira cam greu și tensiunea rămăsese mare.

Maggie supraveghe mutarea lui într-un elicopter de ambulanță și intră cu el în sala de urgențe, unde aștepta dr. Hollis.

– Dumnezeule, Maggie! exclamă Rob, în timp ce stetoscopul i se așează numaidecât pe pieptul lui Sully. Da' știu că te pricepi să-ți faci o intrare.

– Tu cine ești? întrebă Sully.

– Rob Hollis, chirurg cardiolog. Dumneata trebuie să fii Sully.

Ridică o secțiune de pe banda de EKG, privind-o aproape dezinteresat.

– O să facem câteva teste, o să-ți luăm sânge, o să-ți coborâm tensiunea dacă se poate, apoi, foarte probabil, dacă analizele sunt bune, o să intrăm într-o sală de operație ca să executăm un by-pass. Știi ce-i asta?

– Sigur că știu! zise Sully, cu vocea slabă și obosită. Sunt ultimul dintre prietenii mei care face operația asta.

– Maggie, o să dureze o vreme, chiar dacă este o urgență prioritară. Poate că-ți fi bine să te duci în cabinele pentru doctori și să te odihnești.

– Ar trebui să-și ia o bere și să-și găsească un joc de poker, dar de odihnă n-are nevoie, zise Sully. A dormit destul.

– O să rămân cu tatăl meu, spuse ea. Nu o să vă stau în drum.

– O să te plictisești, spuse Rob.

„Nu atât timp cât el încă mai respiră”, își spuse ea.

– O să mă descurc.

Maggie cunoștea aproape pe toată lumea din spital, de la Urgențe și de la Chirurgie. Pentru că era chirurg la rândul ei, primi des informații despre testele care i se făceau lui Sully, rezultatele acestora, modul în care decurgea operația.

Se gândi chiar să-i ceară unei prietene, asistenta principală din sala de operații, să-i împrumute mașina odată ce Sully ieșea de la recuperare, era în afara oricărui pericol și se odihnea confortabil.

Era în Denver, fără mașină, fără geantă, fără cărțile de credit, fără telefon, fără nimic. Avea însă o cheie de rezervă de la ușa casei, ascunsă sub ghiveciul din curtea din spate. Putea merge la bancă să scoată niște bani. Poate că exista chiar și un duplicat al vreunui card de credit pe care nu-l ținea în portofel. Cu siguranță mai rămăsese ceva de îmbrăcat în dulapul ei. La nevoie, avea sertare întregi pline de salopete chirurgicale.

Nu se plictisea și dormise mult înainte de criza medicală a lui Sully, dar, la ora cinci dimineța, când stătea lângă patul lui în Secția de terapie intensivă, era atât de obosită încât abia se putea ține pe picioare. Era agitată de la prea multă cofeină, arăta ca dracu' și nu mai făcuse un duș de când plecase din Denver spre Sullivan's Crossing. Îi amintea de zilele de rezidențiat, când stătea la spital mai bine de patruzeci și opt de ore, cu doar câteva ore de somn pe apucate.

De data asta, totul era din cauza stresului.

Se duse acasă în mașina împrumutată ca să se spele și să se schimbe. Localiză o poșetă și un portofel mai vechi, găsi o carte de credit pe care nu o folosea prea des și fu înapoi la spital la ora opt.

La nouă, îl trezeau pe Sully.

– Maggie, trebuie să mă scoți de aici, șuieră el. Nu mă lasă în pace.

– Nu ai nimic de făcut, spuse ea. Trebuie doar să fii la fel de încântător ca de obicei, spuse ea.

- Au un aparat de respirat pe care mi-l bagă pe gât la fiecare oră, se plânse el. Și sunt mort de foame. Și am senzația că mi-au deschis pieptul cu drujba.

- O să-i rog să-ți mărească doza de analgezice, se oferi ea.

Ridică o mână spre asistentă, care răspunse înclinând din cap.

- Maggie, trebuie să te ocupi de magazin...

- Magazinul e bine. Am sunat-o pe Enid acum o oră, i-am spus ce-i cu tine și i-am întrebat cum se descurcă. Frank a rămas cu ea ieri până la închidere. L-au luat pe Beau acasă cu ei și acum cred că se pregătesc să deschidă. Enid o să-l sune pe Tom Canaday ca să-l întrebe dacă are timp să-i ajute. Totul e în regulă.

Sully gemu și închise ochii.

- Era și timpul să mai faci și Frank ceva pentru cafeaua aia pe care o bea mereu pe gratis. Dar tu? întreabă el.

- Ce e cu mine? Eu sunt aici, cu tine.

Sully deschise ochii. Nu erau ochii lui obișnuiți, căprui, calzi și o cu o sclipire poznașă. Erau furioși.

- Nu-mi plac spitalele. N-am mai fost niciodată într-unul.

Maggie se gândi o clipă, sigură că se înșela.

- Ha! zise, în cele din urmă. Niciodată? Asta chiar e ceva, Sully. Ai ajuns la șaptezeci de ani fără să-ți petreci o noapte într-un spital.

- Se pare că știam eu ce știam. Uite ce se întâmplă! Mi-au înfipt un tub în...

- Un cateter, îl corectă ea.

- Scoate-mi-l. Acum!

Asistenta sosi cu o seringă pe care o băgă în perfuzie.

- Ar trebui să vă simțiți mult mai bine în câteva minute, domnule Sullivan.

- Cât timp va trebui să rămân aici?

- La Terapie intensivă? Doar o zi sau două.

- Apoi mă duc acasă?

-Asta e o întrebare pentru domnul doctor, dar, de obicei, pacienții rămân la noi între trei și opt zile.

-Eu o să stau doar două, spuse Sully, fără nici o ezitare. Doar atât am la dispoziție.

-Trebuie să te odihnești o vreme, după o operație pe cord, tată.

-Și tu ce o să faci?

-Eu o să stau cu tine. O să am grijă de tine.

Sully nu spuse nimic o vreme.

-Dumnezeu să mă ajute! șopti el apoi.

„O să avem nevoie de mult mai multe medicamente!“ își spuse Maggie.

Fu nevoie de multe manevre ca Maggie să-și pună în ordine afacerile.

Enid îi spusese că Tom Canaday, băiatul care îi ajuta la magazin, urma să-și aranjeze programul ca să poată petrece mai mult timp la magazinul lui Sully. Tom făcea multe - conducea un remorcher, repara mașini într-un service, băga plugul iarna și repara drumul vara și, din toate astea la un loc, își câștiga o pâine. Era cunoscut în zonă drept băiat bun la toate și ajuta mereu, pe ici, pe colo. Era dispus să facă aproape orice pentru o plată corectă, pentru că rămăsese singur cu patru copii, cu vârsta între doisprezece și nouăsprezece ani. Uneori mai aducea pe câte unul să-l ajute, sau pur și simplu să stea cu el. Și acum, când el nu putea să vină, Tom putea să-l trimită în locul lui pe băiatul cel mare, Jackson, care împlinise nouăsprezece ani.

Maggie o întrebă pe Enid dacă putea să vină la Denver să o ia, să o ducă înapoi acasă la Sully, de unde să-și recupereze mașina și câteva obiecte neînsemnate, ca de pildă telefonul mobil, geanta, haine de schimb, cosmeticele și altele asemenea. Trebuia să mai ia și niște haine și aparatul de ras pentru Sully, care nu avea să se întoarcă prea curând acasă, deși acesta era un subiect pe care nu ardea de nerăbdare să-l abordeze cu tatăl ei.

Enid îi spuse că va fi la spital a doua zi de dimineată.

- Pot să-l văd când ajung acolo? întrebă ea.

- Nu vrei să-l vezi, Enid. Este absolut îngrozitor. Din clipa în care am ajuns se tot plânge și vrea să plece de aici. Iar faptul că nu poate nici să se dea jos din pat nu pare să-l descurajeze câtuși de puțin.

- Ei, puteam să-ți spun dinainte că așa o să fie.

Maggie o aștepta pe Enid la intrarea spitalului, când cine își face apariția într-o rablă roșie și ruginită dacă nu Frank. Maggie oftă. „Exact ce-mi trebuia. Două ore împreună cu Frank.”

Tot drumul până la Sullivan's Crossing, Frank o ținu întruna despre partea nevăzută a guvernului și despre toate teoriile conspirației imaginabile, împărtășindu-i inclusiv părerea lui că avioanele comerciale împrăștiu gaze în atmosferă în încercarea de a scădea temperatura pământului și de a combate încălzirea globală.

- Care oricum nu există!

Când în sfârșit ajunseră la Sully's Crossing, Maggie se simțea din nou extenuată.

- Nu pot să cred că mi-ai făcut una ca asta, îi spuse ea lui Enid.

- Ți se pare că e prea vorbăreț, Maggie? întrebă Enid, cu un zâmbet șiret. Dar a ajuns acolo, nu? Să știi că nu suntem prea mulți aici.

Maggie se duse repede să strângă ce avea nevoie și o rugă pe Enid să-i facă un sandvici.

- Ți-am făcut deja, scumpo. Curcan și șvaiter, cu pâine integrală. Și am pus și pentru Sully niște biscuiți și briose la pachet.

- Mă tem că trebuie să uitate o vreme de biscuiți și briose. Ascultă, Enid, putem pune un afiș pe ușă. Închis temporar. Tu și Frank nu vă puteți descurca singuri.

- Ne descurcăm binișor, scumpo. Oamenii înțeleg lucrurile astea. Tom a fost aici cu băiatul lui. Ne-a ajutat chiar și băiatul ăla cu cortul și rulota. Este un băiat foarte draguț, Cal.

- Oh, Enid, probabil c-o să ne fure argintăria! Bine că nu avem.

- Nu, e băiat de treabă. Și-a ales locul ăla și a cerut să plătească săptămânal. I-am oferit baia din casă pentru duș, dar a zis că e-n regulă.

- Probabil că e vreunul rămas fără casă, zise Maggie. Știi că nu știm cine sunt oamenii ăștia.

- Tom s-a oferit să încerce să petreacă vreo câteva nopți aici, dar nu prea e nimeni în camping acum. În plus, îl avem pe Cal dacă apare vreo problemă, deși nu cred să se-ntâmple. Cal are telefon mobil.

- Probabil că o să spargă magazinul și o să fure totul în prima seară și...

- Maggie, prima seară a fost și a trecut, iar el e încă aici. Ne ajută. Ai trăit prea mult la oraș. N-o să fie așa, scumpo. Și cu siguranță nu în martie! Nimeni nu trece pe aici pe vremea asta.

Dar existaseră momente în care fusese nevoie să fie chemată poliția, sau șeriful, sau rangerul, când vreo câțiva turiști exageraseră cu distracția și cu băutura și deveniseră agresivi. Sully avea o bătă de baseball pe care o lua cu el dacă ieșea în toiul nopții să vadă ce se petrece. Maggie își amintea un incident de când era mică - un bărbat își trântise la pământ femeia, și Sully nu se putuse abține. Îl pocnise cu bâta și-l lăsase lat. Maggie rămăsese uluită, mirată să afle nu numai că tatăl ei putea face asta, dar și că era atât de puternic. În plus, deși i se repeta mereu *nu lovim, orice ar fi*, crescuse enorm în ochii ei după asta.

Era adevărat că tabăra era liniștită, în cea mai mare parte a timpului. Dar era izolată, mai ales din noiembrie până în martie, și mai întâmpinau din când în când câte o problemă. Nu aveau agenți de pază plătiți, cum erau la campingurile mari.

Era doar Sully.

Maggie putea număra pe degetele de la o mână nopțile pe care Sully le petrecuse în altă parte decât la camping. La ceremonia ei de absolvire, la nunta ei.

- A fost rău? întrebă Enid despre atacul lui Sully.

- Mi-a fost groaznic de frică, răspunse Maggie, în șoaptă.

Maggie se întoarse la Denver, într-un spital pe care îl cunoștea bine, și începură trei săptămâni care urmau să fie cele mai lungi din viața ei. Sully se vindeca frumos și făcea progrese... și era incorigibil. Stătea îmbufnat, nu urma instrucțiuni explicite, se constipase rău și asta îl enerva peste măsură. Începu să vorbească urât cu asistentele și cu personalul medical. După o perioadă în care parcă rămăsese mut, începu să urle de mama focului. Refuza să mănânce și fu mutat într-o rezervă privată, pentru că Maggie nu putea suporta să vadă efectul pe care tatăl ei îl avea asupra colegului de salon.

- Ce e cu tine? mârâi ea.

- În afară de faptul că mi-au făcut o gaură în piept și n-am mai ieșit ca lumea de zece zile? Absolut nimic!

- Nu ești aici de zece zile, dar lasă că te rezolv eu. Și o să-ți pară rău că te-ai plâns.

Puse doi rezidenți să facă treaba. Le spuse să folosească orice mijloace legale, doar să rezolve problema. Le spuse că nu o interesa cum făceau, doar să se asigure că tatăl ei își golea intestinul până a doua zi dimineța.

Când veni să-l vadă a doua zi, Sully zâmbea. Și reuși să rămână tolerabil aproape întreaga zi.

După șapte zile petrecute în spital, îl luă acasă la ea. Îi dădu să mănânce alimente nesărate și fără grăsimi, îl duse la recuperare o dată la două zile și îl ascultă bombănind încă treisprezece zile.

În cele din urmă, îl duse înapoi la Sullivan's Crossing.

Și Sully renăscu. Temperamentul lui se îmbunătăți numai de câțui. Expresia i se relaxă. Îi salută pe Enid, pe Frank și pe Tom și-și petrecu cincisprezece minute pe ceas salutându-l pe Beau.

Apoi mănca o salată cu friptură de curcan și o feliță pe Maggie pentru că era atât de grijulie.

- Cred că ai slăbit zece kilograme, spuse Enid.

- Doar șase. Și aveam de unde. Ei, Enid, se pare că o să-i țin de urât lui Frank o vreme. Maggie zice că trebuie s-o iau încet. Ar trebui să-l luăm pe băiatul lui Tom să ne ajute, să pună marfa pe rafturi. Tom poate să termine de curățat jgheaburile. Și să curețe șanțul din jurul casei până la râu, ca să nu ne inunde când o veni apa. Dacă nu ne-a inundat deja.

- Nu te-a inundat, se auzi o voce. Am curățat eu șanțul și am verificat subsolul casei.

Toți se întoarseră și se uitară la bărbatul care stătea în ușa magazinului. Cal. Maggie îl privi cu atenție pentru prima oară. Avea puțin sub patruzeci de ani, păr șaten-închis și ochi căprui-deschis, care sclipeau.

- Cal, zise Sully. Încă mai ești aici? Mă bucur să te văd. Ai dat o mână de ajutor?

Cal îi întinse mâna.

- Îmi pare rău că ai avut probleme, Sully. Mă bucur să văd că ești așa bine. Sincer să-ți spun, arăți mai bine ca înainte.

- De ce mama dracului ai stat atâta aici? întrebă Sully, scuturându-i mâna.

- Ei, aș putea spune că am rămas să v-ajut, dar n-ar fi adevărat. Aștept să se îndrepte vremea ca să m-apuc de CDT. Și, dacă tot eram aici, am încercat să o mai ajut pe Enid.

- A făcut o treabă excelentă, Sully, spuse Enid. Mi-a adus cutiile grele din depozit, m-a ajutat să aranjez rafturile, a măturat, a dus gunoiul - tot ce faci tu de obicei.

- Foarte amabil din partea ta, zise Sully. O să-ți scriem un cec.

Bărbatul râse și își plecă ochii cu un aer sfios, care o câștigă numaidecât pe Maggie.

- Nu e nevoie, Sully. Mi-a făcut plăcere să ajut. Am avut o ocupație.

- Dacă vrei să te apuci de traseu, sunt sigur că ai avut suficiente pe cap cât să te țină ocupat.

- Ca să fiu sincer, mi s-au dat planurile peste cap. Mă gândeam să încep CDT din Leadville, dar unde nu este gheață, e inundație. Și n-am făcut cine știe ce. Enid a avut grijă de mine. Apreciez ospitalitatea.

- Ai de gând să-ți lași mașina în Leadville? întrebă Sully.

- Asta era planul.

- Poți s-o lași aici, dacă-ți convine. Și poți să începi traseul de aici, de pe dealul ăla, spuse Sully, arătându-i. Când ești pregătit și nu plătești nimic cât stai aici.

- Nu e nevoie să faci asta, dar îți mulțumesc. De fapt, ținând cont că abia te-ai întors acasă, o să mai rămân vreo câteva zile, în caz că e nevoie de ajutor. Nu am planuri urgente.

- Nu ai casă? întrebă Maggie.

Toate privirile se întoarseră spre ea.

- Vreau să spun, nu ai nevoie de bani și nu te grăbești, și îți oferi bucuros ajutorul, și... e neobișnuit. Nu că nu ar exista și oameni amabili, dar...

Îi adresa un zâmbet încântător. Dinții din față aveau doar o mică imperfecțiune, care îi dădea o expresie strengărească și sexy.

- Nu este nici o supărare. Adevărul e că nu am casă. Sunt pe drumuri, probabil până la toamnă. Dar am rulota, cortul, caut mereu locuri în care să-mi încarc laptopul și telefonul și cred că Enid mi-a acordat tratament preferențial - mesele pe care le-am primit aici au fost mai bune decât ce se vinde din frigider. Am tot ce-mi trebuie, momentan. Și da, pot să și plătesc.

- Ești bogat și nu ai nevoie să muncești? întrebă Maggie și, pentru cineva care nu avusese intenția de a fi nepoliticos, își dădu seama că exact asta reușise să facă. Ai moștenit vreo avere?

- Maggie! o certă Sully. S-ar putea să fie ușor arțăgoasă, Cal. E vina mea, n-am fost chiar un pacient model.

- Nu e nici o problemă. Și eu sunt suspicios din fire. Nu, nu am moștenit nici o avere, dr. Sullivan. Am doar câteva economii și multă răbdare.

Își îndreaptă privirea spre Sully.

- Momentan, am timp pentru un joc de dame. E cineva interesat?

- Nu te băga, Sully, îl preveni Frank. E brutal.

- Iar asta mă face irezistibil, nu?

Maggie ieși din casă.

Casa lui Sully era veche de o sută de ani. Fusesse construită când străbunicul lui Maggie era un om tânăr, înainte ca el și soția lui să aibă primul copil. Îmbunătățirile și schimbările care îi fuseseră aduse între timp fuseseră făcute la nimereală. Când muriseră vechile frigidere, apăruseră altele noi, care nu se mai potriviseră niciodată cu culoarea sau modelul original al bucătăriei. Mașina de spălat și uscătorul fuseseră montate inițial la subsol, dar ajunseseră în cele din urmă pe veranda din spate. Veranda fusese apoi închisă, ca să nu îngheți în timp ce-ți spălai rufe pe timp de iarnă. Mobila era înlocuită pe măsură ce se uza, dar nici o încăpere nu fusese vreodată complet remodelată. Și ar fi fost cazul să fie.

Dar arhitectura era surprinzător de modernă pentru o casă construită în 1906, iar Sully schimbase cu mâna lui acoperișul. Avea o sufragerie, un salon, o bucătărie și o debara la parter. Existaseră cândva trei dormitoare și o baie, dar Sully atașase o baie la dormitorul cel mare. Trebuisse să ia spațiu din cel de-al treilea dormitor, și astfel rămăsese o cămaruță mai mică, pe care o transformase în biroul lui. De-a lungul timpului, transformase podul într-un dormitor la mansardă foarte intim, dar Maggie nu avea idee de ce făcuse asta. Nu se recăsătorise. Nu avea copii pe care să nu mai aibă unde să-i pună. Transformase recent subsolul în ceea ce Sully numea *cameră de joacă*.

- Pentru nepoții pe care se pare că n-o să-i am, spuse el. Dar nu o lua ca pe un apropo.

- Nu e încă prea târziu, spuse Maggie. Dacă o să găsesc timpul.

„Și bărbatul potrivit...”

- Nu aveam prea multe de făcut în timpul iernii, așa că am lucrat nițel la casă, fu tot ce spuse Sully.

Maggie iubea casa, deși avea mare nevoie de o renovare serioasă.

Își petrecu după-amiaza așezând lucrurile în camera ei și a tatălui ei. Sully nu-și făcu apariția. Se gândi să se ducă să vadă ce face, să se asigure că nu exagera, dar avea încredere în Enid care promisese să stea cu ochii pe el.

Traversă curtea și se întoarse în magazin puțin după ora patru și îl găsi pe Sully așezat lângă sobă, doar cu Beau care să-i țină de urât.

- Ești obosit? îl întrebă.

- Nu am fost niciodată adeptul somnului de după-amiază, dar încep să-i văd avantajele, zise el.

- I-ai trimis acasă pe Enid și pe Frank?

- Nu se întâmplă nimic pe aici, n-aveau de ce să mai stea. Putem să închidem devreme. După ce bem un păhărel.

Ridică spre ea sprâncenele stufoase, grizonante.

- Prietenul tău, doctorul, a zis că e-n regulă.

- Chiar așa? Nu ai minți în legătură cu așa ceva, nu?

- Ba da, dacă ar fi nevoie, dar chiar a zis.

Sully se ridică, ceva mai încet decât altădată, și traversă magazinul, oprindu-se lângă bar. Se duse în spatele teighelei, și Maggie se urcă pe un scaun.

- Ce vrei? o întrebă.

- În sticla aia desfăcută e vin alb?

- Nu, dar desfac cu plăcere vinul ăsta foarte bun, La Crema, și ți-l las ție. Poți să iei sticla cu tine, în casă.

- Pare un plan bun.

- Știi, aș vrea să faci ceva pentru mine, Maggie.

- Ce anume, tată?

- Aș vrea să te duci afară, pe veranda pe care tocmai s-a așezat băiatul ăla drăguț, Cal Jones, și să-l inviți să ni se alăture. După ce-ți ceri scuze pentru felul în care i-ai vorbit.

- Tată...

- Crezi că glumesc? Sincer, eu nu te-am crescut așa, și cred că nici Phoebe. E ea mai cu nasul pe sus, dar nu-i nepoliticoasă. N-am mai văzut așa ceva...

Maggie trase aer în piept.

- După cum te-ai purtat în spital...

- Când o să-ți deschidă și ție pieptul, mai stăm de vorbă. Deocamdată, băiatul ăsta a fost drăguț și a ajutat-o pe Enid și-i suntem recunoscători. Nu-i așa, Maggie?

Maggie oftă.

- Știi cum mă simt? De parcă aș fi făcut o prostie la școală și aș fi fost trimisă înapoi ca să recunosc, cu umilință, în fața întregii clase că am greșit. De unde știi că nu-i criminal în serie?

- Nu sunt, zise o voce amuzată.

- Ai un obicei absolut detestabil de a te furișa neauzit! exclamă ea. Bătrânul ăsta are probleme cu inima.

- Nu mă câștigi de partea ta dacă mă faci bătrân, zise Sully. Îl plus, eu l-am văzut când a venit. Spune-i ce te-am rugat, Maggie.

- E posibil să-mi fi pierdut răbdarea azi, zise ea. Și poate că nu mi-am exprimat prea bine recunoștința...

- A fost lipsită de bun-simț, zise Sully. Și nu-i stă în fire. Vrei un pahar, fiule?

- S-a făcut, zise Cal, așezându-se pe unul din scaunele înalte. Un Chivas simplu, cu apă alături.

În timp ce scotea dopul sticlei, Sully vorbea:

- Așadar, fiica mea, Maggie, este o fată dură, dar cu inimă bună și, de obicei, cu maniere impecabile. Mult mai bune decât ale mele. Dar cred că am reușit să o stric în astea trei săptămâni de când m-am operat și am stat pe capul ei.

Împinse un pahar de vin înspre Maggie.

- Nu o să mai facă așa ceva. Decât dacă o superi. Nu o supăra, fiule. E foarte puternică.

„Maggie cea puternică și curajoasă“, își zise ea, în gând.

- N-o să ai probleme cu mine, Sully, zise Cal, râzând încet. Eu doar mă plimb prin Colorado.

- Și ce cauți aici? întrebă Maggie.

Când amândoi bărbații se uitară la ea, ridică mâinile.

- Hei, n-am vrut să supăr pe nimeni. Dar oamenii au de obicei un motiv pentru care vin la Sullivan's Crossing.

- Nu m-am supărat, spuse el. Am făcut câteva ture, pe ici, pe colo. Am stat la cort. Am găsit multe pe Internet despre traseele de pe CDT, dar cică nu e bine să intri în Munții Stâncoși înainte de luna mai. Chiar și atunci s-ar putea să fie prea devreme...

- Nu și anul ăsta, zise Sully. Zăpada se topește devreme. Într-un an, când dezghețul a venit devreme, era cât pe-acți să ajungem în lac. Cea mai mare parte a zăpezii se scurge spre vest, dar mai ajung viituri și pe la noi. Trebuie să văd cum să fac să plantez toată grădina aia, fără să mișc un deget.

Maggie râse.

- Iar vorbește despre mine de parcă n-aș fi aici. Sigur că o să te ajut cu grădina.

Își îndreptă apoi privirea spre Cal.

- Și crezi că o să poți face tot CDT-ul?

Cal clătină din cap.

- Nu cred, doar o mică parte. Dar aș vrea să urc acolo să văd ce-i de văzut. O să-mi iau cortul și o să mă plimb câteva săptămâni, și mă hotărâsc apoi ce să fac. Poate mă duc în Montana. Sau în Idaho. În Canada. Dar nu pe timp de iarnă.

De-a lungul anilor, Maggie învățase să nu întrebe un excursionist de ce se apuca de un traseu ca CDT sau Appalachian Trail. Pur și simplu era o chemare. Oamenii

voiau să fie mai puternici decât traseul, să îl cucerească, sau poate doar să-i supraviețuiască.

- CDT e traseul cel mai lung, îi atrase atenția Maggie. S-ar putea să te simți singur, la un moment dat.

- Știu. Îmi place singurătatea. Cum îmi plac și oamenii pe care îi întâlnesc. Oamenii care vor să facă asta sunt... Nu știi cum să explic. E ca și cum ar dori să se înțeleagă pe ei înșiși, dar pentru fiecare asta înseamnă altceva.

- Și dumneata ce ai de înțeles, domnule Jones? întrebă ea.

- Nu știu. Nimic prea profund. Poate ce să fac mai departe? Unde să mă așez?

Pentru Maggie, asta părea libertate pură - să alegi ceva nou. Ea, una, avea să se întoarcă în cele din urmă la munca din Denver. Deocamdată, folosea convalescența lui Sully drept pretext ca să amâne acest lucru. Era nevoie de ea aici.

- Dacă îți place singurătatea, înseamnă că asta e motivul pentru care ai ales campingul nostru în martie, spuse Sully, sorbind din pahar și scoțând un *Aaaah!* din adâncul inimii, în semn de apreciere.

Maggie și Cal râseră.

- Doctorul a zis că e-n regulă, dar scorpia de asistentă nu mi-a adus niciodată un păhărel înainte de culcare.

- Tată!

- Te aștepți să-mi cer scuze că am zis asta? Nu a fost decât adevărul.

Clătină din cap.

- Era o asistentă, aia cu părul vopsit negru, dar alb la rădăcini, era a dracului ca o vrăjitoare. Dacă ajung în iad după ce mor, sunt sigur că dau de ea acolo.

Cal se uită la Maggie și, cu un zâmbet ușor, spuse:

- Convalescență lungă?

- Trei săptămâni din viața mea pe care n-o să le recuperez niciodată, zise Maggie.

capitolul 3

*Nimeni nu poate să poarte mai mult timp două fețe,
una pentru sine, cealaltă pentru lume, fără să ajungă
să nu mai știe care este cea adevărată.*

Nathaniel Hawthorn

După ce Sully se culcă, Maggie deschise computerul. Poate că nu era chiar detectiv profesionist, dar, cu siguranță, avea experiență în căutare.

Începu prin a aduna posibilele variante ale numelui Cal. Calvin, Calhoun, Caleb, Callahan, Calloway, chiar și Pascal. Apoi încercă pur și simplu Cal Jones. Găsi mai multe necrologuri, dar nici măcar o singură referință care să poată constitui o explicație în legătură cu bărbatul din campingul lor. Așa că, dacă era criminal în serie, nu devenise cunoscut încă. Pierdu două ore încercând să afle ceva despre el.

Auzi sunetul telefonului, anunțând-o că avea un SMS. Fu surprinsă să vadă că era de la Andrew.

„Am auzit de Sully. E bine? Dar tu?“

„Suntem bine“, îi răspunse.

Nu mai primi nimic altceva, și Maggie se întoarse la laptopul ei. Zece minute mai târziu, sună telefonul și văzu că apelul era de la Andrew. Îl trimise în mesageria vocală. Auzi un bip – mesaj recepționat.

De multe ori în ultimele trei săptămâni își dorise să audă vocea sigură a lui Andrew, ca să-i dădea încredere. Își dorise să fie în brațele lui. Avea câteva prietene apropiate. Era Jaycee, prietena ei cea mai bună. Jaycee o sunase sau îi trimisese mesaj în fiecare zi, ca s-o întrebe cum se descurcă. Mai erau și câteva dintre colegile de la spital, dar Andrew fusese singurul bărbat din viața ei timp de multă vreme. De la Sergei. Iar Sergei fusese o greșeală colosală. Un artist de origine ucraineană care, își dăduse seama în cele din urmă, voia să se însoare cu o doctoriță din America sau cu cineva

cu un potențial financiar asemănător. Avusese impresia greșită că Maggie provenea dintr-o familie bogată, din cauza spectacolului pe care îl dădeau Phoebe și Walter. Walter în special putea poza foarte bine în imaginea aristocratului.

-Nu mă pricep deloc la bărbați, mormăi Maggie.

Dar Andrew n-ar fi trebuit să fie o greșeală. Avusese ochii deschiși când îl alesese - erau amândoi profesioniști, cu propriile afaceri și inimile frânte. Căsnicia lui fusese mai lungă, dar mult mai epuizantă decât a ei, iar fosta lui soție se purta oribil cu el. Sergei nu se purtase urât, chiar deloc. Fusese chiar fermecător. Dulce. Și după nouă luni de căsnicie, se așteptase la o casă, o mașină și la cincizeci la sută din venitul ei pe o perioadă de douăzeci de ani. Dar se pare că Maggie se pricepea cel puțin la avocați. Slavă Cerului!

Nu ascultă mesajul lui Andrew, dar îl salvă. Probabil că avea să vină cât de curând un moment în care să-și dorească să audă o voce care să o aline. Se întrebă dacă el își dădea măcar seama că, după toate câte i se întâmplaseră în ultima vreme, unul din cele mai cumplite momente pe care le trăise vreodată fusese clipa în care îl văzuse pe Sully cu mâna la piept, alb la față și gâfâind. În acea clipă aflate cu adevărat ce înseamnă groaza.

Lui Maggie i se părea amuzant că mama ei îl considera pe Sully un ratat, un simplu proprietar de magazin dintr-un loc uitat de lume, un băiat de țară care nu reușise să facă nimic cu viața lui.

Maggie nu îl vedea deloc așa. Sully era stânca ei. De fapt, juca rolul acesta pentru mulți. Pentru început, avea valori morale foarte puternice, după care cei din jur se ghidau. Muncea din greu, dar nu era sclavul muncii. Înțelegea meritele unei vieți echilibrate. Avea acea înțelepciune a omului simplu, obținută în ani de zile în care observase oamenii și învățase să înțeleagă natura umană. Și era un om pe care te puteai baza. Era cel mai loial individ de pe fața pământului.

Sully considera că Maggie era deșteaptă că încerca să ajungă să aibă același succes ca Walter. Dar Maggie ar fi vrut să fie mai mult ca Sully.

Se lăsă pe spătarul canapelei și se hotărî să asculte mesajul lui Andrew.

„Maggie, ascultă-mă, scumpo. Îmi pare rău pentru problemele prin care treci cu Sully. E acolo, cu tine, în Denver? Când o să am o zi liberă, pot să trec să văd dacă sunteți bine.“

– N-am nevoie să mă dădăcească nimeni! spuse ea, către telefon.

„A fost o nebunie pe-aici, altfel cred că aș fi aflat mai curând. Am aflat de operația de by-pass abia acum două zile, dar mi s-a spus că pacientul se recuperează excelent și că ești tu cu el, așa că nu am sărit la telefon.“

– Sigur, de ce-ai fi făcut asta?

„Și ce-am auzit? Ți-ai luat o vacanță? Pe durată nedeterminată? Sper că nu are legătură cu neînțelegerea dintre noi. Știu că ești, probabil, supărată pe mine. Știu. Scumpo, vreau doar ce e mai bun pentru tine și mi-am dat seama că nu te ajutam în acest sens. Poate că nu am luat cea mai bună hotărâre, dar m-am gândit că ar fi mai bine să cauți ajutorul cuiva mai priceput decât mine, în momentele astea. Nu cunosc pe nimeni care să fi putut face mai bine față situațiilor cumplite prin care a trebuit să treci, dar mă simțeam neajutorat, iar asta nu era bine pentru tine...“

– Storceam viața din tine, ai uitat?

„Sună-mă, te rog. Sau trimite-mi un e-mail, sau ceva. Spune-mi cu ce pot să te ajut, când putem vorbi. Știi cât de mult țin la tine și la Sully.“

– Sinceră să fiu, nu-mi este foarte clar.

– Maggie?

Vocea lui Sully se auzi din hol.

– Cu cine dracu' vorbești?

Maggie tresări, surprinsă. Sully era în pijama, părul alb îi era umed și ridicat în țepi.

-Ăăă... cu televizorul?

-Televizorul nu e pornit, zise el.

-Bine, răspundeam unui mesaj pe care l-am primit de la Andrew. Nu dai cuiva papucii, apoi te gândești să-i lași un mesaj drăgăstos și îngrijorat. Prea puțin, prea târziu.

-Hmm, zise Sully, gândindu-se la asta câteva clipe.

-Cred că am nevoie de un nou început, îl informă ea. Aș vrea să mă întorc în clasa a opta și să fac lucrurile cu totul altfel.

-Cred că povestea asta cu stopul meu cardiac te-a afectat prea tare, zise Sully. Îmi pare rău pentru asta.

-Nu a fost tocmai vina ta, spuse ea. Ai fost sănătos până acum. Tatăl și bunicul tău au avut probabil probleme de sănătate de care nici măcar nu au știut. Cel puțin tu ai rezolvat-o pe-a ta.

-Am înțeles asta, dar există un lucru pe care va trebui să-l accepți, fie că-ți place, fie că nu. Am șaptezeci de ani. O să mor înaintea ta.

-Ei, *asta* chiar că mă afectează, îl informă ea. Ai uitat că ai spus că nu ești pregătit încă? Ai uitat când ai spus asta? În ambulanță?

-Dacă Domnul alege să mă cheme la El în martie, o face ca să-i pedepsească pe toți cei dragi mie, de la oamenii care mă ajută să conduc locul ăsta, până la cei care trec pe aici. Nu terminasem curățenia. Asta am vrut să spun. Acum, nu vrei tu să iei una pastilele alea contra anxietății care sunt atât de la modă și să te culci? Asta, sigur, dacă nu vrei să te mai cerți nițel cu mesajul lui Andrew.

-Am crezut că, dacă vin aici, o să reușesc să văd lucrurile în perspectivă.

-Am fost la Denver, Maggie. Nu ne-am întors nici de două zile. Până și Dumnezeu a avut nevoie de șapte, ca să pună totul în ordine. Zău așa!

Își trecu degetele prin păr și se întoarse în dormitorul lui.

- Întotdeauna am avut pretenții mari de la mine, strigă ea, în urma lui.

- Nu mai spune! i-o întoarse el.

Maggie se trezi la prima rază de soare și se duse în bucătărie. Nu era nici un semn de viață, iar ușa de la dormitorul lui Sully era deschisă. Patul era făcut, el nu era acolo. Era ceva tipic pentru viața de-aici - rareori făcea cafeaua în casă, doar în cele mai geroase zile de iarnă, când să se ducă până la magazin ar fi fost total inutil. Primăvara, vara și toamna se îmbrăca și se ducea direct la magazin, unde pornea filtrul mare, pentru Enid.

Înainte să ajungă la treptele verandei din spate, Maggie îl zări pe Sully. Era lângă rulota lui Cal Jones, stătea pe un scaun de campanie, ținând o cană de cafea pe genunchi și mângâindu-l pe Beau cu cealaltă mână. Cal, pe de altă parte, era aplecat deasupra unui aragaz micuț, stătea pe călcâie și amesteca ceva într-o tigaie. Maggie surprinse aroma inconfundabilă de bacon prăjit.

Când o zări, Beau se ridică, începu să dea din coadă și alergă spre ea, de parcă n-ar fi văzut-o de săptămâni întregi.

- Bună dimineăta, domnilor. Ceva miroase bine.

Cal sparse două ouă peste bucățile de bacon și acoperi tigaia.

- Mă ofer bucuros să-ți pregătesc micul dejun, spuse el.

- Foarte drăguț din parte dumitale. O să mănânc ceva la magazin, în câteva minute. Tată, speram să dormi mai mult.

- Și eu care speram același lucru pentru tine, zise Sully. Nu pot să stau în pat, Maggie. Înțepenesc și durează prea mult până-mi dezmoțesc toate oasele. În plus, este cel mai frumos moment al zilei.

- Este o dimineată frumoasă, îl aprobă Maggie.

Voia să discute despre cafea - o singură ceașcă, te rog. Și despre activitățile de azi - nimic prea solicitant. Regimul, puteau discuta despre regim, care nu avea voie

să includă bacon... Dar Cal îi distrase atenția, deschizând încă un scaun de campanie și invitând-o să stea cu ei.

– Mersi, zise ea.

Îl privi pe Cal punând pe o farfurie două felii de pâine pe care le prăjise pe grătar. Apoi scoase baconul și ouăle din tigaie. Se așeză în fața lui Sully, cu farfuria pe genunchi, și începu să-și mănânce micul dejun.

– Baconul ăla miroase la fel de bine pe cât țineam minte, spuse Sully.

– Dacă eviți mâncărurile care-ți fac rău, o să trăiești mai mult, îi aminti Maggie.

– Mă îndoiesc. Dar, cu siguranță, o să mi se pară mai mult.

Cal râse.

– De la ce vine Cal? întrebă Maggie.

Cal înghiți și se uită la ea.

– M-ai căutat pe Google.

– Ba nu! sări ea.

– Asta ai făcut tu toată noaptea pe computer? o întrebă Sully.

Maggie îl privi chiorâș.

– Sunt doar curioasă. Calvin? Caleb?

– De ce? Vreunul din indivizii ăștia are cazier? întrebă Cal.

– De unde să știu? i-o întoarse ea, dar roși puțin.

Nu se pricepuse niciodată să mintă.

Cal o văzu și râse.

– Mi se spune doar Cal, zise el.

– Nu vrei să-mi spui?

– Mi se pare mai amuzant așa.

O mașină trase în fața magazinului, urmată de camioneta roșie și hodorogită a lui Frank.

– Au venit Enid și Frank. Presupun că ai pus de cafea? întrebă Maggie.

– Am pus. Și am mâncat și un bol de terci din ăla instant, spuse Sully.

- Ce vrei să faci, Sully? întrebă Cal. La ce ai nevoie de ajutor?

- Doar treburile obișnuite. Probabil că o să mă descurc, cu ajutorul lui Maggie. Aranjez rafturile, fac puțină curățenie, fac inventarul... Nu prea sunt turiști deocamdată, așa că n-am rămas prea mult în urmă în astea trei săptămâni. Dar o să vină. Se apropie vacanța de primăvară. O să-i aduc pe Tom și pe doi dintre copiii lui să mă ajute weekendul ăsta, ca să eliberăm grădina. După asta, pot să mă descurc singur. În plus, doctorul a spus că ar trebui să mă pot întoarce la activitățile normale în două săptămâni.

- Ba nu, n-a spus asta! îi atrase atenția Maggie. A spus că probabil o să fii mai încet timp de șase săptămâni, apoi, peste câteva luni, o să fii iar în formă. Dar nu ai voie să ridici nimic mai greu de cinci kilograme timp de cel puțin șase săptămâni. Zece, de preferat.

- Slavă Cerului că ai ascultat tu, Maggie! zise Sully, sarcastic. Altfel, cine știe, poate că mă omoram plantând un morcov.

Maggie se ridică, se răsuci pe călcăie și o luă spre magazin.

- Nu-mi place atitudinea asta! spuse ea.

- Mă pregătesc să-mi scot un trabuc mare, ca să testez cât de puternică e inima ta.

- Dacă faci asta, o să afli cât de puternic este brațul meu!

- Prevăd că o să fie urât de tot.

- Sully, nu poți să înțelegi și să fii responsabil? Dacă ești cuminte, s-ar putea să mai ai încă ani buni de trăit, zise ea, cu o notă stăruitoare în voce.

- Încearcă să te relaxezi, Maggie. Doctorul a spus că o să fiu bine și să am grijă să nu-mi apară vânătași de la medicamentul anticoagulare. Nu mi-a spus să stau în pat până mor de plictiseală.

Sully se ridică de pe scaunul pliant și se luă după Maggie.

- Mi-a spus, ce-i drept, să nu fac sex și să renunț la Viagra, o vreme, îi spuse el lui Cal.

Maggie se răsuci pe călcâie și-l străpunse cu privirea, în timp ce Cal zâmbea cu subînțeleș.

- Nasoală treabă, zise Sully.

Cal își făcu de lucru pe lângă rulota lui, curățând și punând lucrurile la locul lor. Apoi se duse la magazin să vadă ce se petrecea acolo, înainte ca Sully să reușească să o supere și mai mult pe Maggie. Sully era pus pe șotii, și îi amintea lui Cal de bunicul lui. Bunicul lui murise la șaptezeci și cinci de ani și i se păruse foarte de vreme, atunci. La fel ca Sully, fusese puternic la trup, agil la minte.

Maggie era un personaj foarte interesant. Nu știa detaliile, dar era sigur că era fie primul copil, fie singură la părinți. Era puternică, la fel ca tatăl ei, asta era incontestabil. Sau poate că avea o voință puternică, pentru că era doctor? Cal avusese o vastă experiență cu doctorii și știa că puteau fi aroganți, încăpățânați și că nutreau o dorință profundă de a avea întotdeauna dreptate. Totodată, erau cel mai adesea geniali, plini de compasiune și sensibili, fără a fi sentimentali. Maggie părea să întru-chipeze aceste calități.

Și nici urâtă nu era. Avea dinți frumoși, își spuse, apoi râse de el însuși. Da' ce, era cal? Dar Cal era una din acele persoane care observau mai întâi de toate ochii și gura. Era ceva firesc pentru el și totodată un lucru la care se gândea în mod conștient – poți spune multe despre un om după gura și ochii lui.

Ochii lui Maggie erau căprui, ca ai lui, dar mai închiși. De culoarea ciocolatei. Avea gene dese, sprâncene fine, arcuite, și o sclipire în ochi. În ochii ei citea umor, furie, curiozitate și jenă. O prinsese; i se putea citi pe față – îl căutase pe Google. Probabil pentru că stătea de atât timp la campingul lor, deși vremea nu era deloc frumoasă. Și începuse să se învârtă și pe lângă magazin – Maggie

avea, în mod instinctiv, impulsul de a-și proteja tatăl și proprietatea.

Îi spuse bună dimineața lui Frank, care stătea alături de Sully, lângă sobă. Sully avea în mână altă ceașcă de cafea, și Cal presupunea că făcuse cumva să scape de Maggie, ca să-și poată turna încă una. Cine știe câte băuse deja, înainte să apară lângă rulota lui, cu cana aburindă în mână. Cal nu-și dădea seama dacă Sully era pur și simplu încăpățânat sau dacă doar îl amuza să o zgândărească pe Maggie și să o păcălească. Era foarte curios să afle care era povestea familiei lor. Unde era mama lui Maggie?

- Ce vrei să-ți aduc din depozit, Sully?

- Oh, nu vreau să te pun la treabă, Cal...

- Nu mă simt câtuși de puțin pus la treabă. Nu am nimic altceva de făcut. Încă o săptămână, și campingul o să se aglomereze, vremea o să se încălzească și o să-ți accept oferta să-mi las mașina aici și să explorez traseele din zonă. Așa că... îmi spui ce să fac?

- Vin cu tine să-ți arăt, zise Sully.

- Atâta timp că nu ai probleme cu gardianul...

Cal scoase cutiile din depozit și așeză marfa pe rafturi. Roti produsele în așa fel încât cele mai noi să fie în spate, iar cele mai vechi să se vândă primele. Verifică datele ca să se asigure că nici un produs nu era expirat și șterse rafturile cu o cârpă umedă. Treaba asta îi aminti de zilele din studenție. Nu se scoteau prea mulți bani din aranjarea rafturilor în supermarket, dar era o treabă pe care o putea face noaptea. În timpul zilei se ducea la cursuri și la ateliere și muncea noaptea. Și când dormea? Când apuca. Învățase să lucreze repede, să învețe în orice secundă pe care o găsea liberă, să doarmă puțin, dar profund, să mănânce pe apucate. Înregistra faptele, studiile de caz și prelegerile pe reportofonul de buzunar, asculta și repeta la duș, la volan, în supermarket. Zilele erau lungi, nopțile scurte, munca intensă.

Totuși, fusese o perioadă fericită. Își atingea toate scopurile propuse, avea legături strânse și profunde cu prietenii și colegii de la facultate, avea sentimentul că viața lui era provocatoare, dar stabilă.

Apoi o întâlnise pe Lynne.

Lynne Aimee Baxter era cea mai deșteaptă, cea mai drăguță, cea mai puternică și cea mai amuzantă persoană pe care o cunoscuse vreodată. Nu se îndreptau în aceeași direcție, nu cu adevărat. Amândoi voiau să lucreze în sistemul juridic. El voia să își asigure o viață bună, să prindă rădăcini, să-și construiască o casă în care să rămână până o să moară, suficient de spațioasă cât să încapă în ea o familie din ce în ce mai mare. Lynne voia să ajute oamenii. Cal poate că ajungea la criminalistică... sau la taxe și impozite... același lucru, spuneau ei, glumind. Ea putea ajungea avocat public sau, și mai bine, poate înființa o fundație pentru persoanele defavorizate, care aveau nevoie de consiliere juridică. Amuzant era că el provenea dintr-o familie săracă, în vreme ce ai ei erau foarte bogați. Sau poate că asta explica totul. El își dorea siguranță, ea voia să scape de surplusul vieții ei.

- Te pricepi mai bine ca mine, zise Sully, din spațele lui.

Cal se întoarse și zâmbi larg.

- Nu-i prima oară când fac asta.

- O mai spun o dată, nu te plătesc suficient. Ascultă, Maggie s-a dus în oraș să-mi aducă semințele și ce-mi mai trebuie pentru grădină. Și poate ca să scape de mine, o vreme. Mănânci un hotdog cu mine?

Cal zâmbi.

- Dacă mănânci un hotdog, o să regreti. Crede-mă pe cuvânt.

- Crezi că o să mă prindă? întrebă Sully.

- Cineva tot o să-i spună, zise Cal. Dar eu mă gândeam mai degrabă la indigestie. Ai ținut un regim foarte strict, nu-i așa? Eu nu m-aș înfige direct într-un hotdog,

în locul tău. Ca să nu mai spunem că are multă sare, grăsimi, etcetera.

- Adică nu vrei?

- Oh, eu vreau, sublinie Cal. Tu însă ar trebui să-ți iei ceva mai ușor de digerat. Dacă vrei să mai faci sex vreodată.

- Ha, am renunțat la sportul ăsta cu mulți ani în urmă. Să nu-i spui lui Maggie. Îmi place să-mi imaginez că are coșmaruri în legătură cu asta.

După ce termină cu rafturile și cu hotdogul, Cal se duse în locul în care Sully spusese că era grădina. Era ușor de identificat. Se afla în spatele casei, oarecum ascunsă de cei din camping. Cal se întreabă dacă avusese vreodată probleme din cauza asta - o grădină plină, foarte tentată pentru excursioniștii aflați pe traseu de săptămâni bune. Se mai serveau din când în când cu câte o roșie?

Nu era prea mare, cam de douăzeci și cinci de metri pătrați. Vedea răzoarele de anul trecut. Se duse la magazia care se vedea în spate, ascunsă printre copaci. Era mult echipament acolo, un aparat de suflat zăpada, un plug de zăpadă, o mașină de tuns iarba, foarfece de grădină, o roabă și alte unelte de grădinărit.

Aparat de suflat zăpada. Își amintea întruna să o ia spre sud. Poate spre sud-vest. Spre înălțimile acelea stâncoase, învăluite în ceață, cărora li se spunea munți....

Făcuse școala în Michigan, statul care inventase iarna. El era de pe peste tot, de obicei din zone cu climă moderată, în vreme ce Lynne era din New York. Din Westchester, mai exact.

Alese roaba, sapa, lopata și grebla și începu să curețe rămășițele iernii. Nu îl întrebasese pe Sully ce voia să facă cu ele, așa că făcu două grămezi - una de frunze căzute care puteau fi folosite pe post de îngrășământ, cealaltă de pietre, gunoaie și buruieni. Nu se foloseau buruieni la fertilizat grădina. Nu făceau decât să atragă alte buruieni.

Munca de vreo două ore, când o auzi apropiindu-se. Știa că o să vină, în cele din urmă. Se sprijini în coada sapei și așteaptă.

- L-ai lăsat pe tata să mănânce un hotdog? Ți se pare că ar fi o mâncare sănătoasă?

Cal clătină din cap.

- Știi că e mincinos și că-i place să se distreze pe seama ta și a vigilenței tale medicale. Tu ce crezi?

- M-a păcălit, nu-i așa?

- A mâncat un sandvici - piept de curcan, roșii și salată, cu pâine integrală. A cerut pâine albă, pufoasă, dar a pierdut lupta cu Enid, care, în mod evident, îl cunoaște mai bine decât tine. A cerut cartofi prăjiți, a primit salată de varză - făcută cu oțet, nu cu maioneză. Zău așa, Maggie!

Râse și clătină din cap.

- Mă torturează, asta încerci să-mi spui?

- Iar și iar. Dar poți să nu mai apeși butonul de panică. E foarte bine.

- L-ai văzut operația? Întrebă ea.

- De vreo zece ori. I-am sugerat să vândă bilete, dar nu prea mai are cui să o arate. Dar nici o grijă! Îmi spune că locul ăsta o să se umple de turiști cât de curând. Vine vacanța de primăvară, apoi weekendurile, apoi vara. Sper doar să nu-i sperie pe copii.

Maggie căzu pe gânduri câteva clipe.

- E nepoliticos să te porți ca și cum ai ști mai multe ca mine despre ruda mea cea mai apropiată.

- Cu toate astea, de obicei așa se întâmplă. Tu ești prea influențată de amintiri, așteptări și nevoi personale. Cum ar fi ca tatăl tău să trăiască cât mai mult.

Scoase o cârpă din buzunar și-și șterse fruntea.

- Nu te mai lăsa provocată. Știe foarte bine ce i-a spus doctorul. Și, crede-mă, o ia cu pași mici.

- Te-a plătit ca să spui asta? Sau ești dr. Phil în vacanță?

Cal râse.

- Relația dintre voi e absolut savuroasă. Parcă ați fi un cuplu căsătorit. Căsătorit de patruzeci de ani, așa spune.

- Îți amintim de părinții tăi? întrebă ea, ridicând o sprânceană.

Își strânse mâinile la piept.

- Părinții mei sunt nefiresc de apropiați, zise el. Sunt uimitori, presupun. Se susțin întru totul, atât de mult încât ajung aproape să excludă orice altceva și pe toți cei din jur. Sunt protectori. Au șaiszeci de ani și se iubesc la fel de mult ca în ziua în care s-au cunoscut. Și sunt duși cu pluta. Dar drăguți. Sunt foarte drăguți.

Maggie își lăsă brațele să-i cadă pe lângă corp.

- De ce spui că sunt duși cu pluta?

- Păi, întotdeauna s-au descris singuri drept hipioți. Discipoli ai noii ere. Gânditori liberi. Inteligenți, experimentali și artistici. Fac parte din acea generație. Și sunt *Dead-head*.

- Adică, fani ai trupei rock *The Grateful Dead*?

- Exact. Doar că, ceva mai complex.

Maggie se așeză pe pământ, asemenea unui copil fascinat de o poveste de noapte bună, plină de peripeții și aventuri. Își cuprinse genunchii cu brațele. Cab mai văzuse reacția asta. Și, sincer, era chiar amuzantă.

- Unde sunt acum? întrebă ea.

- Locuiesc la ferma bunicului meu, din Iowa. Bunicul a murit cu destul de mult timp în urmă, iar bunica acum vreo câțiva ani.

- Și tot duși cu pluta sunt? întrebă ea.

- Oh, da, zise el, începând din nou să sape. Sau poate că ar fi mai politicos să spun că sunt excentrici. Mama nu aude voci sau alte chestii de-astea.

Apoi zâmbi.

- Dar cu tata e altă poveste. Tata se consideră un liber-cugetător al noii ere. Este incredibil de deștept. Și primește în mod regulat... ăăă... mesaje.

- Oh, asta-i de-a dreptul fascinant, zise ea. Ce fel de mesaje?

- Ei, haide, curioaso! Despre tine nu-mi spui nimic? Ești sora cea mare în familie?

- Sunt sigură la părinți. Ai mei au divorțat când aveam șase ani. Mama locuiește în Golden, cu tatăl meu vitreg. Ce fel de mesaje?

- Păi, să vedem... au fost atât de multe. Unul dintre cele mai memorabile a fost când tata credea că extraterestrii trăiesc printre noi și că ne omoară în mod sistematic, punându-ne chimicale în mâncare. Am mâncat tare prost, vreo doi ani de zile.

- Uau!

- Da, categoric merită un *uau*! Erau... eram... țigani fără vreo apartenență rromani și părinții mei se agățau de tot felul de credințe bizare, care apăreau și dispăreau.

- Și ce legătură are asta cu Jerry Garcia?

- Se potrivea cu spiritul lor liber - fără reguli, fără legături cu idei sau valori tradiționale, cruciați ai gândirii antisociale, protestatari de meserie. Sunt totodată fani ai lui Timothy Leary și Aldous Huxley. Tata preferă literatura distopică, cum ar fi *Minunata lume nouă*. Mama, pe de altă parte, este o femeie foarte dulce, care își adoră soțul și este de acord cu tot ce spune el. Îi place să picteze și să țeară și este un suflet strălucitor, dar dezorientat. În cea mai mare parte a timpului, ne-a educat ea, acasă, pentru că eram mereu pe drumuri.

Trase aer în piept și săpă puțin în jur.

- Tata e schizofrenic, deși nu are un diagnostic oficial. Nu grav. E funcțional. Iar mama îi cântă-n strună și e dependentă de el.

- Sună foarte interesant, spuse Maggie, cu ochii măriți. Și tu? Ești tot singur la părinți?

Cal clătină din cap.

- Cel mai mare din patru frați. Doi băieți, două fete.

- Unde e restul familiei? întrebă ea.

- Pe ici, pe colo, îi răspunse. Când am vorbit ultima oară, sora cea mai mică era la fermă, cu părinții mei. Mai am o soră în est, care trăiește o viață foarte convențională alături de un soț drăguț și cât se poate de normal și care are doi copii, exact așa cum trebuie. Fratele meu e în armată. Maior la infanterie. Sunt sigur că decizia lui i-a răpit ani din viață mamei.

Maggie râse. Era un sunet cristalin, muzical.

- Cu siguranță, nu ești un turist obișnuit. Ce cauți aici?

Cal se sprijini în sapă.

- Ce cauți tu aici? o întrebă.

- Am grijă de Sully, spuse ea.

- Oh, dar asta nu e tot, zise el. Neurochirurgii nu-și iau așa, săptămâni întregi libere când apare o problemă personală.

- Așa este. Cu siguranță nu săptămâni. Deja venisem aici, în vacanță. Clinica mea din Denver a fost închisă pentru că doi dintre foștii mei parteneri nu numai că au fost dați în judecată de niște clienți, dar sunt investigați de procurorul general pentru fraudă și malpraxis. Eu nu sunt inclusă. Nu știam nimic despre situația lor. Dar nu pot să susțin de una singură o clinică.

- Și nici asta nu e tot.

- Tata a suferit un atac de cord, spuse ea, indignată.

- Știu, dar mai este ceva. Ceva ce te-a făcut să dai fuga acasă, să vii la tatăl tău, care este un om remarcabil, apropo. Cu siguranță, mai e cel puțin încă un lucru...

- Ce tot spui acolo? îl întrebă.

- Umbra aia din ochii tăi. Ceva personal te-a făcut să suferi.

- Nu știu despre ce vorbești.

- Un bărbat, spuse el. Pun pariu că a fost un bărbat. V-ați despărțit, v-ați certat, s-a întâmplat ceva. Sau te-a înșelat. Sau l-ai înșelat tu.

- Nimeni n-a înșelat pe nimeni! Pur și simplu ne-am despărțit în mod civilizat.

- Ei, acum ajungem undeva, supse el, rânjind spre ea.

- Ești de-a dreptul bădăran să mă joci așa pe degete. Eu nu ți-am făcut asta. Am fost curioasă și am întrebat, dar, dacă mi-ai fi spus că nu este treaba mea, nu aș fi insistat. Și nu ți-aș fi servit replici răsuflăte despre umbre din ochi.

- Cred că primesc un nume, zise el, ridicându-și ochii ca și cum ar fi căutat răspunsul pe cer. Arthur? Adam? Andrew, asta e.

Maggie se ridică în picioare, cu un zâmbet dezgustat pe chipul drăgălaș.

- Oh, foarte impresionant, Calhoun, spuse.

- Mi-a spus Frank, zise el. Doar nu credeai că o să poți păstra secretul aici, nu?

Râse, foarte amuzat de sine.

- Și nu mă cheamă Calhoun.

Maggie își scutură pantalonii.

- O să plătești pentru asta. Nu știu cum, încă, dar îți promit...

- Cineva trebuie să îți arate cum să te mai și distrezi, Maggie, zise el.

- Ei bine, n-o să fi tu ăla, Carlisle.

Cal clătină din cap și râse. Apoi se puse pe săpat grădina.

capitolul 4

Ca să descoperi, gândește singur.

Socrate

Zilele erau doar o idee mai lungi, doar o idee mai calde. Florile începeau să apară pe poteci și pe marginile drumului. Se făcea frumos la Sullivan's Crossing.

Sully nu-și putea planta bulbii în jurul casei, dar îi plantă Maggie, sub stricta lui supraveghere.

Se întorseseră acasă doar de cinci zile, dar Maggie făcuse deja drumul până la Timberlake de tot atâtea ori. Mai întâi, ca să cumpere legume și somon proaspăt, apoi după semințe, bulbi și îngrășămintă pentru grădina lui Sully, apoi după pește și piept de pui. Profită de ocazie și luă și creveți congelați și carne tocată de curcan și petrecu mult timp pe laptop căutând rețete sănătoase pentru cardiaci.

Nu așa își imaginase Maggie evadarea din realitate. Sperase să se relaxeze și să-și golească mintea de griji și dezamăgiri. Dar asta? Muncea pe rupte. Pentru început, nu era învățată să gătească. Când era la muncă, mânca la cantina spitalului unde, în mod paradoxal, nu se servea cea mai sănătoasă mâncare. Era mâncare proastă, tipică de cantină. Și nu era mâncarea pe care le-o serveau pacienților. Când nu mânca la spital, lua ceva în drum spre casă, ceva ușor – avea în drum un magazin unde se vindeau porții de mâncare pentru o persoană, gata preparate. Apoi mai erau și ocaziile în care ieșea să ia masa în oraș cu prietenii sau cu niște colegi. Atunci alegea fie sushi, fie bucătărie italienească.

Acum însă făcea mari eforturi să-i servească lui Sully mâncare delicioasă, dorindu-și să-l provoace și nu să-l plictisească de moarte.

Altădată, când Maggie venea la camping, hotărau ce să mănânce la cină și se întâlneau pe la șapte, când aruncau pe grătar niște cotlete, niște burgeri și poate niște piept de pui. Și mâncau totul cu garnitură de cartofi prăjiți.

Deja se săturase de această nouă rutină.

Îl urmărea totodată pe Cal pregătind grădina. Nu era prima lui grădină. Crea șiruri drepte și ordonate de pământ ușor ridicat, gata de plantat.

În camping erau acum doi pescari și o pereche mai în vârstă, cu o rulotă. Perechea în vârstă voia să fotografieze florile de câmp care apăreau pe peste tot, uneori chiar din zăpadă, în locurile mai înalte.

Pentru că era în continuare foarte puțină lume, pe ușa rămăsese programul de iarnă al magazinului: de la opt la cinci.

Într-o seară, după cină, Maggie se duse până la magazin ca să-și ia o bere și văzu un foc de tabără pe plajă, lângă care un bărbat se bucura singur de seara plăcută. Luă două beri și coborî spre lac.

Cal stătea pe o masă de picnic, cu picioarele pe bancă, cu coatele pe genunchi. Părul șaten și scurt îi era ud, la fel și gulerul cămășii.

Făcuse duș și se bărbierise.

– Bună seara, Caldwell, spuse ea.

Se întoarse spre ea cu o expresie mirată, și Maggie îi întinse berea.

– Caldwell? făcu el. Devii disperată.

– Așa este, dar nu în legătură cu numele tău. Încep să devin agitată.

– Poate că e timpul să te întorci la muncă, spuse el.

Ridică sticla și o atinse de gâtul sticlei ei.

– Fac multă treabă pe aici. Sully s-a priceput întotdeauna să traseze sarcini. De când mă știu a trebuit să car cutii, să mătur, să curăț, să tai lemne, să sap șanțuri, să curăț jgheaburi, să curăț afurisita aia de baie și dușul, să lucrez în magazin... Dar n-am făcut niciodată ce fac acum – gătesc și fac curat în casă. Am început deja să mă plictisesc de viața de casnică și simt că mă strâng pereții. M-am săturat de mâncare sănătoasă. Dacă mai văd o singură bucată de pește, cred că o să vomit. Sully zice că-au început să-i crească branhiile.

Cal râse.

– Ți se pare amuzant? Simt cum miroase baconul tău înainte să simt mirosul de cafea dimineața. Azi am fugit până în Timberlake ca să mănânc un hamburger, și Sully a zis că i-a simțit mirosul.

Cal se înclină spre ea și mirosi.

– Da, se simte.

- L-am întrebat ce vrea să mănânce la cină și mi-a spus că i-ar plăcea mușchiuleț de vită la tigaie, înăbușit în ceapă, într-o coșcogeamite chifla.

Își deschise doza de bere.

- Doamne, cât de bine sună!

- Știam eu! zise el. Ești carnivoră.

- Iar tu ești un personaj interesant, Caliber. Faci duș și te bărbierești regulat, deși ești în camping.

- Și-mi mai spăl și rufele și schimb și căptușeala din sacul de dormit. Sunt un băiat foarte curat. Ai de gând să te întorci vreodată la muncă și să-l lași în pace pe Sully?

- Mai scutește-mă, n-am apucat să mă relaxez nici măcar o zi încă, spuse ea. Dar tu?

- Sigur. Am plecat de la un loc de muncă acum șase săptămâni. Lucrez. Doar că nu lucrez acum. Decât pentru voi.

- Ei bine, nu chiar pentru mine, țin eu să specifice. Lucrezi pentru Sully. Ți-am spus cât de mult apreciază munca voluntară și neremunerată? Foarte draguț din partea ta să dai o mână de ajutor.

- Am destul timp, zise el.

- Ce-ai lucrat ultima oară?

- Eram asistentul unui asistent de Resurse umane, într-un parc de distracții. Asta însemna, în mare, că mergeam de colo-colo în mașinuța de golf, vedeam ce fac angajații, ajutam oamenii să completeze formulare sau să formuleze plângeri. Sau, uneori, îi prindeam făcându-și treaba în bătaie de joc și trebuia să-i raportez superiorilor. Dar nu era ceva care să-mi facă plăcere.

- Pe bune? Un parc de distracții? spuse Maggie, din nou fascinată. Care?

- Cel mare.

- Pe bune? Era distractiv?

- Chiar era. Am solicitat o poziție de teren, dar nu aveau nimic disponibil și m-au repartizat la Resurse umane. Am cunoscut toți actorii. A fost super.

- Și ai plecat? întrebă ea.

- Nu, am fost dat afară. Supervizam foarte personal pe cineva. Nu în public, desigur. Și niciodată în timpul programului. Era ceva de comun acord și foarte discret, dar tot s-a aflat. Regulile sunt stricte. Mai stricte pentru unii decât pentru alții.

- Nu pot face asta, zise ea. Asta-i discriminare.

- Nu pentru toată lumea. Există anumite lucruri pe care prințesele nu au voie să le facă, nici măcar în timpul lor liber.

- Te cuplaseși cu o prințesă? Cu care?

- Fugi de-aici, nu-ți spun.

- Ești prea bătrân pentru prințese.

- Oh, și ea era mult mai în vârstă decât părea. În plus, era o adevărată fiară.

- Așadar, n-a fost doar o decizie proastă. Nu ți-a plăcut?

- N-am spus asta, zise el, rânjind.

- Minți! spuse ea. Nu cred nici un cuvânt!

- Bine, fu tot ce zise Cal.

Luă o gură de bere.

- Totuși, este adevărat. E o situație extrem de jenantă. Am fost concediați amândoi. Eu am pierdut o slujbă la care mă distram grozav, iar ea cred că și-a pierdut visul de-o viață. Aveam oricum de gând să-mi iau câteva luni libere ca să plec cu cortul, dar nu intenționeam să încep decât abia din aprilie sau mai. Nu-mi place frigul. Totuși...

- Callahan, cred că ești un mare mincinos. Ești un escroc și poate chiar un prădător.

Cal râse.

- Serios acum, ai de gând să te mai întorci la muncă?

- Ți-am spus, clinica mea s-a închis.

- Știm amândoi că încă ai ce să faci.

- Mai luam pe ici pe colo câte ceva de la colegi. Venisem la Sully pentru o pauză de care aveam foarte mare nevoie. Mi-am luat cu mine o grămadă de lucruri, am lăsat clinica în seama unui broker care să se asigure

că echipamentele, mobila și tot ce e înăuntru se vinde sau e pus bine, le-am trimis un e-mail colegilor prin care i-am înștiințat că voi lipsi pe o durată nelimitată. Eram terminată, mă săturasem până peste cap de toate controversele pe care le stârniseră partenerii mei și eram epuizată. Nu ajunsesem acasă decât de douăzeci și patru de ore, când Sully a avut accidentul. Au trecut aproape patru săptămâni de atunci. Și tot timpul ăsta nu m-am gândit decât la Sully.

- Poți să renunți la asta cât de curând. Dincolo de faptul că e puțin țăfnos și sătul până în gât de somon și pui, se descurcă grozav.

- Știu. Dar nu sunt sigură că vreau să mă întorc la viața pe care o aveam. Mai vorbim după ce o să apuc să mă gândesc. Un lucru e cert însă - știu că nu vreau să fac pe îngrijitoarea tot restul vieții.

- Te-ai gândit să faci alt rezidențiat? Să-ți schimbi specializarea? o întrebă.

Maggie clătină din cap.

- Nu cred. În momentul de față, vreau doar să evad. Ai simțit vreodată asta?

Cal râse încet.

- Stau în campingul vostru de cinci săptămâni. În ciuda ploilor, noroiilor și atacurilor de inimă. Tu ce crezi?

- Suferi de șoc posttraumatic după ce ți-ai tras-o cu o prințesă?

- E nevoie de ceva mai mult ca să mă traumatizeze, spuse el.

Își puse un braț pe după umerii ei.

- E-n regulă să faci o pauză, Maggie. Totuși, nu știu dacă-ți face bine să te consumi atât de mult în legătură cu Sully. Ar putea fi o manifestare deghizată a propriei tale anxietăți. Sincer, el o să fie bine.

- Tu n-ai văzut ce-am văzut eu, spuse ea.

- Nimeni n-a văzut ce-ai văzut tu, scumpo, zise el, foarte dulce. Eram acolo când l-au băgat în ambulanță.

Tu ți-ai văzut tatăl alunecând spre lumea cealaltă. Toți ceilalți au văzut un episod cardiac. Cred că ești puțin speriată.

- Da. Așa e. Nu sunt prea apropiată de mama și nu am frați sau surori. Și e vorba de Sully. Poate că mă comport așa pentru că întotdeauna, în timp ce creșteam, am simțit că nu-l aveam atât de mult pe cât mi-aș fi dorit. Mama și tatăl meu vitreg locuiau în Chicago și nu-mi era ușor să-l văd pe Sully. Sau poate că, într-adevăr, e un om chiar atât de special pe cât cred eu că este. Tu nu îl cunoști chiar atât de bine, încă. Este unul dintre cei mai remarcabili oameni pe care i-am întâlnit vreodată. Dacă ai sta mai mult pe-aici, peste vară, de exemplu, ai vedea...

- Spune-mi tu.

- Eh, la naiba, de unde să încep? L-am văzut oprind încăierări, salvând copii și câini de la înec. N-ai crede că un câine s-ar putea îneca, nu? Se încurcase în firul undiței. A oferit refugiu celor pierduți, a urmărit și a omorât o pisică rea - o pumă care atacase un alpinist. Așa ceva nu se întâmplă aproape niciodată, și Sully a avut foarte mari bătaii de cap! I-a luat o veșnicie să termine treaba. Dar poate că cea mai importantă calitate a lui e că stabilește legături cu oamenii. Legături de neuitat. Oamenii îi scriu, îi trimit poze, vorbesc despre el în articolele pe care le scriu, pe blogurile lor, cu mult timp după ce au trecut pe aici. Vin la magazin special ca să-i asculte poveștile de pe munte. Le dă sfaturi, le face mici favoruri, îi lasă să-și încarce telefoanele și celelalte electronice ca să poată lua legătura cu prietenii și familia. Spune glume, încurajează oamenii, îi laudă, de cele mai multe ori fără ca ceilalți să-și dea seama că asta face. Lasă organizațiile de copii să vină gratis în campingul lui - are o slăbiciune pentru copiii autiști. Sully reușește să interacționeze cu mulți dintre ei și nu pot să-mi dau seama cum sau de ce. Nici el nu știe de ce. Bagă plu-gul iarna - curăță drumul nostru, apoi se duce la vecini

și-i deszăpezește și pe ei. El este a treia generație – bunicul lui a construit magazinul, și Sully nu a avut un fiu căruia să îl lase. Nu mă are decât pe mine. Ce-o să se întâmple cu locul ăsta, când Sully n-o să se mai poată ocupa de el? Oare următorul proprietar va continua tradiția? Nu ai idee cât de iubit este Sully. Câtă nevoie au oamenii de el.

Nici unul nu mai spuse nimic preț de câteva momente. Nu se auzeau decât păsări de noapte, greierii și, din când în când, un pește sărind în apă.

Cal strânse brațul o idee, trăgând-o mai aproape de el.

– Ce om norocos! rosti el încet.

– Niciodată nu m-am gândit așa. Nu m-am gândit că Sully ar putea fi cel norocos. Întotdeauna am crezut că noi, ceilalți, suntem norocoșii.

– Da, și voi sunteți. Unul din lucrurile la care mă gândesc mult atunci când sunt singur este ce anume dă valoare unei vieți? Și mi se pare că tocmai mi-ai dat răspunsul.

– Da, Sully este foarte fericit. Știe cum să stabilească o legătură cu oricine. Ei bine, mai puțin poate cu mine. Nu a încercat niciodată cu adevărat să construiască o relație cu mine.

– Cu tine? Eu credeam că sunteți foarte apropiați.

– Suntem, presupun. Doar că mama m-a luat de lângă el. Și, firește, el n-a venit după mine. A spus că mi-era mai bine cu ea.

Ridică din umeri.

– Presupun că ar fi trebuit să depășesc momentul până acum, nu?

Îi strânse din nou umerii.

– Unele lucruri rămân mult timp în inimile noastre, zise el. Nimeni nu știe asta mai bine ca mine, băiatul crescut pe drumuri de Jed Jones cel trăsnet.

Maggie își făcuse un prieten nou. Zilele la magazin și în camping erau pline, dar seara, când agitația se potolea,

se ducea pe marginea lacului, lângă rulota lui Cal. Într-o seară, îl invită să se întâlnească pe veranda din fața casei. Povestiră fiecare despre viața lui, deși Maggie nu era sigură dacă tot ce-i spunea el era adevărat.

- Ți-am spus că sunt dată în judecată? îl întrebă ea.

- Nu. Nu-i de mirare că nu vrei să te întorci la muncă.

- Oh, nu e prima oară. S-ar putea să se ajungă la o înțelegere sau poate că reclamanții o să-și retragă acuzațiile. Sau s-ar putea să se întindă mult și bine. Nu a existat nici un malpraxis. Am făcut tot ce era omeneste posibil. Și toată povestea m-a afectat puternic - a fost un caz dur. Un accident cumplit, cu adolescenți. Am făcut toți tot ce se putea, dar nu aveam practic nici o șansă. Am mai pierdut și altă dată pacienți - în meseria mea, se întâmplă mult prea des. Dar de data asta a fost groaznic.

- Îmi pare rău. Îți faci griji în legătură cu procesul? o întrebă.

- Îmi fac griji în legătură cu orice, recunosc eu ea. Dar, când sunt în mijlocul unei operații, uit de toate. Nu-mi mai fac griji, mă concentrez, acționez. Înainte și după, mă stresez mult prea mult.

În weekend, campingul începu să se umple de turiști. Vremea era senzațională - vreme caldă și însorită de primăvară. Tom și fiul lui cel mare, Jackson, veniră să o ajute pe Maggie să termine de plantat grădina. Avea mai mulți bulbi și câteva răsaduri de flori și de legume.

Cal săpă pământul, și Beau îi ajută și el, alungând iepurii în pădure, în vreme ce Sully superviza activitatea, dându-le tuturor indicații prețioase.

- De parcă n-am mai plantat niciodată o grădină, spuse Tom.

- Ce n-ai făcut tu niciodată, Tom? îl întrebă Maggie.

- N-am operat pe nimeni, zise el. Încă.

Tom Canaday era un bărbat masiv și vesel, a cărui soție divorțase de el cu ani în urmă. La început își dorea să ia fetele, pe Nikki și pe Brenda, cu ea în Aurora,

dar nu durase mult. Fetele erau foarte nefericite departe de casa și de școala pe care le cunoșteau, iar Tom își convinsese fosta soție să i le dea înapoi, explicându-i că era într-o poziție mai bună de a avea grijă de ele și de a se asigura că se ținneau de școală. Nikki avea acum șaptesprezece ani, iar Brenda paisprezece. Fosta soție a lui Tom îi vizita din când în când și, din câte se spunea, erau în relații bune și se înțelegeau mai bine acum decât atunci când fuseseră căsătoriți.

Tom avusese într-adevăr un milion de slujbe și, pe lângă toate astea, era voluntar în echipa de căutare și salvare.

În camping veneau o mulțime de „războinici de weekend“, cum îi plăcea lui Maggie să le spună. Începuseră să se strângă de joi sau de vineri după-amiaza. Câțiva rămâneau câteva zile, dar cei mai mulți plecau duminică seara. În timpul vacanțelor școlare, familii întregi sau grupuri mari de tineri stăteau și câte o săptămână. Iar vacanțele școlare erau în diferite momente, în funcție de sistemul fiecărui stat în parte.

- O să angajăm pe cineva pe timpul primăverii și verii. Te interesează, Jackson? întrebă Maggie.

- Ce trebuie să fac? întrebă băiatul.

- De toate, spuse ea. Din mai până în august, o să fie mare agitație aici. Încă încerc să-l menajez pe Sully. Ai timp?

- Pot să-mi iau ceva de lucru, spuse Jackson, cu un zâmbet frumos. Nu-i un loc urât în care să-ți petreci vara. Sunt fete peste tot.

- Merci, Maggie. De parcă nu-mi e și-așa destul de greu cu facultatea, spuse Tom, legând un răsad de roșie pe arac.

- Am o idee. De ce n-o întrebi pe Nikki dacă nu vrea și ea să lucreze pe timpul verii? În felul ăsta, pot să se spioneze unul pe celălalt și să-ți spună totul.

- Oh, e mult mai bine așa, Maggie, spuse Tom, cu un genunchi pe pământ.

Se uită la ea și clătină din cap.

- Pur și simplu nu știi ce să mai faci ca să-mi ușurezi viața, nu? Acum va trebui să-mi fac griji pentru amândoi. Dar școala rămâne prioritară.

- Păi, spuse Maggie, frecându-și palmele, până începe vacanța de vară, dacă veniți *după* școală, o să vă dau de mâncare și, când nu e multă agitație, puteți să învățați. Cel puțin, puteți să *încercați* să învățați.

- Lucrez cu tata de doi ani și am note bune. Pur și simplu nu vrea să se lipsească de o mână de lucru ieftină, spuse Jackson.

- Nu vrea să te uiți după prea multe fuste, zise Sully.

- Oh? Există așa ceva? întrebă Jackson, rânjind.

Campingul prinse viață sub razele soarelui. Lacul era încă prea rece pentru înot, dar femeile își suflecau pantalonii scurți și se întindeau pe șezlonguri, lângă apă. Maggie întinse două hamace, care se ocupară înainte să se depărteze câțiva pași. Tot weekendul, magazinul fu plin de clienți care luau gheață pentru lăzile frigorifice, cumpărau alimente care le lipseau, ca de pildă unt, sos Tabasco, sare sau piper. Enid plecă devreme - nu venea de obicei în weekend, dar trecea pe acolo ca să se asigure că aveau tot ce le trebuie, de când cu operația lui Sully. Fursecurile și brișele ei erau foarte populare.

Activitatea începuse și în celelalte locuri din jurul lacului - zece căsuțe de închiriat pe malul opus, o tabără de cercetașe, o tabără episcopală, un camping al pădurarilor, cu toalete, dar fără servicii de spălătorie, dușuri sau magazin. Începeau să se pregătească pentru turiștii care aveau să vină să-și petreacă vacanța de vară acolo. Câteva locuri de cealaltă parte a lacului aveau niște chioșcuri cu alimente de bază, dar nu un magazin în toată regula. Un camping de familie de pe malul opus vindea motorină pentru bărci. Cei care aveau nevoie să facă ceva cumpărături trebuiau să aleagă între un drum la Leadville, la Timberlake sau la Sully.

Maggie ținea magazinul deschis ceva mai mult decât de obicei, bucurându-se de râsetele din jur și de mirosul mâncării gătite la focul de lemne. Sully stătea la casă, și Maggie știa că nici nu se punea problema să plece și să-l lase singur, deocamdată.

Se lăsă seara, aerul se răcori și turiștii își aranjară scaunele de campanie în jurul focurilor de tabără.

Cal intră în magazin cu două farfurii acoperite.

- M-am gândit că poate n-ai avut timp să gătești, spuse el.

- Ce ai acolo? îl întrebă.

- Uită-te și vezi. Unde-i Sully?

- Face inventarul, spuse ea.

Dădu la o parte folia de aluminiu de pe una din farfurii.

- Oh, vai! exclamă ea.

Era un piept de pui, dezosat și fără piele, tăiat fâșii, într-un sos ușor, înconjurat de broccoli, ardei, ciuperci, roșii cherry și ceapă.

- Sosul?

- Iaurt aromatizat. Gustă-l!

Maggie luă furculița pe care i-o oferea Cal și gustă.

- Uau! Ai făcut asta pe aragazul ăla al tău?

- Pe aragazul de campanie Coleman. Sunt un adevărat expert.

- Hmm, spuse ea, mestecând și înghițind. Imaginează-ți ce-ai putea să faci pe un aragaz adevărat. Ai fost în oraș azi? Ca să iei ingredientele?

- Am fost ieri.

- Va trebui să țin deschis ceva mai mult în seara asta, spuse ea. Sper că nu te culci devreme.

- Mă descurc eu, zise el. Cheamă-l pe Sully.

După ce măncă de pe teigheaua magazinului, Sully se duse în casă. Maggie spălă farfuriile și i le dădu lui Cal. Apoi stinse o parte din lumini și stătură o vreme pe veranda din față.

Stăteau unul lângă celălalt, cu picioarele pe balustradă. Magazinul era închis, în mod oficial, dar, dacă cineva venea și avea nevoie de ceva, putea deschide ușa.

Cum nu veni nimeni, cei doi discutară. Încet. O cuprinse din nou cu brațul pe după umeri și îi spuse că îi admira abilitatea de a schimba vitezele, de a fi flexibilă în acest moment important.

- E foarte generos din partea ta că ai pus nevoile lui deasupra nevoilor tale. Mulți n-ar fi putut face asta.

- Chiar tu ai spus că exagerez, îi aminti ea.

- Așa e, zise el, strângându-i umerii. Dar cred că o să fie bine pentru amândoi. Sunteți importanți unul pentru celălalt. Cred că aveți grijă unul de altul. Și asta e tot ce contează.

Maggie începea să se amorezeze. Se gândea la Cal înainte să adoarmă. Probabil că nu putea rezista unei voci blânde, calme, încrezătoare și unui braț sigur în jurul ei, își spuse. La medicină înveți să venerezi calmul și încrederea. Mai ales în cazul chirurgiei și cu precădere într-o specializare ca a ei, unde nu era loc pentru nici o umbră de îndoială, nici un tremur, nici o ezitare.

La un moment dat, existase o ocazie în care trebuise să ia, în mai puțin de un minut, o decizie care să schimbe viața unui om. Maggie își amintea cum îi tremuraseră genunchii, dar nimeni nu știuse. Era hotărâtă.

Probabil că nu la asta se gândise Jaycee când îi sugerase o pauză, și cu siguranță nici Maggie nu se gândise să se transforme în asistentă personală și manager de magazin.

Dar Cal reușea, din fericire, să-i distragă atenția de la toate astea. Vacanțele, excursiile și campingurile erau în general locuri propice pentru idile și aventuri amoroase. Și nu conta dacă erai proprietarul. Era ceva legat de faptul că totul era trecător, de senzația că ești rupt, o vreme, de viața reală. Fiindcă petrecuse multe weekenduri și vacanțe aici, cu Sully, în timpul școlii și facultății, Maggie căzuse și ea de câteva ori victimă acestor cochetării.

Și îi plăcuse. Când fusese mai tânără, o durea când realitatea lua locul iluziei și tânărul de care se amoretase nu o suna sau nu o contacta pe e-mail. Dar nu dura mult. Acum vedea lucrurile așa cum erau. Cal Jones cel sexy, pe care probabil că nici măcar nu îl chema așa, nu avea să fie cu nimic diferit de ceilalți. Era o fire practică și își dădea seama de asta. Era minunat, grozav, îl ajuta pe tatăl ei, dar nu făcea decât să aștepte să treacă timpul și avea să plece curând în următoarea aventură. Însă atracția pe care o simțea pentru el era reală. Într-una din seri, berea băută pe verandă, la apus, avea să meargă ceva mai departe. Spera. Nu se putea abține. La urma urmei, trecuse ceva timp de când fusese în brațele unui bărbat.

Duminica locul era foarte agitat. Oamenii încercau să profite de ultimele ore de weekend, apoi își strâneau corturile și echipamentul de campanie. În magazin era aglomerație – în ultima zi, turiștii rămâneau de obicei fără provizii: bere, sucuri, covrigei, sandviciuri. Maggie era pe metereze, punea cumpărăturile în sacoșe, râdea împreună cu clienții, le spunea că spera că se simțiseră bine și aștepta cu nerăbdare seara, când agitația avea să se potolească. O fată încântătoare de paisprezece ani și frățiorul ei de zece ani venira după ouă – mai rămâneau încă o noapte, apoi o apucau pe traseu, cu rucsacul în spate, împreună cu părinții lor. Erau doi copii frumoși, cu părul blond și ochii albaștri, ca doi îngerași cu zâmbete adorabile. Se pare că vacanța lor de primăvară începuse și întreaga familie – mama și tata erau amândoi profesori – adora drumețiile și statul la cort, iar visul lor era să facă, într-o zi, traseul Continental Divide împreună.

– Măine ne trezim devreme, mâncăm și plecăm, îi spuse Chelsea Smyth lui Maggie. Probabil că o să facem o sută cincizeci de kilometri în vacanța asta.

– Sper că aveți de gând să vă antrenați serios pentru CDT, îi spuse Maggie. Este o treabă de șase luni.

- Cred că m-aș putea descurca și acum, îi spuse Chelsea.

- Și eu la fel! insistă fratele ei, Remy.

- Sper să fiu aici să vă felicit, când o să reușiți, spuse Maggie, dându-i fetei restul. Mult succes mâine!

- Maggie?

Ridică privirea și întâlnește ochii frumoși, albaștri, ai bărbatului care urma la rând. Ochi pe care-i cunoștea atât de bine.

- Andrew. Ce cauți aici?

- Am dus-o pe Mindy acasă ceva mai devreme și speram să pot discuta cu tine. Rob Hollis mi-a spus că ești aici, cu tatăl tău. Puteai să-mi spui și mie.

- De ce? Suntem bine. Mai mult decât bine, spuse Maggie, băgând în pungă ouăle pentru copiii familiei Smyth. Sper că v-ați simțit bine la noi și vă urez un traseu fără peripeții.

Așteptă până când copiii ieșiră pe ușă și se întoarse spre Andrew.

- Sunt cam ocupată. Ar fi trebuit să suni.

- Maggie, ce naiba faci? întrebă el, încruntându-se.

- Bag cumpărăturile în pungi, în principal.

- Nu, ce faci *aici*? Umblă vorba că ai renunțat la medicină.

- Nu-i chiar așa. Am hotărât să fac o pauză, având în vedere că mi s-a închis clinica și nu mai prindeam decături prin spitale, din când în când. Pe de altă parte, Sully are nevoie de mine, așa că mi-a prins bine timpul liber. Nu am nici un pacient care să depindă de mine.

- Când te întorci? o întrebă el.

- Sincer, nu-i treaba ta, nu crezi? i-o reteză ea.

- Ți-ai pierdut cumva mințile? Ești *chirurg*! Un chirurg talentat. Nu poți rămâne aici!

- Nu vreau să discut despre asta cu tine. Sincer, chiar ar fi trebuit să suni. Ca să nu mai bați drumul degeaba.

- Nu mi-ai răspuns la telefon.

- Ei bine, există un motiv pentru asta. Nu mai suntem împreună.

- Dar sper că nu suntem dușmani. Haide, Maggie! Putem sta de vorbă? Te rog? Trebuie să vorbim.

- E un moment prost, zise ea.

Sully apărură din spatele ei, din bucătărie sau din depozit. Deși era trecut de șaptezeci de ani și își revenea după o intervenție pe inimă, părea să nu aibă nici o problemă cu auzul.

- Bună, Andrew, spuse el. Ce mai faci?

- Sully! Hei, mă bucur să te văd! spuse Andrew, prinzându-i mâna lui Sully și scuturându-i-o energic. Arăți grozav! Te simți bine?

- Bine, bine. Nu mă dau în vânt după regimul alimentar, dar o să supraviețuiesc.

Andrew râse.

- Ai o culoare foarte bună.

- Mi s-a spus că o să ajung să arăt mai bine decât înainte. Arterele mi s-au lărgit și oxigenul circulă mai bine. Totuși, nu-i un tratament de frumusețe pe care l-aș recomanda.

- Nu pot spune că nu te înțeleg, zise Andrew, râzând. Mă bucur foarte mult să te văd. Ți-a spus Maggie că am sunat? Ca să întreb cum te simți?

- Posibil să-mi fi spus, mulțumesc. Dar suntem bine.

- Spune-mi, Maggie, te întorci curând în Denver? întrebă Andrew.

- Nu mi-am făcut încă nici un plan.

- Poți să faci o pauză de câteva minute? Nu te rețin mult.

- Sigur. Ne vedem în față.

Îl privi îndepărtându-se, ieșind din magazin în timp ce doi bărbați intrau.

- Îi servesc eu, Sully, zise ea.

- Nu, du-te și vorbește cu el. Nu mor dacă mă ocup de doi clienți.

- Ești sigur? întrebă ea.

- Nu mă mai cocoloși. Eu, unul, sunt mult mai bine după intervenția pe cord decât era el după operația la genunchi. Ai fi zis că a născut un pui de elefant. Și să nu îndrăznești să mă folosești drept pretext ca să nu te întorci la muncă. Hai, du-te! Scapă de el.

Cuvintele lui o făcură pe Maggie să râdă ușor, deși nu era nimic de râs în legătură cu Andrew. Era totuși ade-vărat - făcuse mare caz după intervenția la genunchi. Probabil că fusese prima lui experiență de pacient în sala de operație.

- Nu stau mult, spuse ea.

- Stai cât vrei, răspunse Sully. Doar ai grijă să nu-l inviți la cină.

Oh, Sully era supărat pe Andrew și nu știa nici jumă-tate din tot ce-i făcuse. Se întâmpla foarte rar ca Sully să se supere pe cineva, iar Maggie nici măcar nu-i povestise tot ce se petrecuse între ei. Pe de altă parte, instinctul lui Sully nu-l înșela aproape niciodată.

Andrew stătea sprijinit de mașină, cu telefonul în mână, scriind un mesaj sau verificându-și e-mailurile. Se ridică în clipa în care o văzu ieșind din magazin și cobo-rând scările. Ce-i drept, era un bărbat foarte frumos. Își aminti prima oară când îi sugerase să ia cina împreună. Fusese foarte surprinsă - *el* voia să iasă în oraș *cu ea*? Era unul dintre acei bărbați cu o frumusețe clasică - pomeți și bărbie parcă sculptate, înalt, cu părul blond-închis, cu ochi albaștri, izbitori, cu un fizic de invidiat. Și era atât de drăguț! Dar era medic la Urgențe - oamenii ăștia trebuiau să aibă o anumită dăruire ca să poată face față oamenilor speriați, chinuiți de dureri. Trebuiau să fie agili și îndemânatici. Pentru Andrew nu era o problemă să liniștească numaidecât pacienții și familiile și să-și ter-mine repede treaba.

- Maggie, spuse el. Arăți bine.

- Mulțumesc. Ascultă, nu ai ce căuta aici. Ai spus că s-a terminat. Hai s-o lăsăm așa.

- Haide, Maggie, n-a fost chiar așa, o contrazise el, întinzându-se ca să-i ia mâna.

- Ba a fost *exact* așa. Înainte să vin aici, înainte de atacul de inimă a lui Sully, ai spus că te deprimam, că nu mai rezisti. Firește, clinica mea se închidea, mă gândeam să cer falimentul, eram dată în judecată de familia unui adolescent de șaisprezece ani care murise pe masa mea de operație și încercam să-mi achit facturile luând ture pe care alți doctori nu voiau să le facă, în special noaptea și în weekend, ca să pot merge la interviuri în timpul săptămânii. Oh, și ți-am spus? Tocmai pierdusem copilul. Copilul pe care eu îl voiam și tu nu. Îmi pare rău că n-am fost mai veselă, dar asta-i situația.

Ridică din umeri.

- Îmi pare rău, *scumpo*, nu mai pot! îl imită ea. S-a dovedit că Sully avea nevoie de mine. Asta-i tot ce am de spus, Andrew.

- Ascultă, vreau să fim prieteni, zise el. Vreau să-mi ofer ajutorul dacă pot...

Maggie răsă ușor.

- Vrei să fim prieteni? îl întrebă, uimită. Nimeni nu m-a tratat vreodată cu mai multă cruzime, Andrew. Mi-ai cerut să renunț la copil pentru că nu îți convenea ție. Apoi te-ai enervat că eram îndurerată. Andrew, ascultă-mă, te rog. Nu vreau să fim prieteni. Mi-am petrecut doi ani fiind prietena ta. Asta a însemnat să-mi iau concediu ca să am grijă de tine când ai făcut operația de menisc, să te ascult văicărindu-te întruna în legătura cu fosta ta soție și plângându-te neîncetat de condițiile de lucru de la Urgențe. Să fim prieteni pare să însemne ca eu să fiu mereu lângă tine și mereu veselă, indiferent ce se întâmplă în viața mea. Dar, când eu am avut nevoie de tine, nu ai fost disponibil. Iar asta nu-mi convine. Te rog să pleci.

- Maggie, spuse el cu acea voce adâncă și calmă. Plângi.

- La dracu'! zise ea, ștergându-și obrazii. Am terminat. Nu mai avem ce discuta. Nu te-aș primi înapoi nici dacă m-ai ruga în genunchi. Nu pot fi cu un om atât de egoist.

- Nu e drept, spuse el. Ai fi vrut să mint? Când mi-ai spus că ești însărcinată, ți-am spus adevărul. Am o fiică și o fostă soție care nu e în toate mințile și nu, nu aveam de gând să fac și alți copii. A fost unul dintre primele aspecte pe care le-am discutat când am început să ieșim împreună. Ai spus că înțelegi perfect.

- Nu eram însărcinată atunci!

- Fii rezonabilă - a fost un accident, zise el.

- Pleacă!

Se răsuci pe călcâie și ocoli magazinul, intrând pe ușa din spate. Se strecură în baia de lângă debara și se uită în oglindă. Da, chiar plângea. Din nou.

În medicină, toată lumea venera stoicismul, de unde și ascunsul pe scările de serviciu. Odată, se ascunsese într-o baie și plânsese până rămăsese fără lacrimi după ce pierduse o tânără și copilul pe care aceasta îl purta, deși șansele de a-i salva fuseseră aproape inexistente. O rană provocată de o împușcătură - o tragedie. Fusesse apoi un atac armat la un liceu, un maniac care trăsese la întâmplare. Câțiva copii fuseseră răniți și reușiseră să îi salveze - pe toți! Dar efectul asupra ei fusesse același - plânsese până simțise că i se face rău. Asta se întâmplase pe când era în Chicago și își făcea stagiatura cu Walter. Violența și cruzimea incidentului aproape că o sufocaseră. Odată ce începuse să-și practice meseria, învățase să-și ascundă aceste emoții mult prea puternice. Dar din cauza unui bărbat nu mai plânsese de la șaisprezece ani.

Dar nu plângea nici acum după un bărbat, își aminti ea. Plângea după relația pe care o avusese și după copilul pe care îl pierduse.

Andrew, sensibilul medic de la Urgențe, o părăsise pentru că îi era greu să facă față pierderii suferite.

Categoric, nu bănuise că era atât de inflexibil, atât de rece. Cu siguranță, exista o lecție de învățat din povestea asta. Și Maggie era hotărâtă să o găsească.

Își stropi fața cu apă rece, se șterse și se întoarse în magazin. Și, firește, cine stătea lângă Sully, cu o expresie îngrijorată, dacă nu Cal?

- Ei, Calistoga, s-ar părea că ești peste tot, nu?

- Ești bine, Maggie? întrebă el.

- M-am enervat doar puțin, atâta tot. Fostul iubit...

- M-am prins, zise Cal.

Se uită la ceas.

- Ce-ar fi să te duci acasă și să vezi ce poți să pregătești la cină pentru tine și Sully? Rămân eu aici până la închidere.

Maggie își trase nasul.

- Mănânci și tu cu noi?

- Mulțumesc, dar am mâncat deja.

- E devreme, spuse ea.

- E-n regulă, Maggie, zise el. Fă o pauză. Stai puțin singură.

- Serile de duminică pot fi cam... Eh, la naiba! Am plecat.

capitolul 5

Nu există moștenire mai bogată decât sinceritatea.

William Shakespeare

După ce Maggie ieși din magazin, Cal se uită la Sully.

- Pun pariu că nu ajunge prea des în starea asta, spuse el.

- În ce stare? întrebă Sully, dar se încrunta.

- Supărată. Înlăcrimată. Zdruncinată. Ce i-a făcut?

- Habar nu am, dar sunt sigur că nu mi-ar plăcea, dacă aș afla.

- Cât timp a fost prietenul ei?

- Doi ani. Dar nu aş zice că i-a fost cine ştie ce prieten.

- I-ai spus vreodată asta lui Maggie?

Sully râse, dar fără umor.

- Ți se pare că Maggie ar fi genul de persoană căreia să-i spună vreodată cineva ce să facă? Uneori, face chiar pe dos. Încerc să nu mă amestec în treburile ei. Nu că ar găsi cu cale să facă şi ea acelaşi lucru.

Rămăsese mult de strâns, de curăţat şi măturat, după ce ultimii vizitatori de weekend părăsiră campingul. Cei care plecaseră, îşi strânseseră bagajele şi o luaseră din loc până la şase, cel mai târziu. Cinci locuri de cort şi o căsuţă erau încă ocupate şi, din câte spunea Sully, toţi aveau de gând să rămână ceva mai mult.

- Să ne aprovizionăm? întrebă Cal.

- Nu chiar în seara asta, spuse Sully.

- Pun pariu că, în mod normal, nu pleci din magazin până nu-i gata pentru deschiderea de a doua zi dimineaţa, spuse Cal.

- În mod normal nu obosesc. Vara, când vremea e caldă, eu şi Tom aranjăm frumuşel magazinul miercuri, ziua cea mai lejeră din săptămână. Când este Enid la magazin, petrec mai mult timp în grădină şi pe teren, dar weekendurile mă găsesc întotdeauna aici, gata pentru oricine. Noaptea mai dau câte o tură înainte să mă duc la culcare, dar rar se întâmplă să am vreo problemă. Acum un an am făcut *peumonie* - am rămas puţin în urmă cu magazinul, dar am avut foarte puţini ciudaţi şi beţivi, aşa că cel puţin a fost linişte. Nu ştiu cum am reuşit să fac *peumonie* tocmai când se încălzise vremea, dar nu am avut niciodată prea mult noroc, în afară de Maggie. Maggie este cel mai mare noroc pe care l-ar putea avea un bărbat, şi nici măcar nu m-am străduit prea tare. Imaginează-ţi ce-ar fi ieşit atunci.

Cal zâmbi. *Peumonia* îl făcu să zâmbească. Dacă nu-i acordai deosebită atenţie unui om ca Sully, ai fi putut crede că nu era extraordinar de deştept. Dar Cal acorda

atenție. Sully avea o minte brici și era înzestrat cu acea calitate de a citi în sufletul omului pe care puțini oameni o au.

- Unde e soția ta, Sully? întrebă el, direct.

- Phoebe? E în Golden, măritată cu cineva care o merită.

- Încă mai... știi tu... Îți mai e dor de ea, uneori?

- Dacă mi-e dor de Phoebe? Dumnezeu, nu! Nu mi-e dor de Phoebe. E cea mai mare pacoste pe care am cunoscut-o vreodată. E o pacoste pentru toată lumea. Săraca Maggie, e tot ce am de spus. Încearcă să aibă grijă de maică-sa. Phoebe...

Râse și clătină din cap.

- Nu știu ce-a fost în mintea mea. Cred că am fost beat.

Cal râse împreună cu el.

- Ei, ce crezi că-a fost? întrebă el. Nimeni nu se îmbată chiar atât de tare. Trebuie să fi fost frumoasă. Sau dulce. Sau ceva.

- Oh, puteam să beau destul de zdravăn pe vremea aia. Dar Phoebe era foarte frumoasă. Și amuzantă și dulce, dar, Dumnezeu mi-e martor, n-a durat mult. N-ar fi trebuit să o aduc aici - nu era de ea. Oriunde se uita, găsea ceva de criticat. Era dificilă. Tristă, nefericită.

- Ce crezi că nu era în regulă? întrebă Cal.

Sully se gândi o clipă.

- Ei bine, sunt sigur că a fost vina mea, în cea mai mare parte. Am fost în Vietnam și nu m-am întors tocmai întreg de acolo, dacă mă-nțelegi. Trebuia să mă liniștesc, să-mi potolesc gândurile și sufletul, dar n-am avut răbdare. Făceam prea multă gălăgie ca să stau să ascult vocea aia interioară. Ascultam în schimb vocea sticlei. Phoebe mă cicălea în legătură cu băutura, așa că beam și mai mult. Și Phoebe? E una din acele persoane veșnic flămânde, dacă știi ce spun.

Cal se încruntă.

- Flămânde?

Sully clătină din cap.

- Nu era niciodată mulțumită. Cred că a încercat, dar nu a reușit. Nu am înțeles decât abia atunci când a plecat și a luat-o pe Maggie cu ea. Atunci mi-am dat seama. Este un sentiment cumplit să-ți dorești ceva ce nu poți avea.

Puse o mână pe umărul lui Cal.

- Hai, du-te, Cal. E o seară frumoasă. E răcoare, dar cerul e senin. S-ar putea să plouă zilele următoare, așa că bucură-te de vreme cât mai poți.

- Dacă ai nevoie de ajutor, știi unde să mă găsești.

Cal îl privi pe Sully punând semnul de *INCHIS* pe ușa și se duse la rulota lui. Avea impresia că Sully tocmai îi împărtășise mai multe decât îi spusese vreodată propriei fiice, a cărei absență, cu mulți ani în urmă, îl umpluse de o foame cumplită și dureroasă. Credea că era posibil ca Sully să nu-i spună niciodată fiicei lui că o considera cea mai mare realizare a vieții sale. Nu era vreo expresie sau vreo inflexiune a vocii. „E doar felul în care nu spunem cele mai importante lucruri celor mai importanți oameni din viața noastră.” Așa era firea bărbaților.

Făcu un foc lângă lac, într-o vatră de cărămidă care era de multă vreme acolo. Nu ar fi putut fi mai evident nici dacă ar fi făcut focul direct pe verandă, dar ea nu veni.

„Ar fi trebuit să o sărut”, își spuse. În ultimele seri, venise mereu seara la focul lui și stătuseră de vorbă. Uneori băuseră o bere împreună, alteori stătuseră doar alături, vorbind în întuneric. Nu își dădea seama ce-i dezvăluia. Admirația pentru Sully, îngrijorarea ei, supărarea față de tot și toate, ca și cum nu și-ar fi găsit locul pe nicăieri. Dar Cal nu s-ar fi gândit la o inimă frântă.

„Ar fi trebuit să o sărut înainte să vină el și să o facă să-și dea seama cât de singură se simte.”

Îi plăcea furia ei, care îi făcea pielea marmorată. Era doar o presupunere, dar bănuia că furia o făcea să plângă

la fel de des ca tristețea. Ar fi vrut ca Lynne să fi avut mai mult spirit de luptă în ea. Poate că avusese, la început, dar fusese repede redus la neputință. Îi plăcea robustețea lui Maggie. Gândul îl făcu să râdă – ce femeie ar fi vrut să fie admirată pentru așa ceva?

Îi trecu prin minte gândul că un bărbat deștept ar fi luat-o din loc, înainte ca lucrurile să se complice. Dar era deja prea târziu pentru asta. În clipa în care îi spusese că fusese dată în judecată, trimisese o cerere pentru licență de practică Baroului din Colorado. Colorado avea reciprocitate cu Michigan. Nu trebuia să dea din nou examenul de barou în statul acesta, dar trebuia să facă o cerere. Dăduse o singură referință. Pe Sully. Era posibil nici să nu-l întrebe vreodată.

O parte din el se gândea că ar fi putut s-o liniștească pe Maggie să afle că nu era doar un vagabond fără casă și fără vreun rost pe lume, ci specialist în drept. Totuși, nu-i spusese. Nu încă. Nu era pregătit încă să-i spună chiar totul. Existau încă anumite chestiuni care erau prea personale.

Rămase lângă foc, gândindu-se. Îi lăsă timp să-l găsească. Nu alimentă focul, îl lăsă să se stingă. Apoi se ridică și se duse să o caute. Dacă era nevoie, o să bată la ușa ei și-o să-i spună să iasă. Rutina lor îl făcuse fericit. Nu știa dacă începea în sfârșit să-și rezolve problemele sau dacă avea legătură cu locul – punctul în care Continental Divide separa estul de vest, unde totul părea echilibrat. Probabil era doar faptul că de aproximativ doi ani căuta o înțelegere mai profundă, încerca să se descopere pe sine, și în sfârșit dăduse fix peste asta. Din pură întâmplare.

Maggie stătea pe treptele verandei din spate, în întuneric. Nu făcuse focul.

Ce vedea de acolo? Grădina, care, deocamdată, era doar o fâșie de pământ.

– Aici erai, îi spuse. Te ascunzi.

– Nu e o noapte bună, Calvin, zise ea.

- Bine, înțeleg. Te-am așteptat lângă lac. N-ar trebui să faci asta, știi? Să-mi aduci câte o bere seara, să stai lângă mine pe întuneric și să vorbim, apoi să te închizi în tine. Nu o să știu cum să mă port mâine.

- Nu te purta în nici un fel, îl sfătui ea. Încearcă să fii normal. Firesc. Nu ai văzut nimic, n-ai auzit nimic. Poartă-te ca un bărbat obișnuit, fericit că nu știe nimic.

- Nu sunt genul ăsta.

- Celebrele ultime cuvinte, zise ea.

- Te-a rănit, spuse Cal. M-am gândit că poate vrei să vorbim despre asta.

- De ce, ești terapeut? Ce-i cu toată înțelegerea și sensibilitatea asta? Pentru că bărbații pe care-i cunosc eu nu-s ca tine. Nu le pasă ce simte o femeie. Le e frică de sentimentele unei femei. Și refuză să admită că au și ei sentimente și, mamă-mamă, ce eforturi fac să le ascundă. Să se apere.

- Ei, în cazul ăsta mă simt onorat. Crezi că nu sunt ca bărbații pe care-i cunoști tu?

Se așeză pe scări, lângă ea.

- Ai fost îndrăgostită de el?

Maggie ridică din umeri.

- Probabil că nu.

- În cazul ăsta, stai bosumflată pentru nimic.

- M-a rănit, atâta tot. Poate că avea dreptate.

- Mă îndoiesc. Dacă ar fi avut dreptate, Sully l-ar fi plăcut. Și nu-l place.

- Mie nu mi-a spus niciodată asta, zise Maggie.

- Pentru că e bărbat, spuse Cal, râzând.

O cuprinse cu brațul pe după umeri.

- Trebuia să te fi sărutat aseară sau cu o seară în urmă. Ar fi trebuit să te sărut înainte ca un nenorocit de fost iubit să apară în peisaj și să te lase cu sentimentul că-ți lipsește ceva.

Maggie nu se putu abține și răs.

- Caraghios arogant! Ce te face să crezi că săruți atât de bine?

O întoarse spre el. O prinse atât de brusc, încât brațele îi fluturară asemenea aripilor unei păsări. Scoase un strigăt, dar îl acoperi cu buzele, îi cuprinse strâns talia, o ținu aproape și își mișcă insistent buzele peste ale ei, concentrându-se să facă treabă bună. Se potriveau perfect și considera că era posibil să fie unul dintre cele mai remarcabile săruturi ale lui. Își ținea ochii închiși, dar știa că, dacă s-ar fi uitat, ar fi văzut că ai ei erau deschiși. Își înclină gura peste a ei și o sărută mai adânc, deschizând buzele doar atât cât să i le poată mângâia cu limba pe ale ei, să o îndemne să le depărteze puțin.

Brațele ei se strânseseră în sfârșit în jurul lui. Asta spera, asta aștepta. Buzele ei se deschiseră puțin. Apoi oftă, și o simți cedând, cufundându-se în sărutul lui. Se concentra pe asta, transformând sărutul într-o experiență minunată, care să dureze cât mai mult. Maggie era lipită de el și Cal simțea că se potrivește perfect. Când simți că reușise să o amețească cu sărutul lui, își depărtă încet buzele. Dar nu-i dădu drumul. Avea ochii închiși acum, asta era sigur. Capul îi era înclinat pe spate, bărbia ușor ridicată și respira ușor întretăiat.

Fără să deschidă ochii, spuse:

– Neah, n-a fost chiar așa de grozav.

– A fost fantastic și știi foarte bine, zise el, apoi îi mușcă ușor buza de jos. Dar, dacă n-a fost perfect, sunt dispus să mai încerc până-mi iese.

– Bine, zise ea cu râsuflarea tăiată, aplecându-se spre el.

Cal era fericit să-i facă pe plac, mai ales dacă asta o făcea să se simtă mai bine, cum fără doar și poate îl făcea pe el. Nu îi stătea în fire să gândească prea mult în timp ce săruta o femeie, dar, în cazul ei, încercă să o facă. Își aminti că era ceva perfect normal. Rezonabil. Era deja la camping de câteva săptămâni bune. Începuse să se atașeze de locul acesta. Îi plăcea să dea o mână de ajutor în prăvălie, îi plăceau localnicii care treceau pe acolo, lacul era încântător. Apoi Sully și Maggie veniseră acasă

și locul căpătase o cu totul altă dimensiune. Cal era ocupat și începea să simtă că era nevoie de el. Întotdeauna îi plăcuse să se simtă util. Orășelele din împrejurimi erau prietenoase și ușor excentrice și nu găseai peisaje mai frumoase în toată țara. Iar Cal văzuse o mare parte din țară.

Apoi era Maggie. Da, cunoscuse destul de mulți doctori, dar nu mai sărutase niciodată vreunul. Și cu siguranță nu unul în pantaloni scurți, kaki, și bocanci înalți, de tură.

Se îndepărtă încet de buzele ei.

- Mă descurc mai bine? întrebă el.

- Mediocru, până acum, zise ea.

- Lasă-mă să mă odihnesc un minut, apoi mai fac o încercare. Hai să bem ceva. Am niște brandy în rulotă.

- Brandy? făcu ea. Bleah! Țasta-i pentru lichiorul de ouă.

- Putem să dăm o spargere la magazin, sugeră el.

Maggie își pipăi buzunarul și, când simți cheia, zâmbi.

- Haide!

Nu o lăsa să se depărteze prea mult de el. O cuprinse cu brațul pe după talie și merseră împreună de pe veranda din spatele casei ei până la cea din spatele magazinului. Maggie descuie ușa din spate.

- Să nu aprinzi lumina, că o să vadă oamenii și o să vină după câte ceva.

- Unde-i Sully?

- Se pregătește de culcare. Nu mai are atât de multă energie. Adevărul e că niciodată nu s-a culcat prea des după nouă, nici când era în formă maximă, pentru că se trezește foarte devreme. Vezi să nu te împiedici de ceva, îi spuse, în timp ce intrau în magazin.

Singura lumină venea de pe veranda din față. Nu-i deranja dacă oamenii se adunau acolo și foloseau mesele după ce se închidea magazinul, dar, cum era o noapte

răcoroasă de aprilie, la munte, oamenii preferaseră propriile focuri de tabără și veranda era goală.

Maggie se duse în spatele barului, și Cal se așază pe unul din scaunele înalte.

- Ce dorești?

- Chivas. Sec.

Aplecă sticla peste două pahare, apoi o puse pe bar.

- Acum, vino aici, zise el. Nu vreau barul ăsta între noi. Vreau să stăm împreună. Aici.

Nu protestă. Se așază pe unul din scaunele înalte, cu fața spre el. Era gata să fie sărutată din nou. Îi trase genunchii între picioarele lui depărtate, aducând-o ceva mai aproape.

- Sully ți-a vorbit vreodată despre mama ta? Despre momentul în care s-au despărțit și au divorțat?

- Uneori. Nu discutăm prea mult despre asta. A fost un moment greu pentru toată lumea. De ce?

- Mi-a spus câteva lucruri. Am observat în ultimii ani că, uneori, bărbații nu spun lucrurile pe care ar trebui să le spună celor care contează pentru ei. Încearcă să fie puternici, protectori și uită să spună lucruri importante oamenilor pe care îi iubesc. A spus că ești, de departe, cel mai mare noroc pe care l-a avut în viața lui.

Maggie zâmbi.

- Cred că știam că așa simte, dar nu mi-a spus-o niciodată. Nu l-am văzut pe tata timp de cinci ani și l-am urât în timpul ăsta. După ce am început să ne vedem din nou, îl întrebam constant de ce a lăsat lucrurile să se întâmple așa. De ce nu a luptat? A spus doar că nu se considera un tată bun și că mi-era mai bine cu Walter.

- Ți-a povestit vreodată despre război, despre șocul posttraumatic?

- Ce?

- Mi-a spus că Vietnamul l-a dat peste cap. Firește, știi că a luptat în Vietnam, nu?

Maggie dădu din cap și sorbi din pahar.

- Nu știam că a existat vreo problemă. De ce crezi că ți-a spus ție toate astea?

- Mi s-a părut ceva spontan. Se gândea la tine, după întâlnirea pe care tocmai o avusesesi cu... Cum îl cheamă pe iubitul tău?

- Fostul. Îl cheamă Andrew.

- Cred că de-asta a vorbit despre niște chestiuni personale. A mai spus și că mama ta e o pacoste.

De data asta, Maggie râse.

- N-o să te surprindă să afli că l-am mai auzit spunând asta. De cel puțin zece mii de ori. Și e destul de corect. Phoebe este extrem de dificilă. Dar universul o s-o ajungă din urmă. Walter e mai în vârstă decât Phoebe. E neurochirurg, e bogat, și a avut foarte mare grijă de mama și de mine. Este în formă excelentă, e sănătos și plin de energie și mai tot tipul pe terenul de golf, dar are șaptezeci de ani, la fel ca Sully. Phoebe are doar cincizeci și nouă, este destul de tânără, pentru o femeie sănătoasă. Întotdeauna a avut nevoie de cineva care să aibă grijă de ea și să-i facă mofturile, iar Walter cu siguranță a făcut toate astea. Dar s-ar putea ca ea să ajungă în cele din urmă să fie cea care să aibă grijă de el.

- Sau s-ar putea să-l bage într-un azil și să întoarcă spatele întregii povești, spuse Cal.

- Walter s-a dovedit a fi un băiat bun. Dacă nu ți-ai dat seama, Phoebe a fost de două ori o soție decorativă, deși sunt sigură că Sully nu și-a dat seama de asta. Pentru Sully, cred că a fost doar o fetiță drăguță și nostimă. Sunt sigură că nu și-a imaginat niciodată că o să aibă prea mult de furcă cu ea. Cred că îl iubește pe Walter. Și știi că Walter o iubește pe ea.

- Știi, uneori vârsta nu are prea mare importanță. Sănătatea lui Phoebe ar putea să cedeze înaintea celei a lui Walter. Nu se știe niciodată, spuse Cal, luând o înghițitură. Și acum că Sully se simte mult mai bine,

ce ai de gând să faci? o întrebă. Au trecut câteva săptămâni bune, îți mai amintești măcar de ce-ai venit aici?

- Oh, Cal, nu începe și tu! Zău, îmi ții predici să mă întorc la muncă?

- Am spus eu asta? Te-am întrebat doar ce te-a adus aici.

- Se strânseseră multe, zise ea. Nu numai că mă simțeam depășită, dar începusem să nu mai am nici de lucru. Nu știam ce să mai fac. Apoi Andrew...

Întoarse capul.

- Ce? zise el.

- A spus că nu mai suportă - că nu mai poate face față problemelor mele. A spus că storceam viața din el. El a terminat relația, nu eu. Iar partea cea mai amuzantă e că nici măcar nu locuiam în același oraș. Ne trimiteam SMS-uri, vorbeam la telefon, ne scriam e-mailuri, ne vedeam când puteam - la două zile sau la două săptămâni. E drept că aveam mult prea multe probleme, dar m-am uitat peste mesaje și peste e-mailuri - nu erau numai despre problemele mele. Erau prietenoase, pline de comentarii spirituale și de afecțiune, îl întrebam despre el, despre viața la Urgențe, despre fiica lui. Ba chiar el se plângea mai mult de problemele lui de custodie și de pensie alimentară decât vorbeam eu despre ce mi se întâmpla mine. Mi-am dat seama că eu n-aveam voie să am nici o problemă. Trebuia să fiu mămica lui, iubita lui, susținătoarea lui. Și am căzut în dizgrație când am început să am și eu nevoi. Voia să mă duc la terapie, să apelez la ajutorul unui profesionist ca să mă pot întoarce la muncă. Nu la munca mea de chirurg, ci la cea de susținător particular.

Făcu o pauză și trase adânc aer în piept.

- Până la urmă prietena mea cea mai bună, care e și doctorul meu, mi-a spus: „Pleacă din oraș o săptămână sau două. Odihnește-te”. Nu aveam nici un motiv să n-o ascult. Am fost recunoscătoare pentru imbold.

- Cum dracu' și-a imaginat că poate primi asemenea atenție și răsfăț de la un neurochirurg? Nu ești și așa prea copleșită de munca de zi de zi ca să iei sub aripa ta un băiețel neajutorat?

Nu spuse nimic preț de câteva clipe.

- Oh, îmi place de tine, Callum. De unde ești?

- De pe peste tot. Dacă el nu făcea nimic pentru tine...

- De ce-am mai stat cu el? După ce mi-a dat papucii, mi-am pus și eu întrebarea asta. Era confortabil, din multe puncte de vedere. Aveam pe cineva cu care să vorbesc, cu care să mă joc, lângă care să stau la un film prost. Cineva cu care să merg la un restaurant, cineva cu care să fac dragoste. Apoi însă m-a părăsit și aproape că mi-a spus în față că era vina mea.

Cal rânji.

- N-o să ai probleme să găsești pe cineva care să-i ia locul. Poate că pe-aici o să fie ceva mai greu. Dar, după ce te întorci în Denver...

- De când sunt aici, de când Sully se simte mai bine, am început să mă simt aproape normal. O să mai profit o vreme de situație. Ținând cont că nu am o slujbă.

- Te-ai plictisit de viața de chirurg?

- Nu poți să te plictisești în domeniul meu. Nu ai când să te plictisești. Presiunea este prea intensă, iar șansele de nereușită, în ciuda progreselor făcute, sunt încă mult prea mari. Nu te plictisești niciodată. Dar cred că devenisem dependentă - este absolut fascinant. Totuși, s-ar putea să fac o schimbare. O să mă gândesc la asta o vreme. Îmi place aici. Totul e simplu, lipsit de complicații, spuse ea, aplecându-se spre el, pentru un sărut.

Avea gust de Chivas și chef de joacă, și Cal începea să se gândească să meargă mai departe.

- Dar tu, Calico? Nu ai o slujbă, ești aici de câteva săptămâni bune, nu ai nici o femeie, nu lași impresia că ai face ceva...

- Să-ți fie rușine! Ți-am săpat toată grădina! Ți-am aranjat rafturile în fiecare zi, pescuiesc pe doc, bat toată zona la pas și fac focul pentru tine în fiecare seară. Apoi te las să vorbești. Am fost foarte ocupat, în ultima vreme.

- Ce te-a adus aici?

- M-am uitat la harta traseului Continental Divide și, din New Mexico până în Salida, peste Munții Stâncoși, e totul înghețat. Nu-mi place frigul. Aștept să se topească zăpada, apoi mă apuc serios de treabă. Când am plecat de la Disney World am hotărât să-mi aloc șase luni pentru hoinăreală, apoi o să mă opresc undeva și o să mă întorc la treabă. Fac și eu ce faci tu. Am luat o pauză. Mă gândesc.

- Ai terminat liceul?

- Da, zise el, râzând.

- La facultate ai fost vreun pic?

- Da, spuse el, încercând să pară ceva mai serios. Am studiat literatura. Sunt un romantic.

- Apoi te-ai specializat în psihologie... îl îmboldi ea.

- Mă tem că nu. N-ar trebui să-mi urmezi niciodată sfaturile, nici să-mi povestești visurile tale, decât dacă sunt inofensive.

- Ai vrut să te faci profesor? întrebă ea.

- Chiar am fost, o vreme. O perioadă scurtă, dar memorabilă - șase luni în ceva ce se numea o academie de bărbați, unde cel mai în vârstă „bărbat” avea șaptesprezece ani. Cred că mă pricep mai bine la fete. Mi-a plăcut mult postul de la Resurse umane...

Își puse mâinile pe șoldurile ei și se aplecă spre ea.

- Pentru că ți-a picat o fătucă în pat.

- Am considerat asta un avantaj, nu o parte din slujbă.

- Chiar mi-ar plăcea să o văd pe prințesa asta într-o zi...

Cal hotărî că era timpul să vorbească mai puțin și să se sărute mai mult. Ea era la fel de bună ca el. Se apropie mai mult și mai mult, mâinile ei îi mângâiau umerii,

gâtul, capul. Îi plăcea să simtă degetele unei femei în părul lui. Respira greu, la fel și el.

- Am un cort foarte încăpător, spuse el, peste buzele ei.

- Nu cred c-ar fi o idee prea bună.

- Îți faci griji în legătură cu Sully?

- Îmi fac griji pentru mine, spuse ea, accentuând cuvântul. Cine știe ce boli ai luat de prin parcul ăla.

Cal râse.

- O să fie foarte greu să fac serios dragoste cu tine dacă te ții de glume. Nu am nici o boală. Doar foarte multă pasiune.

- De cât timp de gândești la asta? îl întrebă.

- Exact?

- Când te-ai gândit prima oară, concret?

- Cred că... atunci când m-ai întrebat dacă sunt vagabond, zise el. Aveai un aer foarte dominator.

Apoi zâmbi peste buzele ei.

- N-o să te bat la fund, oricât o să-mi ceri.

- Aaah...

- Și de ce-ai vrea asta? Dincolo de faptul că ești bărbat?

- Ești atât de drăguță, Maggie, spuse el, tandru, strecurându-i o șuviță pe după ureche. Și ai un corp deosebit de sexy. Și ai atâta grijă de tatăl tău. Bine, asta nu are nici o legătură cu sexul, dar faptul că ești o persoană grijulie te face cu atât mai plăcută. În mare? Ești frumoasă și deșteaptă. Iar eu mă dau în vânt după combinația asta. Mă dă peste cap.

Maggie oftă.

- Bine, Calypso. Dar, dacă mă părăsești mâine în zori, să știi că vin după tine. O să te prind și-o să te pedepsesc.

Îi luă fața în mâinile lui.

- Ascultă-mă, Maggie. Vreau să explorez vara asta. Dar n-o să plec fără să-mi iau rămas-bun. Pentru că asta ar fi oribil și, dacă mi-ai face tu mie așa ceva, aș fi dezamăgit. O să facem dragoste, o să râdem, o să ne jucăm și, când

vremea va fi suficient de caldă cât să nu risc să fiu prins într-o avalanșă, o să plec pe traseu, pe Continental Divide. De săptămâni bune tânjesc după două lucruri: după tine și după traseul ăsta. După tine mai mult.

- Promiți?

- Da. Deși nu am o experiență bună cu promisiunile.

- Nu le ții?

- De obicei, le țin prea mult, zise el. Hai să ieșim prin spate.

Maggie îl luă de mână și merseă împreună la rulota lui. Era mai degrabă un cort, dar se deschidea din spatele unei remorci micuțe și pătrate, agățate de mașina lui de teren. Baza era din metal, partea de sus din pânză. Era spațios pentru un cort. Aproape că se putea sta în picioare înăuntru. Totuși, nu era prevăzut cu un pat pentru doi. Erau doar două paturi de campanie, destul de largi, de-o parte și de cealaltă, cu spațiu la mijloc.

- Să sperăm că n-o să avem nevoie de prea mult loc, zise ea.

- Avem tot spațiul care ne trebuie, spuse el.

O trase lângă el și, după ce-și scoaseră ghetetele, se dezbrăcară unul pe celălalt în timp ce se sărutau. Ea se grăbea și el o încetineea.

- Nu te grăbi, Maggie, șopti el, sărutându-i gâtul și pieptul. Hai să savurăm momentul.

- Nu ni se văd siluetele prin cortul ăsta, nu? întrebă ea. Și nici nu ne poate auzi nimeni, nu?

- Ai crescut într-un camping și nu știi? Dacă faci mult zgomot, e posibil să-l trezească cineva pe Sully și să-i spună că un dement torturează o pisică...

Maggie scoase un geamăt și se întinse pe patul lui. Cal scoase ultimele haine de pe ea. Viața era frumoasă, își spuse Maggie. Se epilase fără să se gândească vreo clipă că ar putea face sex din nou. Era un miracol.

Se simțise atrasă de el din clipa în care îl cunoscuse, dar pentru ea asta nu se traducea numai decît într-o

partidă de sex. Crezuse doar că era foarte chipeș, pentru un vagabond. Însă abia după ce vorbise cu el o cucerise. Era deștept. Ar fi trebuit să-și dea seama că studiasse literatura. Vorbea foarte bine. Dar pentru Maggie călcâiul lui Ahile era să i se spună că e drăguță. Nu era obișnuită cu asta. Și nu doar drăguță, *atât* de drăguță. Oamenii nu-i spuneau ei așa ceva. Spuneau chestii de genul: „Sigur că ești drăguță, Maggie!” sau „Ești o femeie foarte atrăgătoare.” Era banală. Cu siguranță, nu era urâtă. Dar nu avea nimic special – păr șaten, ochi căprui, dinți drepți. Era întotdeauna prima aleasă într-o echipă la sport, dar, dacă era vreo piesă în școală, primea rolul mătușii sau pe cel al surorii, în timp ce fetele frumoase erau Cenușăreasa sau Albă-ca-Zăpada. Fetele acelea care, odată ce creșteau, ajungeau să fie prințese la Disney World.

Mâinile lui pe corpul ei erau delicioase. Gura lui era divină.

Era hotărât să nu se grăbească, să o mângâie și să o dezmierde încet. Gemea și se zvârcolea sub el, simțind dorința crescând în ea, dar el continua să o sărute, să o mângâie, să o zgârie cu dinții. Știa parcă exact cum să o atingă, cum să-și folosească buzele și limba. Îi aduse sfârcurile la viață cu buzele lui experte. Apoi coborî sărutând-o pe abdomen, până între picioarele ei, unde limba lui o tortură o vreme, în timp ce ea strângea din dinți ca să nu facă zgomot, strângându-i umerii între degete. Apoi urcă din nou, tot sărutând-o, până la gură.

– Cred că aș putea face tot timpul asta, spuse el. Mă exciți foarte tare.

– Să știi că sunt pregătită să te apuci de treabă, zise ea.

Cal râse.

– Nu mai spune. Ești sigură că îți dorești suficient de mult?

- Sunt sigură, zise ea, coborându-și mâna pe spatele lui neted, până pe fesele tari. Cred că ai un fund mai frumos decât al meu, spuse ea.

- Nu se poate. Fundul tău e trăsnet!

Cal întinse mâna și căută ceva sub pat. Îl auzi scotocind, apoi scoase un prezervativ.

- Foarte convenabil, șopti ea.

- În trusa de bărbierit, spuse el.

Se așeză în genunchi între picioarele ei și se uită la ea.

- Maggie, zise, cu râsuflarea tăiată. Uită-te la tine! Ești așa de frumoasă. Gata de dragoste.

Își coborî un deget de la adâncitura gâtului ei, peste piept, peste buric, peste pubis. Îi mângâie ușor clitorisul, apoi se afundă în ea.

- Ah, spuse el, pe ton apreciativ. Dumnezeu, ce bine e!

- Foarte bine, îl aprobă ea, încet.

Cu gura peste a ei, cu mâinile pe șoldurile ei, începu să se legene încet, stabilind treptat un ritm care deveni tot mai adânc, tot mai tare, tot mai rapid. Maggie se împingea în el, îl îmbrățișa și-l săruta sălbatic, în timp ce mici scâncete flămânde îi scăpau de sub control. În cele din urmă împietri, coapsele i se ridicară de pe pat și mușchii i se strânsură în jurul lui într-un orgasm puternic și fierbinte. Cal scoase la rândul lui un geamăt adânc și îl simți zvâcnind înăuntrul ei.

Înainte să apuce să-și revină complet în urma experienței, începu să se miște din nou, provocându-i un al doilea orgasm. Totuși, el era limitat la unul singur - ce trist pentru bărbați, își spuse ea abstract, în timp ce se delecta cu cel de-al doilea orgasm, aproape la fel de bun ca și primul.

Apoi se prăbuși sub el, simțindu-se sleită de puteri, dar satisfăcută.

- Oh, Calder! spuse ea în cele din urmă. A fost fantastic.

Cal râse și se aplecă peste ea, sărutându-i ușor buzele.

- Am dărmăat cortul? întrebă ea.

- Cui îi pasă? Mie nu. Aș fi bucuros să-l zgâlțâi toată noaptea, să distrez vecinii.

- Din nefericire, nu pot sta toată noaptea. Patul e prea mic, pentru început.

- Poți să mai stai puțin, până mă mai încarc o dată. Nu sunt ca alții, nu pot să scot un orgasm pe minut. Foarte drăguță chestie, apropo. Sunt convins că mi-a plăcut la fel de mult cât ți-a plăcut ție.

- Mă îndoiesc serios, zise ea.

Își trecu mâinile peste umerii lui.

- Ești foarte bun, zise ea. Pari un bărbat cu foarte multă experiență. Norocul tău că trebuie să rămân aici până-mi cresc oasele la loc.

- Ne-am potrivit perfect, îi atrase el atenția. Ca doi vechi amanți, obișnuți unul cu altul. Mi-a plăcut asta. Parcă ar fi fost sortit, nu crezi?

- Nu știu ce să cred, mormăi ea.

Își trecu mâinile peste pieptul lui.

- Ești așa de neted. Nu mă așteptam să ajungem aici...

- Nu? întrebă el. Din clipa în care te-am văzut am știut că o să ajungem aici. A fost greu să te aștept.

Se mișcă puțin înăuntrul ei.

- Nu trebuie să mai aștepți acum, Caleb, zise ea.

capitolul 6

Fiecare om este stăpânul persoanei sale.

Nimeni nu are dreptul la aceasta, în afară de el.

John Locke

Maggie nu știa de cât timp era treaz Sully, când în sfârșit se dădu jos din pat la ora șapte și jumătate... după aproximativ patru ore de somn. Se duse împleticindu-se în baie și avu grijă să evite să se privească în oglindă,

de teamă să nu vadă urmele nopții petrecute cu Cal. Porni dușul și intră când apa era încă rece.

Dumnezeule mare, ce noapte avusese! Cal era un amant fantastic. Și era totodată un bărbat dulce, deștept și amuzant. Firește că trebuia să fie un ciudat, care să-și ia o vacanță de șase luni în care să facă cele mai neobișnuite treburi și să plece cu rucsacul în spate. Nu putea fi o persoană obișnuită, stabilă, ca de pildă șofer de camion sau pădurar. Pe de altă parte, cu cel fel de bărbat își închipuia ea că s-ar fi potrivit? Cu Sergei, ucraineanul, fusese un dezastru. Cu Andrew, doctorul, ar fi trebuit să meargă – aveau atât de multe în comun – și fusese un dezastru și mai mare.

În timp ce-și atingea trupul cu mâinile, spălându-se la duș, își amintea fiorii delicioși ai nopții trecute.

Când ieși din duș își făcu curaj și se uită în oglindă. Obrajii îi erau fie îmbujorați, fie iritați de la barba lui Cal. Buzele îi erau trandafirii, de la ore de sărutări, uneori atât de sălbatice încât abia mai apuca să respire. Își pierduse controlul de mai multe ori decât putea număra și era destul de sigură că îl mușcase, la un moment dat. Fusese vina lui, sincer. O aducea într-un asemenea stadiu, încât uita de tot și toate, rămânând doar un trup cuprins de pasiune, care răspundea unei forțe puternice și își pierduse toate simțurile. Se întrebă cât de tare se zgâlțâise cortul acela toată noaptea. Din câte știa ea, ceilalți ocupanți ai campingului ar fi putut foarte bine să-și aducă scaunele pliante și să asiste la spectacol.

Bine cel puțin că fusese duminică noaptea, când cei mai mulți vizitatori plecaseră.

Se dădu cu cremă pe față și cu balsam de buze, își uscă părul cu foehnul și se îmbracă. Trebuia să se gândească ce să-i spună lui Sully. Nu se mai confruntase cu situația asta, nu se mai aflate în postura de a-i da explicații tatălui ei. Avusese câteva aventuri în camping și fusese și Andrew – nu-i dăduse niciodată explicații în legătură cu el. Spusese doar că erau împreună

și că o să stea într-una din căsuțe. Dar cumva, de data asta ceva era diferit. Probabil din cauza atacului de cord pe care îl suferise, își spuse Maggie.

Sau poate din cauză ca abia dacă-l cunoștea pe Calvert, vagabondul frumos și spiritual, agresorul de prințese.

Era de preferat să-l ia cu binișorul pe Sully.

Ciudat, asta nu fusese niciodată o problemă. Până când terminase facultatea de medicină generală, la douăzeci și doi de ani, fusese foarte atentă la comportamentul ei în preajma lui Sully. Era atât de mândru de ea, încât nu voia să-l dezamăgească.

Apoi, în vara de dinainte să-și înceapă specializarea, ajunsese la hotărârea că era de acum o persoană adultă și avusese o legătură de vară de camping. El era un profesor de biologie aflat în vacanță, care-și petrecea câteva săptămâni în rulotă, studiind flora Munților Stâncoși, iar Maggie flirtase cu el. Și el flirtase cu ea. Aveau interese comune și se simțeau atrași unul de celălalt, iar Maggie petrecuse de mai multe ori întreaga noapte cu el, simțindu-se confortabil în rulota lui. Sully nu spusese nimic. Absolut nimic. De parcă ar fi ajuns de comun acord la concluzia că venise vremea ca Maggie să-și trăiască propria viață de adult, să-și asume răspunderea pentru acțiunile ei, fără ca Sully să o îndrume sau să se amestece. O acceptare tacită.

Îl găsi pe verandă, împreună cu Frank, bând cafeaua și mușcând dintr-un pateu ce nu părea să fie prea sănătos pentru inimă. Dar Maggie lipsise aproape toată noaptea și prin urmare își pierduse dreptul de a face comentarii asupra alegerilor lui de dietă.

Își turnă o cană de cafea și se așază.

– Cum ai dormit, Sully?

– Buștean. Nici nu te-am auzit când te-ai întors, la trei și jumătate.

– Foarte subtil! mârâi ea.

De parcă avea nevoie să-l amestece și pe Frank în povestea asta.

- A venit ieri poșta și a adus patru pachete, spuse Sully. Sunt pentru excursioniștii de cursă lungă, așa că începe distracția. Cal e în depozit, mută lucrurile de colo-colo și se pregătește să facă aprovizionarea. Face loc pentru pachetele care o să sosească de acum înainte - excursioniștii încep să vină încoace, acum că se topește zăpada.

- Oh! făcu Maggie, sorbind din cafea.

- Aș fi și eu acolo, la treabă, dar nu vreau să mă forțez. Unele din cutiile alea au chiar și douăzeci de kilograme.

- Mă bucur că nu te-ai dus să le ridici.

- Tu știi mai multe despre treaba asta cu pachetele decât Cal. Poți să te duci acolo și să vezi dacă le aranjează cum trebuie? Mi s-a părut că se descurcă, dar...

- El când a ajuns?

- Pe la șase și jumătate, cred.

„Se dă mare“, își zise.

- I-ai dat o primă sau ceva? întrebă ea.

- Foarte amuzant. Jackson începe treaba de azi după-amiază. O să-l folosesc pe el sâmbăta, luna și marțea și pe sora lui, Nikki, vinerea, duminica și joia. Nu avem pe nimeni miercură. Sună rezonabil, nu?

- Nu vine Tom de obicei miercură?

- Ca să facă puțină curățenie, zise Sully. Și va fi o treabă tot mai importantă pe măsură ce înaintează primăvara. Încă vreo câteva săptămâni și o să fac eu cea mai mare parte din muncă.

Maggie nu era sigură că Sully o să mai fie vreodată la fel de activ ca odinioară. Nu era vorba doar de operație. Era operația plus faptul că avea șaptezeci de ani.

- Mă duc să văd ce face Cal, zise, luându-și cafeaua cu ea în depozit.

Când excursioniștii își propuneau să atace unul din traseele mai lungi, cum era Colorado sau Continental Divide, era nevoie de o planificare meticuloasă. Nu puteau duce multă apă cu ei - apa e grea. Trebuiau să știe

exact unde puteau găsi apă proaspătă în drumul lor. Și trebuiau să încerce să-și planifice puncte de oprire strategice. Puteau campa pe traseu de la patru până la chiar zece nopți, dacă aveau suficientă apă în drum, dar nu puteau duce cu ei suficiente alimente sau haine pentru o perioadă mai lungă de atât. Își stabileau traseul în funcție de orașele și punctele de campare din drum, cum era Sully's Crossing. Aici puteau să facă un duș, să-și spele hainele, să-și ridice coletele pe care și le trimisese singuri în avans sau pe care le trimiteau prietenii sau familiile. Se întâlneau cu alți excursioniști, făceau schimb de impresii, de vești, beau câteva beri, puneau niște burgeri pe grătar și își făceau plinul de proteine. Își încărcau telefoanele, își verificau e-mailurile. Și nu făceau schimb doar de vești – uneori lăsau piese de echipament sau provizii ca să ia alte obiecte de care aveau nevoie. Adeseori făceau schimb de cărți – Sully avea o etajeră anume pentru asta. Excursioniștii de cursă lungă nu aveau niciodată la ei mai mult de o carte. Mai făceau și ceva cumpărături, provizii care li se terminaseră, pe care le pierduseră sau le uitaseră – baterii, obiecte de prim ajutor, butelii de campanie, batoane de proteine, truse de purificare a apei.

Maggie intră în depozit și îl găsi pe Cal aranjând cutii ce conțineau alimente și alte provizii într-o parte a încăperii, lăsând câteva rafturi goale pentru coletele ce aveau să vină de acum încolo.

– Sully a spus că ai venit la șase și jumătate azi-dimineață, zise ea.

Se întoarse spre ea cu un zâmbet foarte larg. Avea ochii ușor somnoroși. Arăta sexy și satisfăcut.

Îi luă cana de cafea din mână, o așează pe un raft și o trase spre el.

– Și mi se pare că ai tenul mai curat, adăugă ea.

O sărută. Un sărut lung și tandru.

Da, băiatul ăsta era un adevărat dar. O să încerce să nu-și imagineze cum ar fi fost să-și petreacă fiecare

noapte din viață așa cum o petrecuse pe cea care tocmai trecuse.

- Trebuie să închiriez o căsuță, spuse el, când îi dădu drumul.

- Oh? Și de ce, mă rog? Credeam că-ți place cortul.

- Cred că am slăbit suporturile care susțin lateralele, azi-noapte. Și vreau să pot să mă întind puțin.

- Când doriți să vă cazați, domnule?

- În după-amiaza asta, spuse el. Au baie, duș, tot ce le trebuie, nu?

- Au. Dar începe sezonul și nu cred că vei putea beneficia de una gratis, deși ceva-mi spune că aş avea și eu de câștigat de pe urma acestei schimbări.

Buzele i se strânseseră într-un zâmbet superior.

- Sunt perfect capabil să-mi plătesc cazarea. Nu ți-am explicat deja?

- Nu știam dacă să te cred sau nu, preciză ea.

Cal înclină capul.

- Nu cred că ai dormit suficient. Ai putea să-mi mulțumești că ți-am topit oasele noaptea trecută, dar nu contează, o să fiu eu un gentleman. O să-ți mulțumesc eu ție. Am constatat că talentele tale se întind dincolo de sala de operație. Ești o adevărată senzație în pat. Mulțumesc. Nu m-am simțit niciodată mai bine.

O privi, apoi râse.

- Dumnezeuule, ai roșit!

- Cred că m-am iritat de la barba ta, spuse ea.

- Asta e chiar mai bine, zise el, râzând în continuare.

Acum spune, poți să-mi dai o căsuță sau trebuie să cer la șefu'?

- Oh, te rog, nu te duce la el! îl imploră ea. E destul de rău că m-a auzit când m-am întors în camera mea, la trei și jumătate.

- O să am nevoie de câteva ore libere după ce termin de aranjat debaraua și rafturile din magazin. Am ceva treabă. Dar, dacă tot mă duc în oraș, vrei să gătesc pentru tine și pentru Sully diseară? Mi-ar face plăcere.

- Ar fi un gest foarte frumos din partea unui vecin. Ai nevoie să împrumuți o bucătărie?

- Nu, mă descurc. Dar spune-mi despre excursioniștii ăștia.

- Se pare că au pornit la drum. Când încep să vină pachetele, știu că au început traseul. Nu le place să ajungă la granița cu Colorado înainte de întâi mai, dar încep să-și trimită lucruri înainte să pornească.

- Sunt grupuri mari?

Maggie clătină din cap.

- Foarte rar. Mai sunt uneori câte doi sau grupuri mici, dar cei mai mulți sunt singuri. Uneori se întâlnesc pe drum și încep să se uite unul după altul.

- Câți sunt? întrebă el.

- Câți excursioniști? Sunt cu sutele, dar nu dintre cei de cursă lungă. Cei care-și petrec șase luni pe CDT sunt destul de puțini, dar fiecare își planifică singur traseul. Merg câteva zile sau câteva săptămâni, sau poate doar prin Colorado. Unii intră pe CDT pe la granița cu Mexicul și o iau spre nord, alții urmează traseul până la Banff, de unde o iau spre sud. Iar între cele două puncte sunt nenumărate posibilități. Îi vezi toată vara. Coboară de pe traseu în diferite puncte - avem cinci poteci și un drum de la nord la sud care se întâlnesc în punctul ăsta. De obicei coboară cam la opt kilometri sud sau nord de noi și vin pe drum. Din când în când, câte un zănat coboară pe poteca aia din spatele casei, de pe Hallelujah Trail, direct din Munții Stâncosi.

- Hallelujah? întrebă el.

- Este un drum foarte greu, în jurul și în josul vârfulor. I se spunea Dead Man's Trail¹, dar nu era bine pentru afaceri.

Apoi zâmbi.

- Alpieniștii adoră zona aia.

- Sunt sigur că oamenii ajung să aibă probleme acolo, spuse el.

¹ Poteca Mortului

- De cele mai multe ori doar cei lipsiți de experiență, care nu s-au pregătit așa cum trebuie. Dar oricând se poate întâmpla să apară vreun accident sau vreo boală. Deși asta e ceva rar. Uneori oamenii rămân multă vreme până când un alt excursionist poate să trimită vorbă către o unitate de prim ajutor - de salvamont sau de pompieri. Din când în când, cineva se pierde, și atunci se organizează echipe de căutare. Sunt multe zone izolate pe aici. Mai sunt apoi și incendiile, avalanșele sau viiturile. Și din când în când câte un atac al animalelor sălbatice.

- Va trebui să mă duc și eu acolo, cât de curând, zise el. De îndată ce o să fiu sigur că s-a încălzit vremea.

- Ai spus asta de la bun început, zise ea. O să detest ziua aia. Din motive evidente.

Rânji iar, cu rânjetul de băiat rău.

- Mă simt măgulit, Maggie. Ziua aceea nu va veni prea repede. De asemenea, din motive evidente, adăugă el.

- Ar fi draguț din partea ta să mă lași măcar să mă plictisesc de tine.

- Dar, Maggie, dacă n-o să te plictisești niciodată?

Maggie oftă. Acel lucru pe care ți-l dorești întotdeauna în secret poate deveni teama ta cea mai mare.

- Dorești ceva anume pentru cină? întrebă el.

Maggie clătină din cap.

- Ceva cu cât mai puțină grăsime, te rog. Sully mănâncă un pateu.

Mobilul lui Maggie, pe care îl lăsase în casă, bipăia, anunțând că primise un mesaj. Avocatul ei, Steve Rubin, o ruga să îl sune.

Inima începu să-i bată mai repede în timp ce se ruga: „Te rog, Doamne, să-mi spună că au renunțat la proces!”

- Ce mai faci, Maggie? Cum se simte tatăl tău?

- E bine, Steve. Ce s-a întâmplat?

- Ei bine, se pare că mergem la tribunal. Ar trebui să începă în aproximativ o lună. Poate două.

- La dracu'! zise ea. La dracu'! La dracu'! La dracu'!

- Mie nu mi se pare un lucru chiar atât de rău. Ba chiar ar fi mai bine pentru tine să câștigi procesul decât să ajungi la o înțelegere. Știi că e ușor traumatizant, dar avem un caz solid. Tot la tatăl tău ești?

- Da. Dar cred că s-ar putea descurca și fără mine acum, dacă tu crezi că ar da mai bine dacă m-aș întoarce la lucru...

- Maggie, nu are nici o importanță. Faptul că ți-a fost închisă clinica nu are nici o legătură cu cazul nostru. Și dacă tatăl tău se recuperează în urma unui atac de inimă și tu ești singura lui rudă, ai un motiv cât se poate de întemeiat să fii lângă el. Asta dacă nu cumva ai înnebunit de plictiseală sau te scoate prea rău din sărite... Dacă te simți bine acolo, relaxează-te și încearcă să te bucuri de timpul liber. Totuși, trebuie să te simți împlinită și, dacă munca te ajută în sensul ăsta, sigur, întoarce-te. Nu consider că este un risc, cum nu consideră nici unul dintre colegii care te-au rugat să le acoperi turele.

- Nu m-a sunat nimeni, n-am primit nici un e-mail în care să mă implore să mă întorc...

- Știu că este o lovitură pentru încrederea ta de sine, dar sunt sigur că vor doar să te lase în pace, ca să te odihnești, să te ocupi de familia ta. Cu puțin noroc, povestea asta o să se termine până când o să te simți cu sufletul împăcat să pleci de lângă tatăl tău. Tu fă doar ce simți tu că ai nevoie.

- Nu sunt foarte sigură că știu ce-i asta, zise ea.

Dar se gândea că i-ar fi plăcut să mai stea vreo două săptămâni lângă Cal.

- Ia-o încetișor, Maggie, spuse el. O să am nevoie de tine când o să ne pregătim pentru proces. Câteva întâlniri înainte de proces, sunt sigur că partea reclamantă va dori să discute cu tine și o să vreau și eu să te pregătesc, înainte să mergem în instanță. Sună-mă peste câteva zile și spune-mi dacă a intervenit vreo schimbare.

- Sigur, zise ea. Ascultă, nu e ca și cum povestea asta m-ar fi îngenuncheat, Steve. Au fost mai multe chestiuni care s-au suprapus. Tata, în cea mai mare parte, dar...

- Maggie, fii mai blândă cu tine. O poveste de genul ăsta îngenunchează pe oricine. Crede-mă, știu ce vorbesc. Am lucrat cu mulți oameni în situația ta.

Maggie oftă.

- Tata spune că cer mult prea multe de la mine, zise ea.

- Da, știu. E greu, știu. Dar tocmai asta te face un chirurg bun. Vorbim curând.

Rămase la masa din bucătăria tatălui ei preț de o oră. Când se întoarse la magazin, nu spuse nimănui de telefon.

Cal se instalează în căsuța lui, cea mai îndepărtată de casa lui Sully. Maggie se duse la el după ce stătură, ca de obicei, lângă foc, apoi se furișă în patul ei, în mijlocul nopții. Noaptea următoare, veni în pat ceva mai devreme, dar știa că, în curând, avea să fure o noapte întreagă cu Cal, fără să roșească măcar în legătură cu asta.

Mașina și rulota lui Cal erau în spatele cabanei pe care acesta o „închiriasă” și pentru care Sully refuzase să-i ia banii. Pentru că zilele erau acum ceva mai lungi, magazinul rămânea deschis ceva mai mult.

Vara avea să fie deschis de la răsărit și până la apus.

Miercuri, Tom Canaday veni devreme ca să ajute la curățenie, la plivit, la tuns iarba și la aruncat gunoiul. Cal își petrecu aproape toată ziua ajutându-i, în timp ce Maggie se ocupă de magazin, punând marfa pe rafturi și făcând curățenie. Sully se învârtea între magazin și camping, împărțind sfaturi, făcând mari eforturi să nu pună mâna la treabă, devenind tot mai posac cu fiecare oră ce trecea.

Odată cu încălzirea vremii, se așteptau la un val de turiști chiar de a doua zi, de joi după-amiaza, care urma să se întindă pe zece zile. Se pregăteau. Până și Frank avea suficientă minte cât să se facă nevăzut miercurea, știind că risca să fie pus la treabă.

După ce treaba fu terminată, când Enid se întoarse acasă, la soțul ei, și Tom la copiii lui, Call puse pe grătar fileuri de pește și legume în folie de aluminiu și mâncară toți trei la masa de pe verandă, ca să aibă acces la magazin dacă vreunul dintre turiștii care erau încă în camping ar fi avut nevoie de ceva.

Când terminară de mâncat, Cal se duse la el în cabană ca să facă un duș în timp ce Sully se îndreptă spre casă, împreună cu Beau, ca să prindă știrile la televizor.

Maggie rămase să facă curat la magazin, apoi să închidă. Soarele începuse să apună, aruncând umbre lungi peste lac. Maggie era pe veranda din față și ștergea mesele. Un pick-up vechi, negru, ruginit și improșcat cu noroi era parcat pe marginea drumului, lângă lac. Păreau să fie trei oameni înăuntru. Maggie se întinse peste cârpa pe care o avea în mână și privi în direcția lor – doi bărbați, de-o parte și de alta a unei femei blonde. Nu erau turiști. Nu erau localnici – nu mai văzuse mașina până acum. Doi bărbați masivi și o femeie micuță... Maggie simți fiori pe șira spinării.

Mașina începu să se apropie încet de magazin și, când ajunse suficient de aproape, Maggie văzu că cei doi bărbați, pe care nu-i cunoștea, erau murdari și neîngrijiți, dar între ei, cu o expresie speriată, era Chelsea Smyth. *Unde era familia ei?* O trimiseseră după ajutor din vreun motiv? Șoferul parcă în fața magazinului, și Maggie încercă să se concentreze asupra mesei pe care o ștergea. Nu voia să-și trădeze îngrijorarea, în caz că ceva nu era în regulă. Și avea cumplita senzație că ceva nu era în regulă.

Cei doi bărbați discutară câteva momente, apoi cel de lângă șofer coborî din mașină. Tot ce știa Maggie cu certitudine era că cei doi păreau dubioși, și Chelsea părea speriată.

Bărbatul care se apropie de veranda din față era murdar și neîngrijit, dar asta nu era ceva neobișnuit într-un camping. Erau și pescari, vânători și pădurari din partea

locului, și ei adesea umblau murdari și neîngrijiți. Pantalonii bărbatului erau largi și nespălați, bocancii văzuseră și zile mai bune, iar barba îi era stufoasă, însă ce o îngrijoră pe Maggie fu privirea din ochii lui întunecați și cuțitul de vânătoare cam prea mare, pe care îl purta la curea. Se forță să-i zâmbească.

- Cum merge treaba? întrebă ea, pe un ton prietenos.

„La naiba, cât îi ia lui Cal să facă un duș?”

- Mda... Aveți bere?

Dădu din cap.

- La draft sau la doză?

Privi cu coada ochiului înspre mașină, iar faptul că Chelsea nu se apropiase de portieră după ce bărbatul coborâse îi spuse tot ce avea nevoie să știe.

- Șase doze.

- Le găsiți în frigider, spuse ea, dându-se la o parte ca bărbatul să poată intra în magazin.

O aștepta în dreptul ușii. O privi peste umăr.

- Aici, zise ea, arătându-i cu mâna.

Mirosea, dar nu a pământ sau a pește. Duhnea a transpirație, a mâncare grasă, a benzină și a fum. Dar nu fum de lemne, ci probabil de tutun. Și când se uită la ea, Maggie se simți mai amenințată decât se simțise vreodată.

Avuseseră odată un pacient la Urgențe care o atacase și o speriasse atât de tare încât făcuse pe ea, dar cei de la pază îl aduseseră repede sub control.

Aici nu exista echipă de pază.

Se duse în spatele tejghelei, lângă casă, întrebându-se dacă avea s-o jefuiască și apoi să o taie în bucățele.

Mătura era la îndemână, dacă se apropia prea mult sau scotea cuțitul.

Dar bărbatul puse berile pe tejghea și scoase un portofel pe care îl ținea prins cu un lanț. Apoi privi spre bar.

- Dă-mi și o sticlă de-aia, comandă el. Whisky.

- Nu vindem... începu Maggie, dar se opri.

Ce era în mintea ei?

- De obicei nu vindem la sticlă, dar sunteți probabil ultimul client pe ziua de azi. Închid în zece minute.

Traversă culoarul, luă sticla de Jack Daniel's de sub bar și o duse lângă casă. Îi venise o idee.

Era posibil să fie o idee foarte proastă, dar Maggie era obișnuită să evalueze repede o situație și să ia decizii în fracțiuni de secundă și era singura idee pe care o avea.

Știa că ceva era în neregulă cu bărbatul din fața ei și nu voia să se întoarcă în mijlocul pustietății și să-i facă rău lui Chelsea.

Începu să înregistreze cumpărăturile.

- Sunteți în trecere?

- Mai mult sau mai puțin, zise el.

- Am două căsuțe goale, dacă vă interesează, zise ea. Adevărul e că nu prea e nimeni pe aici în mijlocul săptămânii, așa că micșorăm prețul dacă e pentru o singură noapte. Doisprezece dolari. Nu pot face asta pentru mai mult timp. Nu pot face asta în weekend, mă-nțelegeți - e plin în weekend. Când e vremea bună.

„Nu mai trângăni!“ își spuse. Simțea că i se înmuia seră genunchii. Dacă ar fi apărut Cal pe ușa din spate, poate că ar fi avut el o idee mai bună.

- Puteți lăsa mașina în spatele cabanei, dacă vreți.

Bărbatul o privi suspicios. Părea că miroșise că ceva nu-i în regulă. Se întoarse de la teighea, ca și cum ar fi vrut să plece, însă reveni cu un braț plin de mâncare - chipsuri, covrigei, pastramă uscată, nuci. Puse totul pe teighea.

- Pune și astea. Și dă-mi cheia de la cabană.

Maggie adună totul, îi spuse suma de plată și bărbatul îi întinse o carte de credit. Era pe numele Gilbert Anthony Smyth. *Nu e bine, nu e bine, nu e bine!* Aparatul o informă că tranzacția fusese aprobată. Se întoarse, înșfăcă cheia, o trânti pe teighea și spuse:

- Nu vă trebuie bon, nu?

- De ce?

- Majoritatea oamenilor nu-l cer. Nu poți deduce alimentele, decât într-o călătorie de afaceri.

Bărbatul o privi lung. Adică, el era aici în interes de afaceri?

Îi băgă cumpărăturile în pungă și bărbatul ieși din magazin.

Maggie se prăbuși în spatele tejghelei, simțind că n-o mai țin genunchii. Auzi mașina pornind și ocolind încet magazinul, luând-o pe alea care ducea spre cabane.

Nimeni nu raportase cartea de credit a domnului Smyth ca fiind furată, altfel ar fi fost respinsă. Era un semn bun, nu? Sau poate era mort când i-o luaseră? Sau era urmărită? Dumnezeu mare, de cât timp era biata copilă cu ăia doi? Tremurând, întinse mâna după telefon ca să sune la 911. Îi spuse dispecerei cine era și încercă să se calmeze și să-i explice.

- Doi indivizi ciudați tocmai s-au cazat într-una din căsuțele mele împreună cu o fată de paisprezece ani pe care o cunosc, pentru că a fost aici, împreună cu familia, săptămâna trecută. Au stat la noi. Numele ei este Chelsea Smyth și cred că este posibil să fi fost răpită.

- Părea să fie ceva în neregulă cu fata, doamnă? Întrebă dispecera.

- Părea foarte speriată! Nu contează, îl sun pe Stan!

Întrerupse legătura și formă numărul lui Stan.

- Salutare! zise acesta cu vocea groasă, ca și cum ar fi avut gura plină de mâncare.

- Stan! Stan! O fată a fost răpită! O au doi indivizi dubioși și tocmai le-am dat o căsuță! Am nevoie de ajutor urgent!

Stan tuși și scuipă.

- Dumnezeu, Maggie! Fata familiei Smyth?

- Da! Da! Tocmai am sunat la 911 și dispecera m-a întrebat dacă părea să fie ceva în neregulă cu fata! Știi de treaba asta? Unde-i familia ei?

- Familia a dat-o dispărută. Alerta a fost emisă acum câteva ore. Azi, ceva mai devreme. O caută. S-a depărtat de ei ca să-și facă nevoile și nu s-a mai întors.

- E aici. Am recunoscut-o. E cu doi tipi nespălați, într-o mașină veche și neagră, plină de noroi. Unde a dispărut?

- La nord-vest de Leadville, în munți. Nu o caută atât de departe în sud. Au crezut că s-a pierdut, abia de curând au început să ia în calcul posibilitatea că ar fi putut fi răpită, spuse el.

- Unul din bărbați a folosit cardul tatălui ei - Gilbert Smyth. Te rog, grăbește-te, înainte să-i facă vreun rău fetei. Dacă nu i-au făcut deja.

Îl auzi pe Stan mișcându-se, fugind, auzi portiera deschizându-se, îl auzi gâfâind și pufăind. Era fie acasă, la masă, fie lua cina în oraș.

- Tu unde ești? îi strigă el lui Maggie.

- Sunt la magazin. Sunt singură. Tata e în casă, nu e aproape nimeni în camping. Am o pușcă...

- Maggie, nu! strigă el. Să nu faci *nimic*! Încuie-te în magazin și așteaptă-mă.

Apoi auzi portiera trântindu-se, motorul pornind și Stan dădu drumul la sirenă, ca să ajungă mai repede. Îl ascultă transmițând prin stație tot felul de coduri de urgență către toate unitățile posibile și imposibile. Îl auzi spunând în *desfășurare* și la *Sullivan's Crossing*.

- Maggie, zise el, cu răsuflarea întretăiată. Sunt înarmați?

- Am văzut o pușcă și un cuțit mare de vânătoare, la curea. Și Stan - sunt masivi! Ea e doar un copil.

- Rămâi în magazin. Suntem pe drum.

Apoi aruncă telefonul, probabil pe scaunul de lângă el. Îl putea auzi vorbind prin stație în fundal, așa că nu întrerupsese legătura. Îl auzi rostind cuvinte ca *intervenție*, *răpire*, *echipă de negociere*, *suport aerian*, *câini*, *înarmați* și *periculoși*.

Se duse în depozit și luă pușca. O încărcă. Avea patru rânduri de bile și știa cum să o folosească. Era zgomotoasă, impresionantă și, în funcție de locul în care țineai, putea fi chiar letală. Dar mai important era că, probabil, nu era letală. Probabil fiind cuvântul cheie...

Unde era Cal? Ar fi trebuit să se ducă după el?

„Maggie, Maggie“, își spuse. „Când ai avut tu nevoie de ajutorul unui bărbat ca să iei o decizie?“

Ei, la dracu'! Cal nu părea să fie în posesia unei arme și cine știe dacă trăsesese vreodată cu una. Lucrase într-un parc de distracții!

Luă o rolă de bandă adezivă din magazin. Lui Maggie îi plăcea banda adezivă – rezolva orice, în afară poate de un anevrism. Văzuse odată un tip înfășurând cu ea chiar și aripa unui 757! Dar, dacă i se ivera ocazia, Maggie avea de gând să înfășoare mâinile și picioarele nenorociților alora doi. O îndesă în buzunar și ieși pe ușa din spate.

Erau mai multe aspecte care o îngrijorau și acestea o determinaseră să înainteze cu pușca în mână spre cabana cea mai apropiată. Sully. Nu-l putea lăsa să încerce să rezolve el problema. L-ar fi putut omorî. Cu câteva luni în urmă, ar fi putut lăsa totul în seama lui, dar nu și acum. Ar fi putut să-l aștepte pe Cal, dar ceva îi spunea că acesta ar fi încercat să o oprească, să o facă să aștepte. Și Maggie știa ce se apropia – echipe de intervenție, însoțite de un negociator. Aveau să înconjoare cabana și... Își aminti de un caz de la urgențe, cu ani în urmă, în ultimul ei an de rezidențiat. Victima... Oh, Dumnezeule, ce-i puteau face bieteii fete până atunci...

„Și dacă i-au făcut deja?“ își spuse în sinea ei.

„Atunci, n-o s-o facă din nou!“ își răspunse sieși.

Oh, era o nebunie. Se opri la zece pași de cabană, ca să-și pună niște întrebări esențiale – un atac frontal ar fi putut înrăutăți lucrurile, în loc să ajute? Puteau să o folosească pe față pe post de scut. Dar nu amândoi. Îl putea împușca pe celălalt, dacă se întâmpla asta. I-ar fi putut scoate din sărite. La dracu', erau deja periculoși.

Dumnezeule, cumpăraseră chipsuri și alcool ca să se distreze în timp ce-i făceau cine știe ce bietei copile! Poate, dacă ar fi dat o șansă poliției, care era mai bine echipată și avea experți în genul ăsta de situații, poate că atunci nimeni nu ar fi...

Pe de altă parte, pe ea nu o așteptau. Dacă poliția și echipele de intervenție înconjurau cabana, ar fi avut tot timpul din lume să se gândească cum să se apere sau să-i facă rău fetei.

Apoi auzi țipătul lui Chelsea pierzându-se într-un plâns cu suspine și nu se mai putu stăpâni. Se duse în fața cabanei și izbi cu piciorul în ușă. Când nu se deschise, izbi încă o dată și ușa zbură de perete. Trase o împușcătură în tavan. Fu un zgomot asurzitor, ca o explozie. Abia avu timp să-și dea seama ce se petrecea înăuntru. Unul dintre bărbați stătea pe partea stângă a patului, ghemuit în poziție de luptă, cu cuțitul mare de vânătoare în mână, în timp ce al doilea se ridicase din pat și se îndrepta spre ceva – pușca era sprijinită de perete, în colț. Avea pantalonii descheiați și, deși nu o văzu pe Chelsea, trase în el și îl împușcă sub piept. Matahala căzu urlând pe podea. Apoi se răsuci într-un semicerc larg și îndreptă pușca spre cel de-al doilea bărbat, pregătind a treia șarjă. Un sunet înfricoșător.

Atunci o văzu pe Chelsea, ghemuită într-un colț, cu mâinile peste față.

– Fugi la magazin! îi strigă fetei.

Apoi, către bărbat:

– Pune cuțitul pe podea, altfel te împușc. Acum!

Bărbatul se dădu în spate, cu palmele ridicate spre ea. Maggie aruncă o privire primului individ, care gemea de durere și se târa înspre pușcă. Trase în peretele din spatele lui și îl făcu să dea repede înapoi, să se lipească de perete.

– M-ai împușcat în sculă! urlă el. M-ai împușcat!

„Înseamnă că am avut noroc,” își zise ea. Țintise spre cap.

Chelsea trecu pe lângă ea și ieși pe ușă, și Maggie auzi pași apropiindu-se. Își imagina că toți cei din jur fugeau acum spre ea.

- Întindeți-vă pe burtă, cu mâinile în față! le ordonă ea celor doi bărbați.

Cel care avusese cuțitul se supuse numaidecât, însă celălalt, plângând, se făcu ghem lângă perete. Maggie încarcă ultima șarjă.

Apoi Cal veni îi spatele ei. Îi simți mirosul.

- Maggie! zise el. Dumnezeuule!

- Apără fata, îi spuse ea. Ai grijă de tata.

- Maggie, ce ai făcut? întrebă Sully, în spatele ei.

- Îți explic după ce-i legăm pe ăștia doi. Cal, am o rolă de bandă adezivă în buzunar. Stan și poliția din Colorado sunt pe drum. Poate cineva să-i imobilizeze pe ăștia doi, ca să nu mai fiu nevoită să împușc pe nimeni?

Preț de câteva minute, în cabana micuță nu se auziră decât gâfâieli, icnete și gemete. Afară se auzeau multe murmure, turiștii se adunaseră să vadă ce se întâmplă, deși Maggie nu dădu nici o altă explicație în afară de faptul că poliția era pe drum.

Apoi, după aproximativ cinci minute, bărbatul care nu fusese rănit începu să se scuze:

- Nu voiam să-i facem nimic. Fata a venit de bună voie cu noi - întrebați-o! Dacă ne-ați fi spus ceva, am fi plecat. Nu avem nici un motiv să creăm probleme...

Maggie, ținând încă pușca în mână, pufni.

- Au folosit cardul tatălui ei în magazin.

- M-a împușcat! O să mor! țipă bărbatul rănit.

- Nu sângerează într-atât încât să fie în pericol de moarte. Și nici nu a fost atins vreun organ vital, spuse Maggie.

Cal, care îi legase pe cei doi, își termină treaba și se ridică. Era acoperit de sudoare și abia dacă avea ceva pe el. Probabil că abia își trăsese blugii, după duș. Armele celor doi fuseseră aruncate de-o parte. Unul fusese legat cu fața în jos, iar bărbatul rănit fusese imobilizat

în șezut, sprijinit de perete. Avea câteva pete de sânge, dar nimic grav. Maggie nu se grăbea să-i facă un control.

- E-n regulă aici, dacă vrei să te duci să-ți pui o cămașă, îi spuse lui Cal.

- Nu te las aici. De fapt, aș fi mai ușurat dacă mi-ai da mie pușca, acum.

- Știu ce fac, spuse ea. Știu cum s-o folosesc.

- Am priceput asta, scumpo, zise el, luându-i ușor pușca din mână. Doar că nu vreau să o folosești prea mult, asta-i tot. Ce-ar fi să te duci și să vezi ce-i cu fata? Ne ocupăm eu și Sully de-aici.

- Mulțumesc, spuse Maggie, lăsându-i pușca. Îmi fac griji în legătură cu ea. Vă descurcați voi doi?

- Ne descurcăm, zise Sully, luând pușca bărbatului și verificând dacă e încărcată. Du-te.

Când intră pe ușa din spate, Chelsea sări de pe scaunul de la bar și alergă spre ea, aruncându-se în brațele ei.

- Scumpo, scumpo, o să fie bine. Poliția e pe drum.

- Mama și tata? întrebă ea, printre suspine.

- Sunt sigură că vor fi anunțați și fie o să vină aici, fie o să vă întâlniți la spital sau la poliție. Ești rănită, scumpo?

Clătină din cap pe umărul lui Maggie, plângând.

- Vrei să te duc în casă? Vrei să mănânci sau să bei ceva?

Se trase în spate și clătină din cap.

- Îi vreau pe mama și pe tata, zise ea.

Maggie o trase înspre bucătărie.

- Cum ai ajuns cu indivizii ăia doi, scumpo?

- M-au păcălit. Unul din ei striga după ajutor lângă pârau din care mi-am umplut sticla cu apă și, când m-am dus să văd ce-i cu el, celălalt mi-a astupat gura cu mâna și m-a târât în jos pe deal. N-am putut nici măcar să țip. Mi-am pierdut tot rucsacul!

Începu din nou să tremure și să suspine, agățându-se de Maggie.

- Unul din ei a folosit cartea de credit a tatălui tău, spuse Maggie.

- Era în buzunarul meu, spuse ea. O aveam acolo de când am fost aici. Am folosit-o ca să fac cumpărături din magazin. Era un duplicat, mama are și ea una. Tata mi-a dat-o ca s-o țin la mine, să fie în siguranță.

- Când am văzut-o, mi-am dat seama că ai fost răpită, zise Maggie. Așa că, a fost bine c-ai avut-o.

- Chiar l-ai împușcat în... știi tu?

- Nu, zise Maggie. L-am împușcat doar în așa fel încât să-l opresc, fără să-l rănesc prea rău. E-n regulă, sunt doar bile. Dor al dracului, dar n-o să moară. O să aibă nevoie doar de câteva cusături. O să ajungă la închisoare.

În sfârșit, în depărtare se auzi sunetul unor sirene. Un elicopter se apropie. Câteva minute mai târziu, erau polițiști peste tot, deși Sully îl sunase pe Stan și îi spusese că Maggie o salvase pe fată și că Chelsea era în siguranță. Împreună cu echipajele de poliție erau și pompieri și echipe de intervenție și, așa cum era de așteptat, dădură totul peste cap cu mașinile lor grele și echipamentul masiv.

Cerul era negru, dar cu o lună mare și frumoasă care lumina din mijlocul lui. Și ce supărați mai erau polițiștii pe Maggie! Ignorase cu desăvârșire ordinele lui Stan.

- Ce mama dracului a fost în capul tău? tună Stan. Puteai să omori pe cineva. Puteai să-i faci rău fetei.

- Am luat asta în calcul, zise Maggie. Dacă o răneau, tot aș fi putut să-i împușc și aș fi scos-o de-acolo. Dar n-o să moară nimeni împușcat cu pușca lui Sully. Deși pun pariu că e cea mai zgomotoasă armă din vest. I-a speriat, și asta am și vrut.

- Puteai să mori! Indivizii ăștia puteau să vină direct la tine și să te omoare pe loc!

- Cel puțin aș fi știut că am făcut tot ce puteam, zise ea.

- Las-o în pace acum. A făcut ce-a trebuit să facă, inter-veni Sully. Tu ai fi așteptat afară în timp ce o copilă țipa?

- Este în regulă, tată, zise ea. Lasă-i să se descarce. Poți să te duci în casă, să te odihnești. A fost obositor pentru tine.

- Crezi că am de gând să pierd toată distracția? zise el.

- Puteau să te omoare, Maggie! insistă Stan.

- Da, dar m-am gândit că erau șanse mai mari să nu anticipeze că o să intru peste ei, cu o pușcă. Așa că... uite, am tras în tavan, în speranța că o să-i sperii și o să-i țin sub amenințarea puștii până sosește poliția. Dar s-au întins după arme și n-am avut de ales.

Apoi trebui să stea la una din mesele de pe verandă, cu tatăl ei, cu Cal și cu detectivii de la poliție, în timp ce declarația îi era înregistrată și criminaliștii cercetau cabana în care fuseseră trase împușcăturile. Poliția confiscă toate armele, inclusiv pușca lui Sully, camioneta și toate bunurile din posesia celor doi bărbați.

Deși polițiștii își exprimară foarte clar dezaprobarea cu privire la acțiunile lui Maggie, concluzionară totuși că, atât timp cât unul din bărbați avea cuțitul în mână iar cel de-al doilea se îndrepta spre pușcă, fusese un caz de autoapărare. Nu o arestară pe Maggie, însă îi spuseră să rămână în camping și să nu plece fără să îl anunțe pe Stan.

- O puneți sub acuzare? îl întreabă Cal pe detectiv.

- Dosarul nu este încă închis, îi răspunse acesta. Însă, deocamdată, nu am văzut nimic care să justifice o arestare. Totuși, investigația nu este încă terminată.

Ceva mai târziu, paramedicul pe care îl cunoștea de aproximativ zece ani, Conrad Boyle, Connie, pe scurt, veni pe verandă. Îi zâmbi larg.

- Nu ai de ce să-ți faci griji, Maggie, zise el. Doar că tipul pe care l-ai împușcat zice că o să te dea în judecată.

- Spune-i să stea la rând, răspunse Maggie, pe un ton amar.

Nici o faptă bună nu rămâne nepedepsită.

- O să fie bine. Sunt gemeni, știi? Burt și Bud. Din Wet Mountain Valley, de pe dealuri. Este doar o presupunere, dar cred că sunt destul de bine cunoscuți prin pădurile alea.

- Mulțumesc, Connie.

- Ai nevoie de ceva înainte să plecăm de-aici?

- Ai niște diazepam? întrebă ea.

- Va trebui să te consult, să sun la Urgențe, să-ți scriu o rețetă. Tu nu ai?

- Las-o baltă, Connie, zise ea. După ce pleacă toată lumea, poate o să beau ceva.

Connie rânji.

- Nu-mi pasă cine ce zice. Bravo ție, Maggie! Probabil că i-ai salvat viața fetei.

- Mulțumesc, Connie.

O oră și jumătate mai târziu, când lucrurile se potoliră în sfârșit, după ce echipajele de poliție și cele de intervenție plecară, Maggie își turnă o porție generoasă de whisky peste două cuburi de gheață și ieși să o bea pe verandă, lângă Cal. Sully se dusese la culcare, dar ea era încă prea nervoasă și speriată. Își dădea seama că, deși în jur era liniște, oamenii erau încă treji. Vedea focurile strălucind în noapte. Auzea murmure șoptite. Nu era singura căreia îi era frică să închidă ochii.

- Doar o întrebare, spuse Cal. Ce te-a făcut să dai așa buzna în cabană? Singură, fără nici un ajutor? Fără nimeni care să te susțină?

Maggie sorbi din whisky.

- Mi-am amintit de un caz de la Urgențe. Cu ani în urmă, când eram rezident în ultimul an...

Era o victimă la care poliția nu putuse ajunge. Apartamentul fusese înconjurat de echipe de intervenție, de bărbați în uniformă, de câini, de negociatori și de medici. Nu exista decât o intrare și operațiunea durase ore întregi, timp în care suspectul ținuse arma lipită de capul victimei. După ore întregi de încercare, într-un act de eroism care îi pusese viața în pericol, un ofițer spărsese

un perete și ucisese suspectul. Era un ofițer tânăr, cu familie, care înfruntase moartea ca să salveze un nevinovat. Și ajunsese prea târziu.

- Victima nu numai că fusese agresată timp de ore întregi, dar, când în sfârșit ajunseseră la ea, era în stare critică, cu o rană la cap. Era însărcinată. A fost o tragedie de proporții colosale și n-am putut să o salvăm. Am crezut că poate am o șansă să o salvez pe fată de data asta. Poate c-a fost o prostie. M-am gândit că poate că o să fie nevoie să-i omor ca s-o scot pe Chelsea de acolo, dar am sperat și să-i sperii după primul foc, să-i fac să renunțe și să nu fie nevoie să-i omor. Și să o salvez înainte să-i facă și mai mult rău.

- Nu ți-a fost frică? o întrebă el.

- Desigur. Trebuie să-mi fi fost.

- Nu știi?

Maggie zâmbi trist.

- Dacă aș lăsa frica să mă oprească din a face ce cred că trebuie făcut, n-aș ajunge prea departe, nu crezi?

Cal clătină din cap și râse.

- Ai avut noroc, zise el. Poate că în sala de operații ești mama lor, dar, în cazul ăsta, ai avut pur și simplu noroc. Să nu mai faci asta, bine?

- Sper să nu mai fac niciodată așa ceva, zise ea. Dumnezeu, cred că mi-am pierdut mințile. Eu nu bag gloanțe în oameni. Eu le scot!

capitolul 7

Să poți să fii singur.

Să nu pierzi avantajul singurătății.

Sir Thomas Browne

Maggie deveni o legendă. Povestea se răspândi în întreg ținutul în aproximativ treizeci de minute. Probabil că telefoanele sunaseră întreaga noapte, pentru că Enid

și Frank apărură la șase dimineața, iar Tom Canaday la scurt timp după ei. Mai erau și alții de pe lângă Sullivan's Crossing – doi membri ai echipei de căutare și salvare, un ajutor de șerif din Timberlake, poștașul districtului.

Dumnezeule mare!

Pe Maggie o amuza să constate că o transforma-seră într-un fel de inger răzbunător feroce și neînfricat, care se năpustise asupra a doi bărbați uriași și înarmați, care țineau cu forța o fetiță.

Când mai mulți localnici se adunară pe veranda magazinului, Sully încercă să lămurească lucrurile.

– E posibil ca povestea să fie ușor exagerată, pe ici, pe colo, zise el.

– A izbit ușa cu piciorul, ca să o deschidă? întrebă Frank.

– Da, pe-asta a făcut-o, admise Sully.

– A dat o gaură în tavanul cabanei? vru să știe Enid.

– Era doar o pușcă cu bile, n-a rămas cine știe ce gaură. Dar necesită reparații, zise Sully.

– Și l-a împușcat pe unul în bijuteriile familiei? întrebă altcineva.

– Mai mult sau mai puțin, zise Sully. Nu știu dacă a pus mâna pe pușca aia de zece ori în viața ei. Crezi că ar fi putut să tragă suficient de bine cât să facă asta intenționat?

– Mă cutremur numai când mă gândesc, zise Frank. Am auzit că i-a pus cu botul pe labe din numai două împușcături. O să am mare grijă ce spun în preajma ei, de acum înainte.

– Sunteți cu toții de-a dreptul caraghioși, zise Sully. A fost o nebunie ce-a făcut ea, șansele să reușească erau foarte mici.

– Dacă o să am vreodată probleme, o s-o vreau în echipa mea, interveni Enid. Poate că voi, ăștia de-aici, ar trebui să aveți grijă ce spuneți în preajma mea.

– Ah, v-ați lăsat duși de val, asta-i tot, mârâi Sully. E doar o fată. Nu o încurajați!

Cal, ascultând fiecare cuvânt, zâmbi.

Câteva zile mai târziu, familia Smyth le făcu o vizită, ca să-și exprime recunoștința, iar venirea lor o liniștise pe Maggie. Se dovedise că cei doi gemeni, cunoscuți infractori, aveau o listă întreagă de antecedente, printre care se numărau și agresiuni sexuale și fizice. Tribunalul hotărâse să îi rețină fără posibilitate de eliberare pe cauțiune și se bănuia că cei doi ajunseseră la finalul carierei lor criminale.

Cal își propuse în secret să urmărească ce se întâmpla cu cazul lor, ca să fie sigur că aveau să fie bine închiși după gratii.

Campingul era plin de oameni, unii în vacanță, alții într-un weekend prelungit. Maggie și Cal fură nevoiți să insiste pe lângă Sully să nu exagereze, să se retragă devreme. Avea tendința de a face prea multe.

În grădină apăruseră primele mlădițe ale legumelor de vară, drumurile și potecile erau pline de flori, iar Cal deveni un cunoscut al locului. Continua să susțină că nu făcea decât să dea o mână de ajutor până când Sully își revenea complet, totuși muncea din ce în ce mai mult și începuse să facă treburile tot mai variate.

Pe lângă faptul că muncea în prăvălie și pe lângă aceasta, petrecea mult timp pe verandă sau la tejgheaua din magazin, pentru că vremea frumoasă îi scosese la aer pe localnici în aceeași măsură ca pe turiști. Fermierii din vecini sau soțiile lor veneau adeseori în vizită, deși rar se întâmpla să aibă nevoie de câte ceva.

Oamenii petreceau mult timp pe verandă sau la tabla cu informații. Gavin, rangerul local, de la US Forest Service, trecuse de vreo două ori să bea o bere, după serviciu. Echipa de Căutare și salvare, formată din voluntari, se antrena în apropiere și cei mai mulți dintre băieți se opreau la Sully's la întoarcere, în drum spre casă. Tom făcea parte din echipă. Și Tom făcea ce făcea și trecea pe la ei aproape în fiecare zi, fie dimineața, la o cafea, înainte să-și înceapă ziua, fie după-amiaza, ca să vadă

ce făcea Jackson sau Nikki la sfârșitul zilei. Tom și Cal păreau să petreacă din ce în ce mai mult timp împreună, vorbind și râzând ca doi vechi prieteni.

Cal era prietenos cu turiștii și, când aceștia îl întrebau dacă e campingul lui, răspundea:

- Nu, e campingul lui Sully. Eu sunt doar o mână de ajutor ieftină. Dar, dacă aveți nevoie de ceva, nu trebuie decât să-mi spuneți.

Maggie îl ducea periodic pe Sully la Denver, la controalele medicale. Sully ar fi vrut să conducă singur până acolo și înapoi, dar Maggie nici nu voia să audă. Trebuia să audă tot ce avea de spus medicul. Rob Hollis îi dădu lui Sully nota zece plus.

- Ai voie să ridici zece, până la cincisprezece kilograme. Ai voie și să te întinzi și să te apleci. Mersul pe jos îți face bine, poți să mergi cât de mult vrei. Medicația rămâne aceeași. Ne vedem peste o lună.

Sully se uită chiorâș la Maggie.

- Pun pariu că te roade rău de tot să auzi că m-am făcut bine.

- Sunt încântată, zise ea.

- Nu trebuie să mai stai să ai grijă de mine, spuse el.

- Dar pot să mai stau dacă vreau? întrebă ea, ușor sarcastică.

- Poți să stai cât vrei tu, Maggie. Dar nu-ți lipsesc agitația și adrenalina din sala de operații?

Adevărul era că-i lipseau. Îi lipseau cazurile, mai ales cele deosebite. Nu la fel de mult îi lipseau complicațiile. Era la curent cu ce se întâmpla, prin conversațiile și e-mailurile pe care le schimba cu Jaycee, ca să nu mai menționăm discuțiile cu avocatul. Acesta îi spusese că va trebui să depună mărturie peste două săptămâni și că va trebui să se întoarcă la Denver pentru asta.

- Adrenalina din secția de traume îmi lipsește teribil, îi mărturisii ea lui Jaycee, singura dintre prietene pe care o ținea la curent cu aspectele legale ale vieții ei. Dar

procesele, disputele din cauza asigurărilor și politicile interne mă fac să dau înapoi.

- Oh, aici te înțeleg, spuse Jaycee. Obstetricienii sunt aproape la fel de urmăriți ca neurochirurgii. Una din clinicile noastre s-a închis tocmai din acest motiv. Cea fost în capul nostru?

- Ne-am gândit că puteam salva lumea, sau cel puțin o parte frumușică din ea, zise Maggie.

- Sper să te gândești bine la hotărârea ta de a rămâne la magazin, Maggie, spuse Sully. Ai mers la școală aproape o viață de om pentru meseria pe care o ai. Ai salvat vieți. Cred că ar fi o pierdere teribilă să-ți irosești toată pregătirea și educația vânzând provizii de picnic.

- Am nevoie de o pauză, îi spuse ea.

Însă Maggie profită de faptul că medicul îi dăduse lui Sully undă verde, de noile ajutoare din camping și de vremea frumoasă a sfârșitului de primăvară, făcând plimbări lungi pe dealurile din jur.

De câteva ori, Cal veni cu ea, bătură împreună dealurile și se bucurară de priveliștile încântătoare ale naturii. În loc de corturi, duceau în spate o pătură și mâncare pentru prânz și se întorceau acasă abia seara, când luau cina și făceau un duș.

Maggie era fericită.

Și avea pe cineva lângă care să doarmă noaptea. Nu că ar fi apucat să doarmă prea mult. Avea senzația că misteriosul Cal începea să se așeze, să se simtă confortabil. Acum că aveau ajutoare de la patru după-amiaza până la închiderea magazinului, Maggie lua cina împreună cu Sully și Cal, de cele mai multe ori la masa din bucătăria lor.

Maggie și Cal găteau pe rând, spălau vasele împreună, stăteau pe veranda magazinului sau lângă foc, pe malul lacului. Stăteau la masă împreună, verificându-și e-mailurile pe laptop. Și lui Cal îi plăcea să citească. Petrecea cel puțin două ore în fiecare după-amiază citind - poate într-unul din scaunele lui pliante, poate într-un hamac,

poate pe verandă. Muncea din greu, dar nu era disponibil în permanență. Cu siguranță, nu te împiedicai de el. Pleca cu mașina de câteva ori pe săptămână, ca să cerceze zona din jur, să aducă alimente și diverse alte cumpărături. Fusese în Leadville, în Timberlake, în Fairplay și în vreo câteva alte orașele din preajmă. Le spusese că-i făcuse o vizită lui Stan, la Departamentul de poliție din Timberlake, și mâncaseră un hamburger împreună. Îl cunoscuse pe Paul Castor, ajutorul de șerif pe care Stan îl lăuda că este un geniu într-ale calculatoarelor.

- Pretinde că are treizeci de ani, spuse Cal. Arată de doisprezece.

Mașina și rulota îi erau parcate în spatele căsuței care devenise a lui, dar, chiar dacă ajuta în magazin și în camping, tot turist era. Uneori își lua undița, alteori pornea aragazul de campanie ca să-și facă singur micul dejun sau să prăjească un pește pe care îl prinsese, deși avea acces la bucătăria micuță din magazin sau la cea din casa lui Sully.

- Am trăit mult în felul ăsta când eram copil.

- În campinguri?

- Am fost prin tot felul de locuri ciudate. Era o comunitate lângă Big Sur. Asta mi-a plăcut, erau mulți copii cu care să ne jucăm. Uneori stăteam la cort, dar nu din motive recreative, ci pentru că nu aveam casă. Sau pentru că eram în vreo călătorie - părinții mei au hotărât că trebuia să vedem țara, așa că am petrecut un an pe drumuri.

- Fantastic! exclamă Maggie.

- Dacă stau acum să mă gândesc, e posibil ca tata să-și fi imaginat că fuge de cine știe ce nebunie imaginară. Nu aveam o casă propriu-zisă, locuiam într-un autobuz foarte vechi, pe care-l transformaseră. Am avut însă o mulțime de experiențe unice și foarte interesante. Și, odată la doi ani, bunicii ne furau de la mama și tata și ne țineau o vreme la ferma lor - vreo șase luni, sau chiar un an.

- Presupun că e în sângele tău, zise ea.

- Într-un fel.

- Dacă-ți plac drumețiile, dar nu și frigul, de ce nu te-ai dus pe Appalachian Trail? îl întrebă.

- Am petrecut mult timp pe traseul ăsta când eram copil, zise el. Am stat ceva mai mult de un an în Tennessee.

- Făcând ce? întrebă ea.

- Nu mare lucru, răspunse Cal. Vara, culegeam legume.

- Toată familia? întrebă ea.

- Toată familia. Făceam multe treburi sezoniere, pe ici, pe colo. Locul în care mi-a plăcut cel mai mult să culeg legume a fost California, lângă Fresno. Central Valley. Am învățat și ceva spaniolă.

- Ai avut o viață remarcabilă, spuse ea.

- Da, e un fel drăguț și pozitiv de a vedea lucrurile.

Maggie înțelese din asta că fusese o viață grea.

Soseau din ce în ce mai multe pachete, anunțând că excursioniștii erau pe traseu. Apăruseră deja vreo câțiva, dar nici unul care să fi parcurs distanțe impresionante - era încă prea devreme pentru asta. O pereche era pe drum de șase săptămâni. Cei doi plecaseră din Wyoming și intenționau să coboare mai mult spre sud, prin Munții Stâncoși, dacă zăpada se topise suficient. Doi bărbați veniră de peste Munții Stâncoși, dinspre sud, aducând vestea că se putea trece - intraseră pe traseu pe curba de nord din New Mexico. Alte persoane veniseră din Boulder și intenționau să ajungă până la Durango.

În weekenduri, aveau grupuri care ieșiseră pentru o zi sau poate două de pe traseu. Cal voia să stea de vorbă cu toți, să-i întrebe ce anume îi motiva și cum fusese experiența lor.

Apoi se întâmplă, chiar la sfârșitul lui aprilie.

- Maggie, tatăl tău se simte excelent. Cred că o să-l dea exemplu pentru recuperările dintr-o operație de bypass. L-am văzut cărându-i lui Enid sacii de făină, peticind jgheaburile din exteriorul magazinului, vopsind grilajul verandei și aruncându-i mingea lui Beau. Curăță grătare,

udă grădina și veranda din spate și l-am prins făcând și câteva reparații la mașină. Nimic serios, mașina e în stare excelentă.

- Aș vrea să nu se forțeze, spuse ea.

- El zice că nu face asta. Spune că doctorul i-a zis că este în regulă. Sunt activități normale. Și, dacă simte că începe să obosească, spune că ia o pauză. Dar pare să se descurce grozav. Și tu la fel. Te-ai gândit să te întorci la muncă? Să te întorci la casa din Denver?

- Mă duc săptămâna viitoare să depun mărturie pentru procesul ăla, dar la muncă?

Clătină din cap.

- Nu încă. Mă gândeam să stau aici toată vara. Bietul Sully. Îmi dau seama că el vrea să plece. Mama a sunat de multe ori - este îngrozită de delăsarea mea. Nu numai că nu-mi mai practic meseria, dar, ceea ce e și mai grav, din punctul ei de vedere, îmi pierd vremea aici. Sunt aici de șapte săptămâni și, dacă e să judec după mesajele și e-mailurile primite, lumea se miră că am stat atât de mult. Dar, momentan, rămân aici. Și tu crezi că-s nebună? Pentru că neurochirurgii nu fac așa ceva?

Cal râse și scutură din cap.

- Ascultă, viața e prea scurtă ca să alegi ceva ce nu te face fericit. Până când îți dai seama care este viața care te mulțumește, fă orice trebuie să faci. Când o să știi ce înseamnă asta, o să-ți spun bucuros. Eu, momentan, trebuie să explorez puțin. De multe ori, în copilăria mea, nu am avut nici o casă, niciunde. Iar tu ai două. Cred că o să fii bine. Eu, unul, nu te judec.

- Hm, asta e mai degrabă casa lui Sully. La un moment dat, va trebui să muncesc. Nu pot să mă aștept ca tata să mă întrețină la nesfârșit.

Cal trase adânc aer în piept. Îi luă mâinile într-ale lui.

- Maggie, eu o să plec o vreme, spuse. Momentul e perfect. M-am aclimatizat cu altitudinea, prognoza e bună și vreau să simt poteca sub tălpi.

- De ce nu-ți faci aici tabăra și să pleci o zi înapoi, o zi înapoi, cum ai mai făcut? întrebă ea, cu speranță în glas.

- Vreau să o iau spre nord, să mă opresc pe drum, să văd vara în Colorado, să trec prin Wyoming...

- E un drum lung, spuse ea.

- Nici pe departe atât de lung ca altele. Pentru asta am venit aici. Trebuie să mă gândesc - unde să mă așez, cu ce să mă ocup... Am treizeci și șapte de ani și nu am nici un rost. Mi-a intrat în cap ideea că traseul Continental Divide o să mă ajute să mă lămuresc ce și cum. Că o să-mi dea un oarecare echilibru, ca să găsesc mai ușor răspunsurile. Cred că singurătatea cărării o să-mi facă bine.

Maggie simți un nod de panică în stomac.

- Nu o să te mai văd niciodată, nu-i așa?

Nu fusese o întrebare.

- O să mă întorc, Maggie. Nu știu dacă o să rămân aici, dar o să mă întorc.

- Când?

- Habar nu am. Nu știu dacă o să mă plictisesc de drum în trei zile sau în trei luni. O să-mi facă bine. Și cred că și tu ai nevoie de timp de gândire.

- Îți lași aici mașina și rulota?

Cal clătină din cap.

- Există o parcare în Leadville și o să pot ajunge mai departe pe cărare de acolo. Leadville nu e prea departe și nu vreau să vă încurc aici.

- Nu ne-ai încurca. Sully s-a oferit...

- O las în Leadville. Măine-dimineață.

- La dracu'! zise ea, simțind cum i se umezesc ochii.

Nasul i se înfundă numaidecât.

- Nu poți să pleci peste câteva zile? Să-mi lași câteva zile să mă obișnuiesc cu ideea?

- E mai bine așa, scumpo. Ți-am spus din ziua în care ne-am cunoscut - vreau să fac asta. Am nevoie să urc pe traseu singur, doar eu și gândurile mele.

- Îți lași mașina în Leadville ca să nu trebuiască să te întorci aici, în caz că ajungi la concluzia că ai terminat-o cu locul ăsta. Cu mine.

- Nu e adevărat. O să mă întorc, o să te văd din nou, dar nu vreau să rămâi cu gândul la mine, să-ți faci speranțe. Nu vreau să te uiți în fiecare zi la mașina mea și să-ți aducă aminte de mine. Vreau să fii liberă să-ți vezi de viața ta. Dacă te întorci în Denver, o să te găsesc acolo.

- La ce mama naibii trebuie să te gândești atâta? îl întreabă ea. Cred că ești cel mai normal bărbat pe care l-am cunoscut. Nu ai nici cea mai mică problemă. Nu există nimic la care să nu te poți gândi aici. Ba chiar îți promit că n-o să vorbesc cu tine timp de trei luni de zile, ca să poți să analizezi ce ai de analizat, apoi putem găsi împreună o soluție și...

Se opri.

- Mai am puțin și te implor să stai cu mine, zise ea. N-o să fac asta.

- Mai știi cum ai spus că se strânseseră toate în Denver? Că totul se prăbușise dintr-odată peste tine? Ei bine, am trecut și eu printr-o perioadă grea. Nu e ceva despre care mă simt pregătit să vorbesc, încă. Poate într-o zi. De-asta am nevoie să fiu o vreme singur. Singur cu provocarea muntelui în față, străbătând un teren sălbatic. Singur, fără să văd pe nimeni, fără să mă bazez pe nimeni altcineva. Uneori, de asta este nevoie. Știi, sunt momente în care te simți obosit, golit, secătuit. Trebuie să faci un efort, să te ridici. Apoi lucrurile încep să se așeze. Contez pe asta. Îți promit că o să te caut când o să mă satur de cărare. Bine?

- Cum zici, spuse ea.

Încercă să-și ascundă lacrimile care îi curgeau pe obraji. Preț de o clipă, se gândi: „I-aș putea spune că încep procesul. Că am nevoie de el. Că am nevoie de susținere“. Dar nu putea face asta.

- Vino lângă mine, spuse el. O să ne sprijinim unul pe celălalt. Mi-e greu să plec, să știi. Dar trebuie s-o fac, chiar dacă e greu. Trebuie să privesc în interiorul minții mele și să fac ordine. Tu doar crezi că sunt cel mai normal bărbat pe care-l cunoști - habar nu ai ce e în capul meu. Acum hai, sărută-mă. Ești ca o comoară îngropată, știi? Am venit în campingul ăsta fără să am habar că o să te am pe tine, o vreme. Maggie, Maggie, ești minunată...

Imediat ce se crăpă de ziuă, Cal se îmbracă și se pregătește să urce în mașină și s-o pornească la drum. Maggie își trase hainele pe ea și veni lângă el, la mașină.

- O să fie bine, Maggie. Ești puternică și ai spirit practic. Nu-i lăsa pe alții să te convingă de nimic - fă ce crezi tu că-i bine.

- N-ar trebui să spui asta. Eu cred că ar fi bine să vin după tine.

- Nu ți-ar plăcea.

- Am destul de multă experiență cu traseele.

- Nu, nu ți-ar plăcea să mă privești gândindu-mă. E ca și cum ai privi vopseaua uscându-se.

- Ești ceva de groază, spuse ea. Nici măcar nu știu care e numele tău adevărat.

Cal rânji.

- Dar tare mi-a plăcut să te văd cum încerci să ghi-cești. De-abia așteptam să aud ce ți-a mai trecut prin minte. Ești foarte creativă.

Oftă.

- California. Mă cheamă California Cesar Jones.

Maggie rămase mută câteva clipe.

- Cred că glumești.

- N-aș glumi în legătură cu asta. Este numele trecut pe permisul de conducere și pe toate documentele. Dar hai să nu vorbim acum despre asta. Sărută-mă de rămas-bun.

- Promiți să mă cauți după ce-ți termini pelerinajul?

- Da, îți promit. Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine.

Îl sărută profund, îl strânse în brațe și blestemă soarta pentru că pleca. Tocmai când începuse să simtă că era cu un bărbat care avea picioarele pe pământ, acesta îi mărturisea că avea probleme și că trebuia să plece pe munte, ca să și le rezolve. Frate, se pricepea să-i aleagă! Oricare ar fi fost sfântul care veghea peste viața ei amoroasă, făcea o treabă foarte proastă.

Îi trase o palmă peste fund.

- Ai grijă de Sully. Ai grijă de tine.

- Să fii atent, îi ceru ea.

- Fii sigură.

Urcă în mașină și plecă. Înaintă încet pe drumul de pământ până la șosea și, fără să se gândească, Maggie veni după el, mergând pe lângă el.

Beau lătra și veni alergând către ea, în timp ce mașina lui Cal se pierdu din vedere, dispărând printre copaci.

Se întoarse și îl văzu pe Sully apropiindu-se.

- Carevasăzică, a plecat, spuse el.

Maggie dădu din cap.

- Știi?

- A zis că pleacă de vreo două ori săptămâna asta. Că vremea s-a încălzit suficient pentru el, că la asta s-a gândit de la bun început. Și mi-a mulțumit de mai multe ori pentru ospitalitate și pentru că l-am lăsat să dea o mână de ajutor. Auzi ce prostie, să-mi mulțumească! Putea la fel de bine să-mi mulțumească pentru atacul de cord.

- No să-l mai vedem niciodată, tată, spuse ea. Și e păcat.

capitolul 8

Raiul este sub tălpile noastre, la fel cum este deasupra noastră.

Henry David Thoreau

În a patra zi pe traseu, la vest de Boulder și la nord de Vail, în munți, exact deasupra Parcului Național Munții

Stâncoși, unde aerul este mai curat decât oriunde și cerul de un albastru infinit, de unde putea vedea la kilometri depărtare cum crestele magnifice se înalță și se prăbușesc la orizont, Cal își ancoră cortul micuț și săpă un șanț în jurul unui foc. Era sfârșitul zilei. Soarele cobora în spatele munților.

- Pare un loc la fel de bun ca oricare altul. Ce zici? întrebă el, cu voce tare.

Desigur, nu primi nici un răspuns.

Trecuseră doi ani și două luni de când Lynne Aimee Baxter Jones își dăduse ultima suflare. Era aproximativ același moment al zilei, dar pe întâi martie fusese mult prea frig și mult prea întuneric. Vorbiseră de multe ori despre sfârșit, timp de luni de zile. La început, fuseseră atât de fericiți, încât părea că nimic rău nu-i putea atinge. Cal începuse să lucreze ca avocat din oficiu, apoi intrase în barou și primise o mulțime de oferte de angajare avantajoase. Apoi luase și Lynne examenul de barou, își formase un grup de prieteni cu opinii similare, găsisse sponsorizări și, în doar doi ani, conducea un cabinet legal pentru cei săraci și defavorizați. Câștigase un premiu din partea orașului Detroit și fusese numită într-o comisie de supervizare legală de către guvernator, o echipă de pază care să stea cu ochii pe avocații care încercau să inducă în eroare sau să profite de pe urma oamenilor neștiutori, mai ales cei care se ocupau de taxe și tranzacții financiare.

Între timp, California Jones devenea cunoscut la rândul lui, un adevărat cavalier pe cal alb în comunitatea criminalistică. Începuse chiar să se îmbogățească, deși era abia la început. Cal avea anumite talente pe care le dobândise de la familia lui ciudată și excentrică. Unul dintre acestea era o memorie incredibilă. Tatăl lui își învățase copiii cum să memoreze și, având în vedere că rareori mergeau la școală, acest lucru devenise obligatoriu. Altfel, atunci când li se ivea în sfârșit ocazia să meargă la școală, ar fi fost umiliți de cât de puține știau.

Sau, cu tot ce îi învăța mama lor, ar fi știut multe, dar lucruri pe care n-ar fi trebuit să le știe. Cal putea recita pe dinafară aproape întreg romanul *Să ucizi o pasăre cântătoare*. Crescuse dorindu-și să fie Atticus Finch. În vreme ce Lynne se mândrea cu faptul că nu accepta decât o compensație infimă, Cal, pentru prima oară în viața lui, se bucura de un venit fantastic.

Se căsătoriseră și cumpăraseră o casă mare, în Grosse Pointe. Lui Lynne i se părea amuzant că soțul ei alesese o casă mare cât pentru o armată.

- Tu pur și simplu nu știi cât de greu este să faci curat într-o casă! îi spunea ea.

- Așa e, răspundea el. Și vreau să aflu.

Vorbeau despre copiii pe care o să-i aibă, pentru că amândoi voiau cel puțin doi. Cal încă nu știa dacă ar fi fost mai bine sau mai rău dacă s-ar fi apucat numaidecât de treabă în sensul ăsta. La fel ca Atticus Finch, ar fi fost acum un avocat solemn, văduv, care să-și crească singur copiii, mândri și responsabili.

Dar nu avuseseră copii, și Cal era acum singur.

De îndată ce începuseră să încerce să facă un copil, coșmarul sclerodermiei le invadase viața. O boală dureroasă a țesutului conector, care se prezintă sub forma unei întăriri și inflexibilități a pielii și, în cazul lui Lynne, a organelor interne. La început au fost optimiști și au încercat să afle cât mai multe despre boală, sperând că Lynne se va număra printre cei norocoși și va mai trăi încă douăzeci de ani, sau poate chiar va răspunde vreunui tratament.

Nu fusese așa. Boala se înrăutățise rapid, și Lynne fusese admisă într-un program de cercetare. Nici de data asta nu se numărase printre cei norocoși. Boala avansa destul de repede, și Lynne își petrecuse doi ani luptându-se cu durerea și cu imobilitatea, ca să nu mai vorbim de desfigurarea feței și a brațelor. Atunci îi adresase rugămintea.

- Știu că gândim la fel, Cal. Dacă-mi cedează rinichii sau inima, lasă lucrurile așa. Nu vreau să fiu resuscitată. Dar, dacă durează prea mult, te rog, nu mă lăsa să sufăr. Eu nu te-aș lăsa pe tine, îți jur pe Dumnezeu. Și nu se poate spune că există vreo speranță pentru mine.

Îi promisese.

Lynne luptase din greu cât putuse mai mult și se pregătiseră amândoi pentru ceea ce știau că avea să urmeze. În cele din urmă, îi spusese:

- E timpul. Te rog. Te iubesc din tot sufletul, dar nu mai pot.

Și Cal înfipsese acul în perfuzie, injectase încet morfina, apoi se băgase în pat, își luase în brațe frumoasa soție, îi spusese cum ea însemna totul pentru el, îi sărutase lacrimile de pe obraji în timp ce trecea hotarul spre lumea cealaltă.

Ridică privirea spre cerul brăzdat cu fuioare de nori, care se întuneca rapid.

- Încă mai crezi că a fost o idee bună, Lynne?

Ar fi vrut să știe dacă, acolo unde era, sub orice formă sau pe orice țărâm, era încă de acord cu alegerea făcută. Că nu fusese nici măcar o oră prea devreme. Pentru că el, unul, se gândise de nenumărate ori că ar fi dat orice pentru încă vreo câteva clipe cu ea. Ar fi dat bucuros zece ani din viața lui pentru unul de-al ei.

Pentru că așa își dorise Lynne, nu existase o înmormântare. Fusese o sărbătoare a vieții, la care participaseră o mulțime de oameni. Fuseseră prezenți oameni săraci, oameni bogați, infractori de rând amestecați cu familii bogate din est. Fuseseră politicieni, oameni certați cu legea, avocați și interlopi cunoscuți - Lynne și Cal împreună aveau o clientelă foarte pestriță. Guvernatorul spusese câteva cuvinte. Doctorii și asistentele care se îndrăgostiseră de ea în timpul bolii fuseseră de față. Fusese iubită de mulți. Fusese atât de curajoasă.

Cal căută în rucsac și scoase un săculeț de piele. Cenușa îi fusese transferată din urnă, pentru că nu poți lua

o urnă într-o drumeție pe munte. Săculețul era moale și solid. Îl ținu câteva clipe lipit de inimă. Apoi vărsă cenușa într-o grămăjoară pe pământ. Vântul fură numaidecât puțin din vârf. Își amintea ultima ei dorință.

Uite ce vreau eu de la tine, California Jones. Vreau să fiu incinerată. Nu vreau o înmormântare, detest înmormântările. Trebuie să-mi organizezi un fel de petrecere, n-ai decât să faci orice-ți trece prin minte. Apoi vreau să găsești un loc frumos și să-mi răstorni cenușa pe pământ. Lasă vântul să mă poarte pe aripile lui, Cal. Apoi, vreau să mă lași să plec. Nu-mi poți onora amintirea decât fiind fericit.

Cal rămase trei zile în locul în care își luase adio de la cenușa lui Lynne. Avea apă la îndemână, într-un pârau din apropiere. Își imagina că din același pârau beau și viețuitoarele pădurii și vitele lăsate libere pe timpul verii, dar era apă bună și curată și el avea un filtru grozav. Bea din ea și se spăla cu ea și era atât de înfiorător de rece, încât îl trezea la realitate.

Își petrecu timpul amintindu-și clipe petrecute alături de Lynne, încercând să accepte părțile dureroase, momentul în care viața ei se sfârșise.

Își petrecea zilele și nopțile gândindu-se la ea, pentru că avea să lase totul în urmă, într-un final. Nu era ca și cum ar fi uitat-o, dar spera să fi sosit timpul să poată merge mai departe. În ultimii doi ani se simțise cumplit de singur. Și rezistase suficient.

Luă o decizie foarte grea. Lăsă săculețul de piele pe pământ, în locul în care îi vărsase cenușa. Nu voia să-l ia cu el, când tot ce mai rămăsese din ea erau câteva fire de cenușă pe dinăuntru. Risca să facă o obsesie pentru acest obiect. Era timpul. Se gândi la promisiunea pe care i-o făcuse. Lynne își dorise ca el să fie fericit.

O porni spre nord. Avea la el două hărți, cu traseele din Colorado și Wyoming, pe care își notase punctele

din care putea lua apă, campingurile, orașele și porțiunile de șosea. Merse zile în șir, până se simți la capătul puterilor și uscat ca o iască.

Dar mintea îi era liberă să hoinărească și, deloc surprinzător, Cal își petrecea mult timp amintindu-și de copilăria lui și de tatăl lui, Jed Jones. Adevărul era că își făcea multe griji în legătură cu părinții lui. Jed era atât de dezechilibrat, încât te puteai aștepta la orice din partea lui. Se mai potolise puțin, în ultimii ani, de când locuia la ferma din Iowa și nu mai bântuia de colo-colo, dar Cal n-ar fi fost surprins să afle că părinții lui pleaseră brusc într-o misiune de a salva gheparzii din Congo sau... sau că tatăl lui își pusese capăt zilelor. Încercase să se sinucidă de câteva ori, deși niciodată cu seriozitate. Sărise o dată de pe un pod și își scrântise o gleznă, dar nu fusese un pod înalt. Luase un pumn de pastile, dar nu reușise decât să adoarmă și se trezise după ce le trecuse efectul – se pare că nu luase suficiente pentru o doză mortală. Se înjunghiasse în inimă – și ratase.

Așa cum se întâmplă adesea cu copilul cel mare într-o familie cu părinți disfuncționali, Cal intrase în rolul adultului și preluase conducerea de la o vârstă fragedă. Nu ar fi putut spune exact când anume. Poate că atunci când se născuse Sierra. Avea aproximativ opt ani și își amintea cum o plimba, cum o hrănea, cum o schimba. Mama lui fusese de obicei ocupată cu tatăl lor, asigurându-se că era fericit și cât mai stabil cu putință, așa că îi revenea lui Cal sarcina de a avea grijă de copii și de părinții lui. Mama lui spunea că Jed era un geniu și că avea nevoie de mult spațiu ca să se gândească și, firește, Cal o crezuse. Încă mai credea – Jed avea o minte uluitoare și era charismatic. Când începea să vorbească, oamenii nu se mai puteau dezlipi de el. Ținea discursuri despre orice, de la sistemul solar la vindecarea cancerului. Jed studiase dreptul înainte să se însoare cu Marissa, mama lui Cal, și își amintea fiecare cuvânt pe care îl citise vreodată. Cel puțin așa se părea.

Cal știuse întotdeauna că ceva era în neregulă cu tatăl lui, dar nu avusese idee ce anume. Lumea spunea că e excentric. Pe la treisprezece ani, Cal crezuse că identificase problema – dăduse vina pe marijuana. Jed fuma în fiecare zi. Însă mai trecuseră câțiva ani înainte să afle adevărul – tatăl lui auzea voci. Se întorseseră la fermă pentru că tatăl Marisei se îmbolnăvisese și ea era singurul lor copil. Fusesse un noroc – îi echilibrase, o vreme. Jed, care știa multe despre orice și avea experiență în viața la fermă de pe vremea când munceau pe unde se nimerea, își găsisse ceva de făcut, aveau un acoperiș deasupra capului, căldură în casă și suficientă mâncare.

Apoi, într-o seară, Marissa întrebasese:

- Unde e tatăl tău?

- L-am văzut lângă hambar, spusese Cal. Iar vorbea singur. Cred că își organizează ideile.

Și, dintr-odată, Marissa spusese:

- Nu vorbește singur.

Cal avea șaptesprezece ani și, brusc, înțelesese totul. Jed avea prieteni secreți. Mama lor îi era complet devotată pentru că încerca să-i ascundă boala. Iluziile lui stăteau de vorbă cu el, îi dădeau sfaturi – nu întotdeauna sfaturi bune. Fuma multă „iarbă“ ca să le amuțească, Marissa era mereu cu ochii pe el, ca un gardian veritabil, și avea grijă ca acest consum de marijuana să nu scape de sub control. Îl susținea în ideea de a nu apela la ajutor medicamentos, pentru că medicamentele i-ar fi încetșosat mintea sclipitoare, iar Jed n-ar fi putut suporta asta.

Încercase, de câteva ori, îi spusese Marissa, și fusese cumplit. Devenise un zombi. Mai rău, devenise depri-mat pentru că nu putea gândi.

Lucrurile fuseseră calme din punctul acesta de vedere în ultimii zece ani. Bunicul lui Cal murise cu mult timp în urmă, apoi bunica lui, bătrână cât veacurile, avusese nevoie de Jed și de Marissa la fermă, îi spuseseră. Apoi murise și bunica. Cal și frații lui crescuseră și plecaseră

în lume. Jed și Marissa nu aveau alte mijloace ca să se întrețină. Uneori, Cal își ținea răsuflarea, pregătit pentru cine știe ce idee năzdrăvană care să-i poarte în te miri ce aventură, însă totul fusese în regulă, până acum. Cal, fiind ca un tată pentru tatăl lui, îl putea face de cele mai multe ori pe Jed să se răzgândească.

- Cred că, dacă am arde câmpul în loc să-l arăm, cenușa ar oferi solului nutrimente esențiale, iar recolta de anul viitor ar fi mai bogată.

- Nu, spunea Cal. Asta e valabil doar pentru culturile de orez. Are efect opus asupra grâului și porumbului. În plus, ai închiriat pământul fermierilor.

Dar, Dumnezeu, era epuizant! Așa că, fiindcă nu putea să-i ajute cu adevărat și fiindcă refuza să intre în jocul lui Jed, cum făcea Marissa, Cal își limitase contactul cu ei. Îi vizita cam o dată pe an și vorbea cu ei la două-trei săptămâni. Ar fi vrut să vorbească doar cu mama lui, însă ea era mult prea atașată de Jed și nu avea cum să o izoleze și să o scoată din toată nebunia lui, nici măcar pentru o simplă conversație. Parcă ar fi fost siamezi. În mod interesant, Cal, sora lui mai mică, Sedona și fratele lor, Dakota, se depărtaseră cu toții de această nebunie. Și-ncă cum! Sedona era psiholog, măritată cu un om de afaceri, mamă a doi copii și ducea o viață foarte stabilă și foarte fericită. Dakota era maior în armată, decorat pentru merite deosebite. Era atât de rigid și de conservator, încât Cal aproape că trebuia să scrâșnească din dinți atunci când era în preajma lui.

Dar pe Sierra, cea mai mică, o pierduseră. Era posibil să fie schizofrenică, la fel ca tatăl lor, dar nu puteau ști cu siguranță, pentru că se droga. Părase în regulă până la douăzeci de ani și se descurcase excelent la școală, apoi se prăbușise. Cal și Lynne încercaseră să intervină, îi explicaseră care e situația cu tatăl ei, și chiar și cu mama ei, la urma urmei, și încercaseră să o ajute. Dar, în loc să-și găsească sursa durerii în Jed Jones, Sierra

găsise un aliat. Se pare că îi înțelegea fanteziile și pricepea cum e și cu vocile misterioase. Sierra era acum la fermă, cu mama și tata, probabil ținând, citind tot felul de publicații bizare și despicând firul în patru cu tata, după-amiaza.

- Ei, orice funcționează, obișnuia să spună Marissa.

Trăind într-o astfel de familie, învățând să funcționeze în asemenea condiții, Cal și Sedona reușiseră să-și facă o carieră. Erau opusul părinților lor, spirite libere, hipioți, adepți ai gândirii new-age. Poate că și Dakota. Era aproape contraintuitiv - dacă părinții sunt hipioți revoluționari, copiii lor ajung să fie moderați și conservatori.

Cal continua să meargă. La trei sau patru nopți găsea câte un camping sau câte un orașel unde să se spele, să mănânce o masă sănătoasă, să bea vreo două beri, să vorbească cu oamenii, să-și refacă proviziile.

Abia când traseul lui deveni și ea contraintuitivă, când începu să o ia spre sud în loc să meargă spre nord, Cal își dădu seama cât de mult îi lipsea Maggie. Erau oarecum asemănători. Încercau amândoi să se detașeze de carierele lor dinamice, dar abandonate, amândoi avuseseră copilării dificile, amândoi se zbătuseră ca să ajungă la un stil de viață care să le aducă liniște și confort. Și amândoi se puteau întoarce oricând la ceea ce fuseseră, la viețile de dinainte și ar fi avut mari șanse de succes. Maggie putea să se întoarcă la Denver, să intre în sala de operații și să-și reia rolul de neurochirurg talentat. Cal se putea întoarce la Grosse Pointe, iar vechea lui companie l-ar fi primit cu brațele deschise.

Dar nu credea că vreunul din ei o să facă asta.

Era pe traseu de paisprezece zile. Făcuse ce venise să facă. O lăsase pe Lynne în voia vântului, pe o frumoasă cărare de munte.

Se răsuci apoi pe călcâie, în mijlocul potecii, și începu să se îndrepte spre sud.

Pe Maggie o dureau toți mușchii, și asta din motive întemeiate. Se cufundase cu desăvârșire în munca fizică. Îi plăcuse mult mai mult terapia prin sex, dar iubitul ei plecase în munți. Era plecat de două săptămâni, și Maggie încerca să accepte ideea că aventura lor se terminase și că n-avea să-l mai vadă vreodată.

Maggie conducea magazinul, organiza, învăța, aproviziona, dădea comenzile, ținea chiar și contabilitatea – treabă care, slavă Cerului, se făcea în cea mai mare parte pe calculator.

- Știi cum să faci o mică avere? îl întrebă Sully pe Frank. Ia o avere mare și cheltuiește-o pe educația unui neurochirurg care se hotărăște să se transforme în vânzător de magazin.

Apoi, întorcându-se spre Maggie, spuse:

- O să-ți distrugi mâinile lucrând în grădină. Pentru numele lui Dumnezeu, du-te acasă!

- Nu, spuse ea. Nu încă. Și nu am renunțat, fac doar o pauză.

Se duse la Denver, într-o zi, să se vadă cu avocatul și cu reprezentantul părții reclamante, petrecu trei ore chinuitoare compunând declarația și apoi se opri în Golden ca s-o viziteze pe mama ei. Asta se dovedi un mic coșmar – se certară din prima până în ultima clipă. Phoebe era furioasă că fiica ei renunțase la prestigiul unei cariere în neurochirurgie și alesese să gestioneze un magazin mic de țară.

- Mai lucrez și în grădină, fac plimbări lungi în natură, puțin alpinism și mă gândesc chiar să petrec o noapte pe munte.

- Dumnezeu mare, și dacă pățești ceva? întrebă Phoebe.

- Am un spray contra urșilor și n-aș ezita să-l folosesc pe orice animal care m-ar amenința.

Iar asta includea și unii oameni. Din fericire, Phoebe nu părea să știe despre prădătorul pe care îl împușcase Maggie. Fusese doar un articol mic care inclusese

numele infractorilor și locația generală și în care nu fusese menționat numele copilului. Maggie fusese descrisă drept „proprietara unui camping de familie din partea locului“.

Se întoarse la Sully în aceeași zi. Când ajunsese în Leadville, se plimbă prin tot orașul căutând mașina și rulota lui Cal. Nu le văzu pe nicăieri. În mod clar, plecase deja. O mințise și o lăsase cu o promisiune pe care nu avea de gând să o țină.

Să petreacă o noapte pe munte era doar un experiment, o dorință de a simula ceea ce făcea Cal, de a simți ce simțea el, învăluit în singurătate. Trebuia să se gândească, spusese. La ce? se întrebă.

Ea, una, când își îngăduia să gândească prea mult, vedea carnagiul din camera de urgențe, își amintea una din cele mai cumplite zile ale vieții ei. Niște adolescenți, victime ale unui accident oribil, trei răni craniene. Un neurochirurg... Nu avea rost. În loc să plece în sălbăticie, Maggie se hotărî să care marfa, să plivească grădina, să curețe băile și dușurile publice, să grebleze, să lustruiască locuința lui Sully din pivniță până-n pod și să rearanjeze mobila.

– Era să-mi rup piciorul azi-noapte, când am vrut să mă duc la toaletă. Ai de gând să depășești odată faza asta? o întrebă Sully, în timp ce-și bea cafeaua de dimineață pe veranda magazinului.

– Care fază?

– Faza Cal, auzi care! Probabil că mă consideri prost.

– Ascultă, recunosc că aș fi preferat să nu plece, dar probabil că e mai bine așa. E doar un ratat fără nici un rost, care trăiește într-un cort și care n-ar fi în stare să spună adevărul despre nimic.

Sully o fixă cu privirea.

– L-ai prins cu vreo minciună, Maggie?

– Asta nu înseamnă că nu mințea!

Sully se încruntă.

- Cred că au nevoie de tine în Denver, spuse el în cele din urmă. Cred că *eu* am nevoie să te întorci în Denver.

- Am investit prea mult în tine ca să plec acum, zise ea.

- Dumnezeu să m-ajute!

Într-o zi, sosi o scrisoare pentru Cal, de la Curtea Supremă din Colorado.

- Tată? spuse Maggie, întinzându-i scrisoarea. Ce-ar putea însemna asta?

Sully luă plicul și îl ținu o clipă în mână.

- Hmm. Presupun că înseamnă că o să se întoarcă. Dacă nu cumva mă roagă să i-o trimit în altă parte.

- Aș vrea să văd cum ar putea să-nsemne asta, zise ea. În mod clar, fuge de lege.

- Nu fi ridicolă, spuse Sully. De ce să fugă?

- Ei bine, nu este o citație de jurat. Nu locuiește aici.

- Poate că locuiește. Nu știi totul despre el.

- Nu știu *nimic* despre el. Probabil că este căutat de poliție!

- Sigur că da! răspunse Sully, sarcastic.

- Ce este, atunci?

- Este corespondența privată a unui om și, în calitate de poștaş, am depus un jurământ, iar o parte din acel jurământ este să-mi opresc fiica suspicioasă să-și bage nasul în scrisori care nu-s ale ei! Ai face bine să nu spui nimănui despre asta, Maggie.

- Nu ți se pare și ție că e cam dubios?

- Mi se pare că este ceva foarte personal, care nu te privește în nici un fel.

- Ei, haide! făcu ea. Doar nu-i aici, ca să ne tragă de urechi, nu?

- Ai auzit ce-am spus! își sublinie Sully ideea.

La trei săptămâni de la plecarea lui Cal, Maggie nu știa cât avea să mai poată să și-l alunge din gânduri prin muncă grea sau activități în aer liber, precum

drumețiile. Începu să încetinească ritmul. Dar, ca și cum ar fi vrut s-o asigure că universul nu se întorsese încă de partea ei, văzu un Lincoln negru familiar înaintând încet pe alee, înspre magazin.

Privi chiorâș.

– Pe bune? întrebă ea, adresându-i-se lui Dumnezeu. De parcă n-ar fi fost îndeajuns?

Apoi strigă:

– Tată!

Tatăl ei ieși în fugă din magazin, cu o bucată din sandviciul cu curcan atârându-i încă din gură. O îndeasă înăuntru, înainte să vorbească.

– Ce mama dracului, Maggie?

Maggie arătă spre mașină, cu un deget care îi tremura.

– Phoebe și Walter.

Sully mestecă și înghiți.

– Ei, le-a luat ceva mai mult decât mi-am închipuit. Pregătește-te, Maggie. Au venit la război.

– De unde știi? întrebă ea.

– Phoebe nu s-a mai apropiat de locul ăsta din ziua în care a plecat și te-a luat cu ea, acum treizeci de ani. Tocmai a înghețat iadul.

Walter parcă mașina voluminoasă lângă magazin și cobori. Înaintă spre verandă, singur.

– Unde e mama? întrebă Maggie.

– M-am hotărât să vin singur. Nu crezi că ți-a spus deja tot ce ți-ar fi putut spune și a rămas fără argumente?

– Mă îndoiesc profund, zise Maggie.

– Salutare, Walter, spuse Sully. Vrei ceva de mâncare?

– Sună grozav, Sully.

– Șuncă sau curcan? întrebă acesta.

– Curcan. Mulțumesc.

Walter urcă pe verandă. Purta pantaloni galbeni de golf, cu o cămașă de culoarea piersicii și un pulover alb. Era un bărbat chipeș, trebuia să recunoască și să aprecieze gusturile mamei ei în această privință. Phoebe avusese doi bărbați, amândoi foarte arătoși. Sully era mai

legat și avea umeri și brațe puternice. Walter era zvelt, cu păr cărunt și degete lungi și subțiri, de chirurg.

- Putem sta jos? întrebă Walter în cele din urmă.

- Da. Sigur. Ascultă, începu Maggie, în timp ce se așeza, îmi pare rău de bani, Walter. De toți banii pe care i-ai investit în educația și în cariera mea și...

- Maggie, crezi că am venit până aici ca să-ți vorbesc despre bani? M-am gândit că am putea avea o discuție fără mama ta. Ca de la doctor la doctor?

Maggie se încruntă. Era ceva rar pentru Walter.

- Unde crede mama că ești?

- La club. Unde în altă parte?

Rânji la aceste vorbe, asemenea unui băiețel ștrengar.

Maggie putea număra pe degetele de la o singură mână discuțiile serioase și între patru ochi pe care le avusese cu tatăl ei vitreg. Și totuși, fiecare dintre ele fusese încărcată de semnificații. Nu era doar faptul că Phoebe prea rar îi lăsa soțului ei timp să vorbească, deși asta se întâmpla de cele mai multe ori. Dincolo de asta, Walter nu era nici pe departe vorbăreț. Și când vorbea, era foarte plăcut. Asistenților le plăceau foarte mult să lucreze cu el în sala de operații. În timp ce alți chirurghi înjurau și aruncau cu tot ce le pica în mână, Walter spunea *te rog* și *mulțumesc*. Uneori, avea impresia că Walter se păstra pentru mesajele cu adevărat importante, în vreme ce Sully dădea pe gură replici sarcastice și spirituale toată ziua.

- Poftim, spuse Sully, așezând o tavă pe masa de pe verandă.

Pe tavă erau două sandviciuri împachetate, două salate pregătite și împachetate, cu un pliculeț de sos și o furculiță incluse, două pungi de chipsuri și două sticle de ice-tea.

- Vă las singuri să stați de vorbă...

- Stai cu noi, Sully, zise Walter.

Apoi privi în jur.

- E frumos aici. Liniște. Plăcut.

- De cele mai multe ori e liniște în timpul zilei. Mai puțin în weekenduri, când apar mai multe bărci pe lac, zise Sully. Majoritatea oamenilor explorează, fac drumeții sau merg să se cațăre. O să se întoarcă, o să-și aprindă grătarele și o să dea jos murdăria pe care au acumulat-o pe traseu. Mă duc să-mi aduc mâncarea. Nu mă așteptați.

Walter își desfăcu imediat sandviciul și deschise sticla de ice-tea, din care luă o gură zdravănă.

- Ei bine, trebuie să recunosc - ai ales un loc bun ca să te relaxezi. Ce zi frumoasă!

- Walter, iartă-mă, dar mă simt copleșită de cea mai ciudată senzație.

Walter ridică o sprânceană cărunță și mușcă din sandvici.

Apoi Sully veni din nou lângă ei, se așeză la masă, cu mâncarea pe jumătate terminată în față.

- Ce spuneai? întrebă Walter.

- Spuneam că e ciudat. Nu știu dacă să mă simt mișcată, recunoscătoare sau speriată de moarte. Orice a determinat această întâlnire... Ai de gând să-mi ții o predică pentru că am renunțat la serviciu?

- Aveam impresia că e doar o pauză, spuse Walter. Chiar ai renunțat?

- Nu. Nu știu, zise ea.

Nu-și putea mânca sandviciul.

- Adevărul este că nu știu ce să fac. Și dacă nu m-aș mai întoarce?

- N-ai fi prima care să facă asta. Mulți dintre colegii mei de la medicină au renunțat la cariera de doctor. Au ajuns la concluzia că nu era potrivită pentru ei, din diverse motive. Unul s-a apucat de afaceri... nu i-a mers prea bine, din câte-mi amintesc. Dar o fostă colegă s-a apucat de scris romane de dragoste și a dat lovitura.

Râse în barbă.

- Alt coleg trăiește la o fermă la care crește legume organice și fabrică sosuri pentru salate. Sunt chiar foarte

bune, adăugă Walter, mușcând din nou din sandvici. Sully, sandviciul ăsta e delicios.

- Ne aprovizionează un băiat din Timberlake o dată la două zile. Enid face sandviciurile și toate fursecurile, prăjiturile și brișele. Dacă e să ne luăm după Maggie, o să ne omoare pe toți.

- Trebuie să gust și eu una, spuse Walter.

- Bine, acum chiar că mă sperii, zise Maggie. De ce nu spui odată? Smulge plasturele, Walter. Zi! Țipă! Ai băgat o avere în mine și eu mă gândesc să-mi las baltă cariera și să mă îngrop într-un magazin...

- Nu am ridicat niciodată tonul la Maggie, îi spuse Walter lui Sully.

- Sigur că nu, zise Sully. L-am ridicat eu însă, de câte ori mi-a venit, așa că n-a fost neglijată în privința asta.

- Nu am avut decât foarte puține discuții serioase în toată viața mea și, din câte-mi aduc eu aminte, au fost atât de calme încât nu mi-am dat seama decât abia mai târziu că tu ai avut de fiecare dată un plan în minte. Îmi amintesc când eram în primul an de facultate și ai venit tocmai din Chicago. Ai spus că voiai să vezi încă o dată campusul - îl văzuseși înainte să mă înscriu. Dar a fost doar un pretext. Ai vrut să mă faci să-mi schimb specializarea.

- Nu chiar, o corectă Walter. Mi s-a părut că erai prea tânără ca să te dedici unei anumite zone în particular. Voiam să vezi mai multe, cât aveai ocazia. Dar nu am insistat, nu?

- Nu, recunosc ea. Dar mi-ai prezentat argumente bune. Și a mai fost apoi discuția pe care am avut-o înainte să mă mărit cu Sergei, artistul.

- Din nefericire, aia n-a mers la fel de bine, spuse Walter.

- I-ai spus să fugă cât încă mai putea? întrebă Sully.

- Nu chiar, spuse Walter. I-am sugerat totuși că aveau prea puține în comun și că nu ar fi stricat să se mai gândească o vreme. Puștiul era sărac lipit. La fel și Maggie,

că veni vorba. Dar situația lui Maggie avea să se schimbe, așa că i-am recomandat cu căldură un contract pre-nupțial. Nu e nimic în neregulă cu un astfel de contract, atunci când unul din cei doi are un mare potențial, iar celălalt deloc.

– Voi ați semnat un contract pre-nupțial, Walter? întrebă Maggie.

– Da, spuse el. A fost ideea lui Phoebe. Se anula după zece ani de căsătorie. Mi s-a părut rezonabil. Lăsând toate astea de-o parte, ți-ai gestionat destul de bine situația. A fost trist, dar previzibil.

– Lunile alea cât am fost măritată cu el au fost luni pierdute. Și a mai fost apoi discuția de dinainte de rezidențiat – am avut o discuție lungă despre cum o să fie, despre angajamentul pe care mi-l luam, despre cum trebuia să fiu sigură că obiectivele mele personale erau aceleași cu cele din viața profesională, chestii de genul ăsta. Încă nu sunt sigură ce înseamnă totul.

– Probabil că acum este un moment la fel de bun ca oricare altul ca să discutăm despre ce înseamnă.

– Ascultă, Walter, tu nu ai avut niciodată îndoieli în legătură cu lucruri importante? Ca de pildă neurochirurgia? Sau poate când te-ai însurat cu o femeie care avea un copil de șase ani? Sau că ai prăpădit atâția bani pe o studentă la medicină?

– Sunt om, Maggie. Am îndoieli în legătură cu orice. Este vital să analizezi serios și să reevaluezi chestiunile importante. Am avut chiar și câteva regrete, dar nu în legătură cu meseria mea, cu soția sau cu fiica mea vitregă. Din aceste puncte de vedere am avut noroc. Cel puțin, mai mult noroc decât alții. Deși, trebuie să fiu cinstit – cred că mi-ar fi plăcut mai mult să fiu pilot.

– Pe bune? Nu te-am mai auzit până acum să spui asta! Dar îmi amintesc lecțiile tale de pilotaj. Nu ai avut chiar și un avion, o vreme?

- Am fost coproprietarul unui Piper, dar nu pentru mult timp. Mama ta nu voia să zboare cu mine. Așa e viața - toți suntem diferiți.

Maggie mușcă din sandvici, simțindu-se o idee mai relaxată.

- Și a mai fost un moment. În liceu. Mai știi?

- Mai știu, zise el, terminându-și sandviciul.

Luase o amendă pentru viteză. Era cu prietenele în mașină și fusese prinsă depășind cu mult limita de viteză. Avusese două sute cincizeci de kilometri la oră. Și, firește, nu mai avusese voie să conducă o vreme. Nu contase prea mult, pentru că fusese la o școală cu internat, unde nu erau permise mașinile. Dar venea acasă în weekend. Walter fusese surprinzător de ferm în hotărârea lui de a nu-i mai da voie să urce în mașină și rămăsesse pedepsită chiar și când prietenii se ofereau să o scoată în oraș. Apoi, într-o seară de sâmbătă, îi spusese:

- Vino cu mine, Maggie. Mergem la spital. O să stai până târziu.

Avusese loc un accident, în care fuseseră implicați adolescenți. Walter fusese chemat de urgență, și Maggie se ținuse după el, îmbrăcată într-un halat de laborator, ca să nu atragă atenția. Rănile erau cumplite, poliția era la spital, se consumase alcool, părinții înnebuniți veniseră într-o goană, camera de așteptare se transformase într-un adevărat circ. Walter fusese unui dintre doctorii care intraseră atunci în sala de operații de la Urgențe.

- Rămâi cu mine, Maggie.

Își amintea cum se gândise că Walter îi arătase exact ce voise să vadă, și anume că nesăbuiința rănea și putea fi chiar mortală. Dar imaginați-vă șocul ei când îi spusese asistentei să-i pună salopeta pentru sala de operații și să o sterilizeze.

- Ce? întrebasese ea, îngrozită. Și dacă leșin?

- O asistentă o să te dea la o parte din drum, ca să nu ne încurci. Dar vreau să fii acolo.

Asistase atunci nu doar la una, ci la două operații pe adolescenți și urmărise fascinată cum Walter, calm și încrezător, cerea instrumentele, solicita aspirații în timp ce sângele îi picura pe pantofi, dădea cu burghiul găuri în craniu, implanta tije, tăia și cosea, ba chiar fusese nevoit să resusciteze un pacient pe masa de operație. Nu intrase nici o clipă în panică. Nu ridicase nici un moment vocea. Asistenta îi tampona fruntea la intervale regulate.

Ambii pacienți intraseră la reanimare, cu Walter și Maggie după ei. Maggie auzise o asistentă spunând:

- Slavă Domnului și tuturor sfinților din cer!

Îl auzise pe Walter spunându-le părinților unuia dintre adolescenți:

- Am avut foarte mare noroc.

Maggie tăcea, învăluită într-un nor de profundă uimire și fascinație. Era aproape dimineată când se întorseseră acasă.

- Ei bine, Maggie? o întrebase Walter, în mașină.

Cu o voce care îi răsună în urechi până în ziua de azi, se auzise răspunzându-i tatălui ei vitreg:

- Asta trebuie să fac.

Walter parcase mașina în garaj, oprise motorul și o privise lung.

- Poți face orice alegi să faci, Maggie. Dar, dacă vrei să apuci să faci asta, nu o să te urci la volan după ce ai băut și nu o să mai depășești vreodată limita de viteză. E clar?

- Categorie. Ei, și cât durează ca să ajungi neurochirurg?

Walter tăcuse câteva clipe, apoi spusese:

- O veșnicie.

Maggie zâmbi și clătină din cap.

- Walter - liceul. Amenda mea pentru viteză. Un moment de cumpănă.

- Așa s-ar părea, spuse el. Firește, nu puteam să planific asta. Recunosc, intenția mea a fost să te sperii. Dar a avut un impact mult mai mare.

- Nu te-ai gândit că o să mă impresioneze o intervenție chirurgicală de urgență?

- În acel moment al vieții tale, te vedeam îmbrățișând mai degrabă o carieră de majoretă.

Maggie râse sec. Se gândi vreo câteva clipe.

- Var deranja dacă... Dacă aș face o scurtă plimbare pe malul lacului înainte să continuăm această conversație? Dacă ai timp, Walter. Dacă te poți lipsi de mine, Sully.

- O să ne bem ceaiurile și-o să mai stăm de vorbă, spuse Walter. Du-te. Eu nu mă grăbesc să mă întorc.

În timp ce se plimba pe malul lacului, cu mâinile în buzunarele pantalonilor scurți, udându-și și murdărindu-și adidașii, Maggie își aminti cu extraordinară claritate noaptea din camera de urgențe, acea noapte de maximă luciditate, în care îl privise pe Walter salvând vieți.

Fusese mereu la doar trei pași în spatele lui, ascultându-l vrăjită, dar nu i se adresase decât de două ori. De ambele dăți o întrebaseră:

- Ești bine, Maggie?

Și ea răspunsese:

- Sunt bine.

Tot ce intenționase fusese să-i arate sângele și groaza și traumele unui accident de mașină, dar ceva se întâmplase atunci.

Deși îl știa drept un om blând și bun, până în acea noapte Maggie nu își dăduse seama cât de puternic și de înțelept era Walter, cât de competent și de eficient. În acea noapte descoperise o nouă latură a tatălui ei vitreg.

Mai târziu, în timpul rezidențiatului, îl asistase de câteva ori pe Walter în sala de operație, privind cum degetele lui agile făceau minuni. Atunci aflase că Walter

Lancaster era un neurochirurg deosebit de respectat. Pe el îl cereau oamenii atunci când îl voiau pe cel mai bun. Își făcuse stagiatura în neurochirurgie cu el.

Între timp, Walter se pensionase, după două atacuri cerebrale minore. Nu acceptase ca sănătatea lui să o pună chiar și câtuși de puțin în pericol pe cea a pacienților. Mai lucra încă, din când în când, se ducea pentru câteva zile în Chicago, unde avea licența de practică, și consulta, oferea o părere, mai asista ocazional câte un coleg. Și continua să se ducă la conferințe de neurochirurgie, unde lua adeseori cuvântul.

Lui Maggie îi veni brusc ideea că poate mutarea lor la Golden nu fusese inițiativa lui Phoebe. Poate că lui Walter îi plăcuse ideea.

Se plimbă preț de vreo jumătate de oră, cufundată în gânduri. Apoi se întoarse și descoperi că cineva îi împachetase sandviciul mâncat numai pe jumătate și că Sully îi arăta lui Walter grădina. Se duse lângă ei, ca să se laude. Germenii încolțiseră pe pretutindeni.

- Cât de curând va trebui să tăiem câțiva centimetri din vârful salatei, care o să crească la loc în câteva zile. Roșiile o să se coacă toată vara. Lujerii de pepene încep să împânzească curtea.

- Întotdeauna mi-am dorit o grădină, spuse Walter, aplecându-se ca să-l mângâie pe Beau. Dar nici eu, nici Phoebe nu ne puteam ocupa de ea. Și nu ar fi fost același lucru dacă angajam pe cineva, nu?

- Mama n-o să-și bage mâinile în noroi, Walter. Știi asta mai bine ca oricine, zise Maggie.

- Nu-i nimic, se pricepe la alte lucruri, spuse el.

- Cum ar fi? întrebă Maggie, ușor impertinentă.

Dar Walter râse.

- Este un adevărat geniu când vine vorba să angajeze servicii de curățenie sau să aleagă restaurante. Și are și alte talente - este un decorator senzațional. Un excelent tovarăș de călătorie. Știe să întrețină atmosfera

cu stil. Și nu cred că apreciezi suficient ce mamă minunată este.

Maggie se abținu de la comentarii pe această temă. Era posibil să fie pur și simplu prea multe complicații din cauza a două căsnicii, a despărțirii de Sully. Era dispusă să-i acorde lui Phoebe prezumția de nevinovăție. Poate că, în felul ei, era o mamă bună – doar nu chiar atât de bună pentru Maggie.

– Eu mă întorc la treabă, spuse Sully. Mi-a făcut plăcere să te văd, Walter.

Cei doi bărbați își strânseseră mâinile, și Sully se îndreptă spre magazin, cu Beau după el.

– Și eu ar trebui să mă întorc în Golden, spuse Walter. Mi-a făcut plăcere să luăm masa împreună, Maggie. Sunt de părere că ți-ai ales un loc bun pentru o pauză.

– Cred că ai venit aici ca să mă pui pe gânduri. Așa că, da, recunosc – îmi lipsește sala de operații. Pacienții, chirurgia și tot ce înseamnă meseria de doctor. Doar că celelalte aspecte – asigurările, administratorii, procesele, politicile și, Dumnezeu mare, chiar și presa... Ajunge să fie foarte greu să ajuți oamenii.

– Știu. E foarte greu să găsești o cale de a face ce vrei, în condițiile pe care ți le dorești.

– Tu ai găsit? Ai lucrat în condițiile tale?

– Da, spuse el. A trebuit să mai fac și concesii, uneori, dar m-am descurcat, în cea mai mare parte a timpului. Dar o oră petrecută aici mi-a fost îndeajuns ca să-mi dau seama că eu mi-am dorit o cu totul altfel de viață decât tine. Eu nu am crescut la țară, la munte. Am crescut într-o casă frumoasă, în Chicago. Nu am făcut sport. Am primit cadou o trusă de chimie la șapte ani. Eram în clubul de șah, în clubul de dezbateri, în clubul de știință – varianta mai veche a tocișarului. Și tot ce mi-am dorit eu de la o soție l-ar fi scos din minți pe Sully, poate chiar și pe tine.

Îi zâmbi.

- Tu ești singura care-ți trăiești viața, Maggie. Dacă o să găsești o cale de a-ți folosi talentul și a ajuta oamenii, cred că vei fi mai fericită.

Maggie nu putea nega că avea dreptate. Era profu mișcată de gestul lui Walter - o păcălise pe mama ei și nise până la Crossing ca să poată discuta cu ea în particular. Nu pusese nici o presiune asupra ei, discutaseră do

- Ești un om bun, Walter. Ai fost un tată bun pentru mine.

O sărută pe frunte.

- Sunt foarte mândru de tine. Orice alegi să faci.

Era destul de liniște la magazin, așa că îl lăsară Jackson să se ocupe de eventualii clienți și se duse să ia masa în casă. Maggie puse două fileuri de pe pe grătar și făcu un sote de legume.

Sully se așeză la masă.

- Frumos din partea lui Walter să vină până aici doar să stea de vorbă cu tine, spuse el. Ești o fată norocoasă.

- Da, Walter chiar s-a dat peste cap, nu? Și nu ar fost drăguț dacă propriul meu tată ar fi depus și el asemenea efort? Pe vreme când creșteam?

Sully lăsă furculița.

- Cum îndrăznești să-mi spui așa ceva? întrebă cu vocea foarte calmă.

- Păi, i-ai lăsat să mă ia, să mă țină, chiar dacă știați toții că eu îmi doream să fiu aici. Și ai...

- Încetează! răbufni el. Erai mică! Aveai nevoie lucruri pe care eu nu puteam să ți le ofer. Cum ar fi educație! Aveai nevoie de o mamă, și să nu îndrăzne să o mai critici vreodată pe maică-ta. A sacrificat foarte multe pentru tine. Eu, personal, nu o plac, dar a fost fantastic de bună cu tine și nu s-ar fi măritat cu Walter dacă n-ar fi fost cel mai bun lucru pentru tine. Și, în întele să mă mai ataci încă o dată și pe mine, vreau să amintesc sacrificiul pe care l-am făcut eu - mi-am lăsat propriul copil să plece în alt stat, pentru că așa era c

mai bine. Crezi că ai mai fi ajuns chirurg dacă ai fi rămas aici, unde mi-ar fi plăcut mie să crești?

Maggie cedă.

- Am crezut că nu mă vrei! Am crezut că te enervam, spuse ea, în șoaptă.

- Chiar mă enervezi! Dar te iubesc, așa cum își iubeste un tată copilul. Am vrut mai multe pentru tine. A fost cumplit. Însă nu aș schimba nimic.

Maggie își acoperi fața cu mâinile, ca să-și ascundă lacrimile. Avusese probabil zece ani ultima oară când plânsese în fața lui Sully.

- Maggie, nu te smiorcăi acum. Am făcut tot ce-am putut și îmi cer scuze dacă n-a fost destul de bine.

- A fost destul de bine, zise ea. Nu spui niciodată că mă iubești.

- Tocmai ți-am spus, mormăi el. Și o să-ți mai spun ceva - tu nu-mi mulțumești niciodată pentru toți anii în care am stat fără tine, pentru că era mai bine pentru tine așa. Dacă ai avea un copil, ai înțelege.

„Aproape am avut“, își zise ea, simțindu-se copleșită de emoții.

- Pentru că o să-ți spun ceva, Maggie - când o să ai un copil, o să înțelegi cât de greu este să-ți fie luat de lângă tine. Presupun că ar fi trebuit să plâng după tine, ca să fii convinsă că și mie mi-era greu. Dar n-am vrut să-ți fac asta. Am vrut să primești tot ce ți se oferea într-un cămin bun, fără să simți că ți se frânge inima când...

- Aș fi vrut doar să știu asta! spuse ea. Nu știam că mă protejai. Credeam că te bucurai că lipseam atât de mult din viața ta.

- Ei, acum știi. Nu m-am bucurat nici măcar o clipă. Dar totul a ieșit așa cum mi-am dorit. Ai făcut ceva cu viața ta. Dacă ai fi rămas aici, ai fi ajuns să bagi cumpărături în pungă și să cureți campingul, spuse el, clătînd din cap. Cu plăcere.

- Voiam doar să știu, zise ea.

- Acum știi. Vrei să închidem subiectul?

Maggie dădu din cap și-și șterse obrazii.

- Zău așa, măi fato. Știi cum să storci untul dintr-un bătrân.

Maggie râse ușor.

- În legătură cu mama, zise ea. Chiar e o pacoste.

- Știu asta, răspunse el, luând furculița. Cel puțin nu e pacostea mea. Și acum, vreau să te întreb ceva - cât ai de gând să mai stai aici și să mă faci să plătesc pentru greșelile mele de părinte?

Maggie trase aer în piept.

- Am venit pentru o vacanță de două săptămâni. Am rămas pentru că știam că, în ciuda protestelor și bombanelilor tale, aveai nevoie de ajutorul meu. Apoi m-a sunat avocatul și mi-a spus că începe procesul. Curând. În aproximativ o lună. A spus că este perfect rezonabil să aștept aici.

Sully își ridică sprâncenele stufoase.

- Procesul?

- Procesul, repetă ea. Povestea cu malpraxisul. Abia reușesc să mă abțin să nu o iau la sănătoasa.

- Nu ai de ce să te temi, spuse Sully. Walter spune că ești unul dintre cei mai buni doctori și că totul o să iasă la lumină. Între timp, cred că pot să te mai suport o vreme, dacă ții musai să rămâi aici.

Maggie râse.

- Știi cum să faci omul să se simtă bine-venit, Sully.

- Nu-i așa?

capitolul 9

Cel care se află în fața ușii are deja o bucată bună de drum în urmă.

proverb olandez

Maggie era împăcată. Știa că tatăl ei o iubea, dar ceea ce își dorise cu adevărat să știe era că îi lipsise, că îi fusese

greu să trăiască fără ea. Și acum că totul se lămurise, avea să se gândească cum să-și manifeste recunoștința. Sully făcuse tot ce putuse pentru ea și nu-i fusese ușor.

Și firește că Maggie se gândise la vizita lui Walter. Începuse să se întrebe dacă existau compromisuri pentru situația ei. Poate că exista pe undeva o clinică gratuită, unde să fie nevoie de ea. Sau poate ar fi trebuit să se alăture unei echipe medicale și să călătorească prin lume, ca să efectueze operații de urgență în zone unde nu existau resursele necesare. Poate într-unul din acele spitale mari, de pe vapoare?

Trebuia să admită că o încânta simplul gând de a se întoarce în domeniul ei de experiență, doar pentru plăcerea de a opera, mai ales dacă cei din jur încercau să-i ușureze treaba, în loc să i-o îngreuneze. Începu să verifice paginile de web care căutau voluntari pentru echipe medicale – totul de la Crucea Roșie până la Medici fără Frontiere.

Zilele treceau mai liniștit. Maggie începu să viseze. După o vară petrecută la camping avea să fie în condiție fizică excelentă. O să-și întărească mușchii, o să studieze toate jurnalele medicale pe care avea de mult intenția să le citească, ba chiar o să citească vreo câteva din romanele alea clasice care păreau să-i placă atât de mult lui Cal. Nu că s-ar fi gândit la el. Cătuși de puțin. După ce procesul avea să fie câștigat, sau după ce ajungea la o înțelegere, sau – dă, Doamne! – totul era dat uitării, o să se alăture preț de un an unui spital-vapor, o să călătorească prin lume, o să salveze vieți în locuri în care nimeni nu părea să fie interesat de asta. O să opereze din nou. O să cunoască oameni noi. Nu o să lucreze în fiecare secundă, deși o să fie foarte ocupată. O să aibă timp și să vadă minunile lumii, locuri exotice și romantice. O să cunoască un bărbat, un bărbat fascinant, senzațional. Un bărbat sexy, dar pe care să se poată baza mai mult decât pe California

Jones, oriunde ar fi fost el. Da, o să fie fantastic. O să se simtă împlinită.

Se apropia ultima săptămână de mai, promițând zilele calde de vacanță, odată cu începerea verii. Sully anunță că aveau multe rezervări. Sosiseră multe pachete și scrisori pentru excursioniști. Sezonul aglomerat bătea la ușă. Toate acestea, împreună cu fanteziile ei, aproape că îl alungară cu desăvârșire din minte pe Cal, care, evident, nu avea să se mai întoarcă. Curând, inima ei avea să urmeze același drum.

Nu primise nici o veste de la el și nu-i observase mașina în Leadville, chiar dacă se uitase de mai multe ori după ea. Doar noaptea târziu, pe întuneric, își mai amintea cu nostalgie cât de frumoase și de speciale fuseseră momentele pe care le petrecuseră împreună. Îi plăcuse atât de mult să vorbească cu el. Îi plăcuse și mai mult când nu vorbeau.

Din păcate însă, Cal nu-i promisese nimic, decât că o să-și ia rămas-bun. Și spusese că promisiunile erau un blestem pentru el.

Ei bine, își luase rămas bun.

Maggie simți din nou o strângere de inimă.

După o zi grea de muncă, în timp ce oamenii din camping începeau să-și aprindă focurile și să pornească grătarele, Maggie stătea pe verandă împreună cu Sully, Tom și Frank. Tom și Sully își petrecuseră ziua improspătând terenul și adunând gunoaiile.

Maggie bea o bere, cu picioarele pe balustrada verandei.

Un bărbat cu rucsacul în spate apăru departe, pe cărarea dinspre nord. Era clar că era de ceva timp pe drum. Era murdar și avea barbă. Obrajii, unde se vedeau deasupra bărbii, erau roșii ca merele. Avea un fel de toiag, ce părea să fi fost confecționat dintr-o ramură noduroasă.

- Ia te uită! exclamă Sully.

-Arată ca și cum i-ar prinde bine o bere rece, zise Tom.

-Mă întreb câți kilometri o fi făcut, spuse Frank. A plecat de aproape o lună, nu?

Maggie se ridică în scaun. Își dădu picioarele jos de pe balustradă. Se aplecă în față și miji ochii. *Să fie oare?* Se ridică în picioare, și bărbatul de pe potecă îi făcu cu mâna.

-Ceva-mi spune că o să-mi pregătesc singur cina în seara asta, zise Sully.

Maggie își puse berea pe masă și coborî treptele verandei. Se duse spre el, gândindu-se, la început, că poate nu era Cal. Abia dacă-l mai putea recunoaște. Grăbi pasul.

Bărbatul aruncă toiagul și-și dădu jos rucsacul, lăsându-l să cadă pe pământ în timp ce Maggie o lua la fugă. Și uite așa, acum toți cei de pe verandă știau totul, știau cât de mult însemna Cal pentru ea, cât de dor îi fusese de el. Când ajunse lângă el, își aruncă brațele pe după gâtul lui și aproape că-l trânti la pământ.

Cal o ridică în brațe și o sărută.

-Ah, ce bine e să te simt! zise el. Ți-a fost dor de mine?

-Am avut atâta treabă, că abia dacă am observat că nu erai pe-aici.

Cal râse.

-O să am nevoie să mă ducă cineva până în Leadville, ca să-mi iau mașina.

Maggie se depărtă puțin de el.

-Nu e acolo, zise ea. M-am uitat și...

Cal rânji.

-E acolo.

-De ce nu te-ai oprit să o iei? întrebă ea.

-Nu am vrut să mă abat de la traseu, când campingul era mai aproape. În plus, știam că o să mă duci tu până acolo. Și trebuie să mă duci curând - nu mai am nimic curat în rucsac.

- Ce-i drept, ești cam copt, observă ea, strâmbând din nas. A fost frumoasă plimbarea?

- O să-ți povestesc totul, zise el. Dar pot să beau o bere mai întâi?

- Sigur.

Cal o apucă de mână și-și luă rucsacul de jos, lăsând-o pe ea să ia toiagul.

- Haide, atunci. Pun pariu că pot să eliberez veranda într-o secundă, fără să mișc măcar un deget.

- Ai renunțat la bărbierit, zise ea, sprijinindu-se ușor de el.

- Doar de vreo zece zile. Odată ce-am luat-o spre sud, nu mi-am mai bătut capul.

- Cât de departe ai mers?

- Nu foarte departe. Am mers două săptămâni spre nord, cu o oprire sau două, apoi zece zile spre sud, fără nici o oprire. Sunt douăzeci și șase de zile de când am plecat. Am fost în Wyoming.

- Ai văzut vreun animal sălbatic? întrebă ea.

- Uneori. Multe vaci și caprioare. Am auzit însă animalele. Coioți, cu siguranță. Și lupi. Aș fi vrut să merg și mai mult spre nord, să văd ce-i acolo, dar n-am putut.

- Oh? De ce nu?

- Pentru că tu erai aici, zise el. Și era timpul să mă întorc.

- Hm... Mă întrebam dacă, până la urmă, n-o să mă aleg decât cu o vedere. Dacă...

- Ai fost dezamăgită de prea multe ori, cred eu. Ei bine, nu ești singura. Hai să-mi dai berea aia și o să le arăt băieților de pe verandă cum miroase natura.

- Zău așa, ți-ai dat silința în privința asta, nu glumă. Cred că o să împrumut camioneta lui Sully ca să te duc în Leadville. Îmi place cum miroase în mașina mea.

- Și, carevasăzică, te-ai uitat după mașina mea în Leadville?

- Nu chiar, spuse ea. Poate c-am aruncat o privire pe ici, pe colo. M-am gândit să fac niște schimbări în viața

mea, cât ai fost tu plecat. Am planuri mari. Mă gândesc să mă imbarc pe unul din spitalele alea vapor, să fac intervenții chirurgicale pentru cei nevoiași și fără resurse și să am o relație de dragoste de poveste cu un doctor australian, genial și înnebunitor de sexy.

- Chiar așa? Să înțeleg că nu te-ai întors la muncă?

- Depinde ce înțelegi prin asta. Muncesc pe rupte.

- Ah, asta am văzut eu când am ajuns, spuse el. Pe tine, muncind.

Maggie îi dădu voie să bea o singură bere, deși Cal șterpeli încă una în timp ce intra în casă, în urma ei. Maggie cotrobăi prin șifonierul lui Sully și îi găsi o pereche de pantaloni de trening, un tricou și niște șosete. Cal avea în rucsac o pereche de papuci de cauciuc, pentru duș, pe care și-i punea când își dădea jos bocancii, după o zi de mers pe munte.

Maggie îl împinse la duș și spuse:

- Vorbim despre mașina ta mâine. Vrei să-ți arunc hainele murdare la spălat?

- E posibil să fie nevoie să fie incinerate, zise el. Dumnezeu mare, cum trebuie să miroasă excursioniștii ăia care fac tot traseul, când ajung la granița cu Canada.

- Ai de gând să te bărbierești? îl întreabă.

- Depinde. Cât de sexy ți se pare barba mea?

- Mă duc să-ți aduc o lamă și niște cremă de ras, spuse ea. Ne vedem înapoi la magazin. Sully a zis că pune niște burgeri pe grătar, pentru tine.

Maggie stătea la bar, așteptându-l. Zâmbi când îl văzu, mulțumită de aspectul îmbunătățit.

- Mai bine, zise ea. Ți-e foame?

- Dacă-i vorba de mâncare adevărată, mai întrebi?

Se așeză pe scaunul de lângă ea.

- Mi-am petrecut toată copilăria pe drumuri, cu cortul, dar mi-am dat seama că nu am fost niciodată singur pe traseu. Am pierdut patru unghii de la picioare, iar tălpile mele sunt acum deosebit de urâte.

- Aud povestea cu unghiile de la fiecare excursionist care trece pe aici, zise ea. Te-ai simțit singur?

- Da, dar trebuie să recunosc că întreaga experiență m-a fascinat. M-am întâlnit cu oameni. Te lasă să mergi o vreme cu ei, dar, în principiu, fiecare e pe cont propriu. Uneori mi-am pus cortul pe lângă alții, dar nu ne-am așteptat unii pe alții. Făceam schimb de informații - unde a fost văzut un șarpe, unde e apă, unde există o alternativă la sursa de apă indicată pe hartă. Un tip avusese niște lupi în vizită în jurul cortului. Dar nu urși. Eu am văzut niște elani, dar nu de aproape. Este foarte frumos. Îmi dau seama de ce unii oameni simt nevoia să cucerească traseul, de ce o consideră o experiență religioasă.

- Și tu? Simți că experiența ta religioasă a fost suficientă? îl întrebă ea.

- Cred că mi-a ajuns, momentan. O parte din mine nu credea că o să rezist nici măcar o săptămână întreagă, o altă parte se întreba dacă o să mă pot opri înainte să ajung la capătul traseului.

- Ce te-a făcut să te oprești? întrebă ea.

- Am terminat, zise el, ridicând din umeri. M-am răsucit pe călcâie în mijlocul drumului, în mijlocul zilei, și am pornit-o înapoi.

Sully veni de pe veranda din spate și așeză o farfurie cu un burger în fața lui Cal. Scoase și niște pachetele mici de ketchup, muștar și maioneză.

- Sully, ești grozav. Ți promit că, după ce mănânc și mă odihnesc puțin, n-o să mai fie nevoie să mă servești vreodată. Apropo, ai vreo căsuță liberă? Maggie îmi ține ostatică mașina și rulota.

- Este loc suficient în casă, spuse el. Maggie, vrei un burger?

- Mersi, tată, zise ea.

- Dar să știi că împart bucuros peștele și broccoliul meu cu tine, spuse Sully.

- În mod normal, n-aș sta să mă gândesc, dar, având în vedere că tocmai s-a întors Cal, o să mănânc un burger cu el.

Apoi zâmbi dulce.

- Maggie, nu vreau să vă deranjez. Pot să-mi pun cortul...

- E-n regulă, o să dorm eu pe canapea la noapte, spuse ea, zâmbindu-i. Tu ai nevoie de odihnă.

- Hm, făcu el.

Apoi mușcă din burger, nemaiputând aștepta. Tânjea după mâncare adevărată, solidă, cu carne! Se gândea că s-ar putea să aibă nevoie de mai mult. Flămând și obosit cum era, ar fi renunțat la burger și la bere doar ca să se poată băga în pat, împreună cu ea.

Sully îi dădu lui Maggie burgerul, apoi ieși, pufnind nemulțumit. Întotdeauna îi plăcuse carnea roșie, îi spusese el lui Cal. Și mâncase multă carne roșie. Ca să nu mai vorbim de cartofi care înotau în unt. Și adora legumele... cu foarte multă sare. Dieta asta nouă și sănătoasă îi afecta puternic dispoziția.

Cal, uitând că nu vorbise cu voce tare în timp ce se gândea la tot ce ar fi dat ca să se rostogolească puțin cu Maggie printre cearceafuri, zise:

- Știi că nu port nimic pe dedesubt?

- Îmi imaginez, având în vedere că nu ți-am dat și chiloți de la Sully.

- Dumnezeuule, spuse el, lăsând o clipă burgerul deoparte. Cred că delirez. Mă gândeam cum aș renunța la burger și la bere pentru o noapte cu tine.

- Relaxează-te, Cal, te rog! Mănâncă-ți burgerul. După ce închidem aici, o să ne uităm puțin la televizor. Ți-amintești ce-i ăla? întrebă ea, zâmbindu-i și ridicând o sprânceană.

- Vag, spuse el. Ești frumoasă, Maggie.

- E un miraj, spuse ea, râzând.

-Nu, te văd foarte bine. Eu ți-am povestit cum a fost pe munte. Spune-mi ce-ai făcut tu cât am fost eu plecat.

-În afară de chestiile obișnuite? Tatăl meu vitreg a apărut aici într-o zi, așa, din senin. Singur. Păcat că n-ai fost aici - a fost atât de drăguț. A venit aici pe furiș, fără să-i spună mamei, pentru că ea nu ne lasă niciodată să stăm de vorbă. Când o să fii odihnit, o să-ți povestesc despre Walter. E un tip foarte interesant. Este exact opusul lui Sully, cu toate astea a avut o influență majoră asupra vieții și educației mele.

Cal mănca până simți că nu mai poate. Sully apărură cu peștele și broccoliul lui, pe care le mănca la bar. Câțiva turiști din camping trecură să cumpere lapte și ouă, iar Maggie sări să încaseze comanda.

Mașina de gheață de pe veranda din spate huruia și troncănea. Ușa din față era deschisă de perete, și de afară se auzeau râsete, în timp ce soarele se pierdea în spatele munților.

„Trebuie să fie un loc atât de fericit vara, când familiile vin aici ca să se joace, să fie împreună, să scape de stres și de griji“, își spuse Cal.

Era amețit, ca în transă, și o știa. Era vag conștient că Maggie și Sully discutau cu clienții, strângeau prin magazin. Maggie mătura în spatele tejghelei.

Se ridică și-și duse farfuria în bucătărie. Maggie își sprijini mătura de tejghea și-i luă farfuria.

-Du-te în casă, îi spuse. Dă drumul la televizor și ridică-ți picioarele. Ești extenuat. Vin și eu după ce termin.

-Îmi pare rău, Maggie. Am tras cam mult de mine în ultimele două zile. Ar fi mai bine să-mi dai doar o pătură și o să dorm în...

-Cred că Sully ar fi dezamăgit dacă nu i-ai accepta oferta. I-a fost dor de tine.

Îl împinse afară, pe ușa din spate.

-Încearcă să nu te rătăcești.

Beau stătea pe veranda din spate.

- Mă duc să mă întind, îi spuse Cal câinelui.

Beau sări în picioare și începu să dea din coadă.

- Bine atunci, spuse Cal. Amândoi, pe canapea.

Maggie și Sully închiseră magazinul, dar mai rămaseră o vreme pe veranda din față. Priveau campingul și lacul scăldat în lumina lunii. Era finalul perfect al unei zile perfecte, după părerea lui Maggie. Chiar dacă îl știa pe Cal în casă, chiar dacă îi spusese că va veni și ea curând, nu simțea nici o urgență, mai degrabă un sentiment de confort, senzația că totul era așa cum trebuia să fie.

Când venea în vizită la Sully în timpul facultății sau al rezidențiatului, stătea toată ziua cu nasul în cărți, dar seara mâncau împreună un burger sau un pui la grătar și rămâneau pe verandă, după apusul soarelui. De aici puteau auzi conversațiile din jurul focurilor, copiii râzând și jucându-se, vasele strânse și spălate la diverse corturi. Puteau vedea focurile mici de tabără care împânzeau peisajul, pe lângă corturi sau pe malul lacului. Uneori Sully făcea câte o tură, ca să verifice că toate focurile erau sigure, că nu exista nici un risc. Un incendiu scăpat de sub control era un adevărat coșmar în munții Colorado.

- Te bucuri că s-a întors acasă? o întreabă Sully.

Maggie râse încet.

- Asta nu-i casa lui, tată. Dar, da, mă bucur că s-a întors.

- Ți-a fost dor de el, spuse Sully.

- Aproape că-mi trecuse. Construiam o viață nouă în mintea mea și nu avea nici o legătură cu el!

Totuși, doctorul ăla australian semăna neobișnuit de mult cu Cal.

- Mi-am făcut griji, uneori, continuă ea. Oamenii se mai pierd, se îmbolnăvesc, intră în conflict cu animale sălbatice neprietenoase, au probleme cu oameni neprietenoși! A fost plecat mult timp. Am presupus că a mers

mai departe. Mi-a mărturisit că, din copilărie a fost pe drumuri.

- Nu, eu nu cred. Cred că pur și simplu caută ceva, atâta tot. E respectuos. Nu ar dispărea așa, fără nici o explicație.

- A făcut-o o dată, spuse ea.

- Nu chiar, zise Sully. A spus de la bun început că avea de gând să plece pe munte, odată ce se încălzea vremea. Îl plăci mult, nu-i așa?

- Cred că știi deja, spuse ea. Nu cred că a mai rămas loc de întrebări, după reacția pe care am avut-o azi, când l-am văzut.

- E-n regulă, să știi. Poți să-l plăci. Recunosc, chiar și eu m-am atașat o idee de el, spuse Sully. Dar trebuie să stăm de vorbă. Nu vreau să mai lucreze ca până acum, gratis și fără pretenții.

- Poate că e doar în vizită, tată. Poate că o să stea aici doar câteva zile, după care o să plece iar.

- Ți-a lăsat impresia asta? întrebă Sully.

Maggie se temea să-i răspundă. Nu, nimic din ce spusese sau ce făcuse nu-i dăduse de înțeles că venise doar ca să mai facă o pauză în patul ei, apoi să plece mai departe.

- Nu a fost foarte specific în legătură cu ce planuri are, tată.

Totuși, îi spusese că se întorsese *la ea*.

- Ei bine, eu am senzația că o să mai rămână pe-aici, spuse Sully. Ar fi în regulă, pentru tine? o întrebă.

- Presupun. O să mai rămân și eu. Dar nu mai știu ce am de gând să fac mai departe la fel de clar pe cât ști-am când am ajuns aici. Am venit doar pentru o pauză, totuși sunt încă aici. Tot încerc să-mi dau seama ce să fac în continuare. Mai exact, ar fi cazul să-mi dau seama cine sunt și unde mi-e locul.

- Walter ți-a dat câteva teme de gândire, spuse Sully.

- Bine. Despre ce-ați vorbit tu și Walter cât timp eu mi-am făcut de lucru pe lângă lac?

- Oh, chestii obișnuite. Despre vreme. Despre seriile. Despre cum tu ești o operă în desfășurare.

- Nu mai spune! zise ea, oarecum indignată.

- Și aș spune că e momentul potrivit. Cândva, i se spunea criza vârstei mijlocii. Cum i se mai spune acum?

- Despre ce vorbești, Sully?

- Știi tu... ziua aia când te trezești și-ți dai seama că, deși ai fost ocupată în fiecare clipă, încă lipsesc multe din viața ta. Eu aveam cam vârsta ta când m-am hotărât că era timpul să mă însor.

Clătină din cap.

- Nu regret, dar cred că ar fi trebuit să mă gândesc mai bine.

- Apoi am apărut eu...

- De-asta nu regret. Nu asta ți s-a întâmplat și ție, Maggie? Te-ai trezit într-o dimineață și ți-ai spus că e cazul să faci niște schimbări.

- Nu cred că a fost chiar atât de brusc...

- Fiecare reacționează în felul lui, zise Sully. Dar criza vârstei mijlocii avea legătură cu faptul că vedeai cum se apropie pragul de patruzeci de ani, iar asta te făcea să te întrebi dacă e într-adevăr timpul să fii atât de bătrân.

„Oh, da!” își spuse Maggie. „Iar, în cazul unei femei, asta are foarte mare legătură cu ovulele ei.”

Lui Maggie i se păruse mai degrabă o rostogolire ca de bolovan pe o pantă abruptă, prinzând din ce în ce mai multă viteză, mai degrabă decât o explozie. Însă, probabil că pentru toți cei din jur, păruse ceva brusc. E-mailurile trimise în grabă, fuga la vecini să-i roage să se mai uite din când în când la casa ei... Lui Sully nu-i dăduse nici măcar un telefon, iar pe Phoebe o sunase abia când ieșea deja din oraș și o apuca spre sud, cu mașina încărcată de bagaje. O auzea încă pe mama ei:

- Ți-ai pierdut mințile? Cum adică ți-ai luat o pauză pe perioadă nedeterminată? Nu înveți timp de douăzeci

și cinci de ani fără întrerupere, doar ca la final să lași totul baltă!

Ce se întâmplase? Multe, adunate în timp. Îi plăcea mult ce făcea, dar voia mai mult. Voia o familie. Voia un partener permanent, nu doar un iubit convenabil. Își aminti noaptea pe care o petrecuse cu Walter în spital, când își dăduse dintr-odată seama că voia să fie doctor, să fie acea persoană de care depindeau toți cei din jur. Și avusese dreptate – pentru asta fusese făcută. Apoi, când presiunea și frustrarea ajunseseră să o copleșească și avusese nevoie de alinare, se trezise singură. Până și scurta fericire și încântare de a simți un copil crescând înăuntrul ei dispăruse brusc.

– A fost și una, și alta, îi spuse ea tatălui ei. Lucrurile s-au acumulat încet, în timp, apoi totul a răbufnit. Aveam gânduri iraționale, mă simțeam cumplit de singură, mă întrebam dacă o să fiu singură întreaga mea viață. Tu te-ai simțit vreodată așa, Sully?

Sully râse încet.

– Ei bine, eu m-am însurat dintr-odată cu o femeie pe care o cunoșteam de doar trei săptămâni și cu care abia dacă puteam conviețui civilizat. Nu știu prea multe despre toate sentimentele astea adânci... Nu m-am oboșit niciodată să analizez prea mult ce simt. Dar știu că am făcut unele lucruri pe care nu le pot explica și care nu-mi stăteau câtuși de puțin în caracter. M-am însurat cu Phoebe și am adus-o la un magazin de țară, unde să trăiască într-o casă veche, împreună cu tatăl meu bătrân. Tu ce crezi?

– Doamne, sper că atacurile de panică nu sunt o trăisătură de familie! zise ea. Dacă te face să te simți mai bine, să știi că nu m-am mai simțit chiar atât de singură de când am venit aici.

– Ei bine, amândoi avem la activ o căsnicie scurtă și cât se poate de nereușită. Mi-ar plăcea să cred că pe tine te-aș fi avut și dacă aș fi reușit, prin cine știe ce întâmplare, să mă însor cu femeia potrivită. Dar, Maggie,

totul are un scop pe lume. Walter are dreptate – oprește-te puțin și încearcă să-ți amintești de ce te-ai hotărât să petreci o sută de ani pregătindu-te să tai în creierii oamenilor.

– O să mă gândesc la asta, spuse ea. Hai să mergem în casă.

Când ajunseră în casă, îl găsiră pe Cal întins pe canapea, dormind dus, cu televizorul încă pornit. Beau, care stătea întins pe covor, lângă el, ridică vesel urechile în clipa în care intrară.

Maggie oftă și se duse să-l trezească. Îl zgâlțâi, apoi îl trase de braț.

– Haide, zise ea. Te bag în pat.

Îl conduse în camera ei, și Cal se prăbuși pe pat, cu fața în jos.

Maggie se întoarse în sufragerie.

– E-n regulă, îi spuse lui Sully. Dorm eu pe canapea. Și-mi rămâne dator.

– Mai avem un pat în pod, zise el.

– Așa e cel mai prost pat care a fost construit vreodată. Cred că l-ai luat dintr-o groapă de gunoi. Iese un arc din saltea. Du-te la culcare. O să dau televizorul mai încet, spuse ea.

– Vise plăcute.

Cal avea un vis minunat și, într-o stare de semiconști-ență, hotărî că fusese provocat de faptul că dormea între cearșafurile parfumate ale lui Maggie.

Îi simți pilea goală sub mâna lui, care aluneca peste abdomenul ei plat. Apoi îi simți buzele pe gâtul lui și se trezi cu delicioasa senzație a pielii ei moi lipite de el. Se mișcă doar atât cât buzele ei să le găsească pe ale lui, și o trase spre el. Se trezise la un moment dat în timpul nopții și-și scosese tricoul, lucru de care se bucura acum.

Sânii ei erau lipiți de pieptul lui gol, împungându-l cu sfărcurile. Gemu mulțumit.

- Când ai hotărât că nu mai poți fără mine? șopti el.
- Nu știu. Poate acum vreo oră.
- Și nu ai nimic pe tine. Mulțumesc.
- N-a părut să-ți deranjeze prea mult somnul, zise ea.
- Nu știu exact ce m-a trezit, asaltul tău sau propria mea dorință.

Își trecu o mână prin părul ei.

- Nu am nici un prezervativ. Nu prea ai la ce să le folosești pe traseu...

- Am eu două, zise ea. Le-am furat din magazin în timp ce făceai duș.

Cuvintele ei avură un efect puternic asupra lui, prinzându-i fesele cu mâinile și apăsând-o peste el.

Îi acoperi gura cu un sărut fierbinte și o ridică deasupra lui.

- Am un tupeu ieșit din comun, zise. Sunt în pat cu o fată, în casa tatălui ei.

- Dacă te rușinezi...

- Nici să nu te gândești, zise el. Nu mai ai cum să mă oprești acum. Ai idee cât am așteptat momentul ăsta?

- Știu exact, până la ultimul minut, spuse ea. Presupunând că mi-ai fost fidel...

- Mi-ai sucit mințile, Maggie. Nu m-am putut gândi decât la tine pe tot drumul de întoarcere. De-abia aștept să mă prinzi între picioarele alea...

- În cazul ăsta, poate-ar trebui să scoți pantalonii.

Se ridică doar puțin, îi împinse pantalonii de trening peste coapse, apoi îi scoase de tot.

- Vai de mine, spuse Maggie, mângâindu-l. Ar trebui să facem ceva în legătură cu asta.

Se rostogoli într-o parte ca să ia un prezervativ și, în timp ce ea își făcea de lucru cu pachetul, mâinile lui o explorau.

Degetele lui o mângâiau, alunecau în ea.

- Frumos! zise el, strecurându-și adânc degetele. Nu sunt singurul în suferință aici. Și tu ai mare nevoie de mine. Dă-mi chestia aia!

Îi luă prezervativul din mână și și-l puse.

- Dumnezeuule, sper că Sully doarme adânc.

- Șșșt! făcu ea, apoi râse.

- Trebuia să mă aleg cu una care râde în pat!

O rostogoli pe spate, îi desfăcu picioarele și găsi ținta.

- Ah, ce bine e!

- Și o să fie rapid, zise ea. Crezi că poți să ții pasul?

Se împunse de două ori adânc în ea și o simți strângându-se instantaneu în jurul lui. Își îngropă fața în gâtul ei, strânse din dinți și se abținu, așteptând-o pe ea. Când o simți începând să se relaxeze sub el, îi găsi sfârcul cu gura și i-l mângâie cu limba. Apoi îl trase cu totul în gură. Își strecură o mână între ei și degetele lui știa exact ce să facă. O mângâie, îi strânse sfârcul între buze și se mișcă în ea, până când o simți înțepenind, încordându-se din nou. Își dădu drumul atunci, simțind cum sângele îi vâjâie atât de tare în urechi, încât nu mai știa pe ce lume se află. Orgasmul îl învălui într-o ceață caldă, și Cal se prăbuși.

Câteva momente mai târziu, ridică privirea și o văzu zâmbind.

- A fost ușor, spuse el, zâmbind la rîndul lui. Te simți mai bine?

- Deocamdată, zise ea.

- Ți-am spus cât de mult îmi place șmecheria asta a ta? o întrebă el. Două la preț de unul? Ai idee ce senzație grozavă e?

Maggie zâmbi.

- Cred că am. Prințesa putea să facă și ea asta?

- Nu vorbi despre fostele mele amante, când ești goală și satisfăcută. Să spunem doar că i-aș da un zece pentru efort, dar era previzibil. Nu am însemnat nimic unul pentru celălalt. Și diferența este evidentă.

- Hm, ai grijă, sună ca și cum ai spune că ții la mine, riscă ea.

- Maggie, nu e un secret. Cătuși de puțin. Și tu ții la mine.

- Oh, da. Și, pe toți dracii, asta mă sperie. Vreau să te întreb ceva chiar acum, când ești compromis, cât timp ești prizonierul meu, pentru că știu că nu poți să mă minți. Ai de gând să pleci des de lângă mine? Și să te întorci doar din când în când pentru câte o tăvăleală?

Cal își trecu degetele prin părul ei. Clătină din cap.

- Nu cred că ar fi îndeajuns pentru mine. Cred că-mi place ideea de a fi prizonierul tău.

capitolul 10

Vremurile grele trezesc o dorință instinctivă pentru autenticitate.

Coco Chanel

Lui Cal i se părea interesant că, după toate prin câte trecuse în viață, în momentul în care dădu ochii cu Sully se simți rușinat și roși ca un băiețel. Era bărbat în toată firea, ar fi fost normal să fi depășit astfel de stânjeneli copilărești. Viața era prea scurtă pentru așa ceva.

- Relaxează-te, spuse Sully, după ce-l cântări din priviri. Poate o să fii șocat să afli, dar nu ești tu primul ei iubit.

Cal roși mai tare.

- Va trebui să încep să te plătesc, spuse Sully. Cât ai de gând să stai?

- Cât de frig se face aici iarna?

- Fiule, media de altitudine în zona asta este de peste o mie cinci sute de metri. Leadville e la două mii șapte sute, cu aeroportul de la cea mai mare altitudine din lume. Sau cel puțin din Statele Unite. Muntele ăla din spatele tău are patru mii patru sute de metri. Suntem înconjurați de cele mai bune pârtii de schi din țară. Este frig. Și, în caz că n-ai mai fost niciodată aici iarna, e frumos. Lacul îngheață și oamenii ies la patinat

cu vele – se prinde o viteză atât de mare, că ți se-nvârte capul. Și viața nu e prea agitată – nu sunt corturi deloc, doar căsuțele sunt toate ocupate, poate să mai avem și vreo câteva rulote. În principiu, amatorii de schi cross-country.

– Nu-mi place deloc frigul, spuse Cal.

Apoi își dresе vocea.

– Țin la Maggie.

– Și, dacă am auzit eu bine, ai vrea să ne dai o mână de ajutor pe-aici. Să-ți faci de lucru?

– Sully, poți să-mi dai o căsuță? Ca să am puțină... intimitate?

Și, din nou, simți căldura urcându-i pe gât. Lăsa capul în jos și mormăi:

– Dumnezeuule...

El, California Jones, apăraseră în instanță sute de infractori, fără să-i apară o singură broboană de sudoare pe frunte. Se simțea ridicol.

– Probabil îți imaginezi că eu n-am avut niciodată vârsta ta. Toate cabanele mele sunt rezervate deja pentru tot sezonul, cu doar o zi sau două libere, pe ici, pe colo. Nici o șansă să ocupi permanent vreuna vara asta. Dar am rămas puțin în urmă cu treaba, mai sunt încă diverse chestiuni de rezolvat, de care mă ocup de obicei în martie, înainte să începă nebunia. Sunt anumite lucruri de care Tom și copiii lui nu au timp sau de care pur și simplu nu se pot ocupa, iar eu abia am început să-mi revin. Sunt treburi pentru care e nevoie de puțină forță.

– Se rezolvă, Sully. Dar, dacă nu ai nimic liber...

– Nu-ți face griji. Nici măcar nu v-am auzit azi-noapte, de pe la trei încolo...

Rânji.

– Ești un băiat de treabă. Maggie e femeie în toată firea. Nu judec pe nimeni. În plus, după ce-am văzut-o cu pușca aia în mână, știu că nu are nevoie de mine ca să intervin în numele ei.

- Bine, uite ce e...

Cal își frecă ceafa.

- Nu accept bani de la tine. O să muncesc pentru masă și casă.

- Și-ncă cum! zise Sully, cu un zâmbet șiret.

Cal presupunea că o să se adapteze. Problema nu era că făcea sex cu Maggie în casa tatălui ei, în timp ce acesta dormea de cealaltă parte a holului. Problema era că făcea asta în casa tatălui ei fără să fie înșurat cu ea și fără vreo intenție de căsătorie. Era o mare dihotomie, ținând cont de felul în care fusese crescut Cal. Cu toate ciudățeniile părinților lui, de la nudism până la concepții Wicca, nu te-ai fi așteptat ca în copiii lor să încolțească o asemenea gândire conservatoare. Firește, nici unul dintre celelalte interese ale lor, printre care se număra și „iarba“ pe care o fuma taică-său, nu se compara cu lungile perioade de timp în care Jed credea că guvernul îi monitoriza gândurile sau, și mai amuzant, era convins că fusese ales personal de Iisus pentru a deveni următorul mântuitor al lumii. Dar să-și facă griji dacă doi adulți care aveau raporturi sexuale consimțite de ambele părți erau sau nu căsătoriți? Probleme de genul acesta nu apăreau niciodată în familia lor.

„E un miracol că am reușit să ies din casa aia de nebuni cu creierul funcțional“, își spuse Cal.

- Mai e ceva, spuse Sully. Așteaptă aici.

Se duse în camera din spate și se întoarse cu un plic.

- A venit asta pentru tine.

Cal citi adresa expeditorului - Curtea Supremă din Colorado. Zâmbi.

- Mulțumesc, Sully. Chiar așteptam scrisoarea asta. Mă liniștea să știu că o să mi-o păstrezi, în cazul în care ajungea în lipsa mea.

- Ai vreo problemă?

- Problemă?

Râse.

- Oh, nu, Sully. Doar o chestiune de afaceri legale. Să nu te sperie plicul de la Curtea Supremă, a venit de la un funcționar. Sully, când cineva are probleme, vine poliția să te ridice cu cătușe, nu-ți trimit o scrisoare. Asta e o licență.

- Pentru condus? întrebă Sully.

- Nu, spuse Cal. Am lucrat în sistemul juridic. A trecut ceva vreme, dar, dacă vreau să lucrez în Colorado, nu pot s-o fac fără să-mi înregistrez licența de practică. Tribunalele nu acceptă doar pe cuvânt de onoare persoanele venite din alte orașe.

- Ești vreun fel de grefier sau de aprod, sau ceva de genul ăsta?

- Ceva de genul ăsta. Ți-am spus că am avut tot felul de meserii, de la aranjat rafturi și cărat lăzi cu legume, până la învățat hârtii îmbrăcat la costum și cravată.

- Dar mai rămâi pe-aici?

- Ai avea ceva împotriva? întrebă Cal. Îmi place aici. Îmi place Maggie.

- Ai de gând să-i dai măcar ei o explicație mai bună în legătură cu licența aia?

- Categorie. Dar nu e ceva urgent. Momentan, am de gând să lucrez pentru tine.

- Ascultă, nu are nevoie de nimeni să o protejeze, dar sunt tatăl ei. N-aș vrea să fiu nevoit să-i cer lui Tom să-ți ardă o mamă de bătaie.

Își frecă pieptul cu pumnii.

Cal râse, împături plicul rămas nedescăcut și îl îndesă în buzunarul din spate.

- Sully, nici eu nu vreau să o văd suferind. Știi că o să se întoarcă la muncă, nu?

- Vorbește despre asta?

- Nu încă, zise el. Dar e devreme. Are nevoie doar de puțin timp ca să pună lucrurile în perspectivă. Ajunsese la capătul puterilor. Are nevoie să respire o vreme. Și campingul tău pare locul ideal pentru asta. Poate că ar trebui

să-ți faci mai multe griji pentru mine, poate că eu o să fiu cel care o să sufere.

-Cine o să te facă să suferi? întrebă Maggie, intrând pe ușa din spate.

-Să sperăm că nimeni. Vrei să mă duci să-mi iau mașina? Sully mi-a pregătit o listă lungă cu lucruri de făcut.

-Sigur. Mergem acum?

-Ce-ar fi să ne dai două cafele la pachet? îl întreabă Cal pe Sully. Oh, și mulțumesc pentru pantaloni și tricou.

Cal se gândi că avea ocazia să-i povestească mai multe despre el lui Maggie în drum spre Leadville. Era complicat. Cu siguranță, să fii avocat nu era un lucru cu care să se rușineze. Cel puțin în majoritatea cercurilor sociale. Adevărul însă era că nu avusese nici o intenție de a solicita licență de practică în Colorado, cel puțin până când nu aflase că Maggie avea probleme legale. Un avocat în poziția lui, licențiat în Michigan, nu ar fi putut nici măcar să dea sfaturi sau să răspundă la vreo întrebare în Colorado, fără a fi acuzat că practică avocatura fără licență. Sully i-ar fi putut spune fiicei lui să-și ia un avocat mai bun, și ar fi fost perfect în regulă. Cal îi putea spune același lucru și risca să fie amendat, sau chiar mai rău. De fapt, nu putea să-i spună nici măcar: „Aș putea să te ajut cu problema asta”. Singurul motiv pentru care își extinsese licența în Colorado fusese ca ea să poată discuta cazul cu el, dacă alegea să o facă.

Și, firește, existau și alte aspecte care mergeau mână în mână cu faptul că era avocat. Căsătoria lui, boala și moartea soției lui, *rolul* pe care el îl jucase în moartea ei... Era om al legii. Nu voia să fie prins într-o minciună. Nimeni nu-i ceruse niciodată detalii despre moartea lui Lynne, și Cal nu oferise niciodată informații din proprie inițiativă. Înainte să se destăinuiască cuiva, ar fi trebuit să existe un motiv vital și mult mai multă încredere.

De exemplu, nu s-ar fi căsătorit din nou fără să-i povestească absolut totul viitoarei soții. Și, deși era nebun după Maggie, nu se vedea căsătorit din nou.

O să ajungă la un moment dat să-i spună mai multe despre trecutul lui recent. Dar nu încă. Nu înainte să existe un motiv întemeiat pentru asta.

- Despre ce discutați tu și Sully? întrebă Maggie. Păreați doi bărbați care vorbesc despre sentimentele lor.

- M-a avertizat, într-un mod foarte drăguț, să nu te fac să suferi. I-am spus că nu vreau să te văd suferind. M-a amenințat că mă împușcă. Dar am senzația că Sully mai mult latră decât mușcă.

- De obicei, zise ea, rânjind.

Cal își recuperează mașina și rulota, lăsa rulota în spatele magaziei și-și parcă mașina lângă a lui Maggie. Începu să rezolve treburile de pe lista lui Sully. Nu glumise când spusese că rămăsese puțin în urmă. Cal scoase mortarul învechit din dușurile publice, din baie și din spălătorie, puse mortar nou, vopsi clădirea pe dinafară și pe dinăuntru, curăță și frecă până când totul arăta ca nou. Vopsi și acoperi verandele și scările, atât pe cele de la magazin cât și pe ale casei. Schimbă și nivelă pietrișul de pe alee și din parcări. Pe lângă asta, curăța în mod regulat jgheaburile, strângea gunoiul, grebla campingul, curăța cabanele, schimba și spăla așternuturile. Se ocupa de grădină și dădea o mână de ajutor în magazin.

Îi trecu prin minte că Sully încerca să-l epuizeze, să fie prea obosit ca să mai poată face sex cu Maggie. „Ha! N-ai să vezi, Sully!”

Maggie era irezistibilă, și Cal se simțea din nou ca un adolescent, era oricând dornic. Maggie era și ea oricând dornică.

- O să mă omori, îi șopti în mijlocul nopții.

- Nu mori tu așa ușor, îi răspunse ea, tot în șoaptă.

- Sully mă zgândărește în legătură cu nopțile în casa asta, spuse Cal. Aluzii subtile. I se pare că e foarte

deștept. Dar e o adevărată minune că pot încă să mai pretez, după o zi întreagă în care mă pune la treabă și trage de mine cât poate mai tare.

- Și te descurci de minune. Crede-mă, știu ce spun. Sunt doctor.

Când se făcuse vreo săptămână de când Cal se întorsese la Sullivan's Crossing, Maggie plecă o zi, ca să-și întâlnească avocații. Era o zi plină, așa că avea de gând să rămână la Denver peste noapte.

Se întâlni cu Jaycee la un sushi, ceva ce făceau altă dată în mod regulat. Apoi se duse la ea acasă și o cuprinsese nostalgia. Era casa unei femei singure, destul de mare încât să-i ofere suficient spațiu, suficient de mică cât să aibă senzația că o îmbrățișează, când era acolo. Deși programul nu-i lăsase prea mult timp pe care să-l petreacă acasă, se implicase mult în decorarea ei și cheltuisese o sumă considerabilă pentru asta. Mobila era modernă și confortabilă, din lemn de nuc și velur.

Avea o saltea minunată de care îi era dor, dar îi era și mai dor de Cal. La un moment dat în timpul nopții, se duse în camera de oaspeți și descoperi că putea dormi la fel de bine în patul de acolo.

Când se întoarse la Sullivan's Crossing, Maggie era la volanul unei camionete închiriate pe care o putea lăsa în Leadville și remorca mașina ei. În camionetă erau un covor gros și mobila din camera ei de oaspeți. Adusese o bibliotecă și o lampă de citit. Sully avea deja un fotoliu și un taburet din piele, care fuseseră ale tatălui său - erau niște relicve vechi și confortabile.

- Ce-i asta? întrebă Cal.

- Ne mutăm la subsol. În camera de joacă a lui Sully.

- O să știe tot ce facem acolo? întrebă Cal.

- Doar dacă are o cameră video și ne spionează.

Ochii lui Cal scânteiară de plăcere.

- Mamă, mamă! Să vezi atunci distracție.

Cal fu repede absorbit de campingul pe timp de vară. Turiștii și vizitatorii îl strigau pe nume. Îi întreba pe copii dacă se distrau, se interesa mereu dacă putea face ceva pentru părinții lor. Lucra împreună cu Tom la întreținerea terenului și ridica orice obiect mai greu, înainte să încerce Sully să facă treaba. Se familiarizase totodată cu vecinii și cu prietenii care treceau pe acolo. Angajații altor campinguri de lângă lac veneau să bea o bere la Sully. Ofițerii de intervenție treceau din când în când să vadă cum merg lucrurile, să afle ultimele bârfe și să bea o bere, după ce ieșeau din tură.

- Tom are multe pe cap. Pot să mă ocup eu de treburile lui de miercuri, îi sugeră Cal lui Sully. Pot să mă descurc.

- Nu i-aș putea face asta lui Tom, zise Sully. Întreține singur patru copii. Face orice treabă găsește și mai e și voluntar în echipa de salvamontiști. Se bazează pe banii ăștia. Și acum îl ajută și pe Jackson cu facultatea.

Cal era impresionat - oamenii de aici se simțeau responsabili unii față de ceilalți. Cal nu putea spune același lucru nici măcar despre familia lui. Cal și frații lui vorbeau din când în când și, ținând cont de stilul dezchilibrat în care crescuseră, s-ar fi crezut că ar fi trebuit să depindă unul de celălalt pentru a supraviețui, dar se întâmplase exact invers. Odată ce se desprinseseră de familie, contactul dintre ei fusese regulat, dar minim. Fiecare era pe cont propriu. Îl plăcea pe cumnatul lui, pe soțul Sedonei, și nepotul și nepoata erau grozavi, dar nu se vedeau prea des. Cu Dakota, care era militar, nu era ușor să ții pasul. Fusese pe front de trei ori în ultimii zece ani. Dacă nu ar fi avut toți telefoane mobile, probabil că ar fi pierdut orice legătură. Nu aveau reuniuni de familie.

- Reuniuni de familie? spusese odată Sedona. Nu crezi că ar fi o zi ruptă din iad?

- Nu, răspunsese Cal. Doar o zi la casa de nebuni.

În timpul verii, Sullivan's Crossing prinse viață cu adevărat – erau turiști cu duiumul. Campingurile din jurul lacului erau pline; apa era împânzită de bărci de pescuit și skijeturi. Din când în când, câte un coordonator de tabără sau de cercetași evada la Sully, ca să mai ia o pauză. Excursioniștii treceau în permanență pe acolo. Unii mergeau spre sud, dinspre Boulder, unii erau pe traseu de puțin timp, unii veneau tocmai de la granița cu Mexicul și străbătuseră deja aproape o mie șase sute de kilometri. Apăreau de obicei împleticindu-se, la sfârșit de zi. Fiecare avea motivul lui pentru care se apucase de traseu – unul supraviețuise cancerului și-și regăsise pofta de viață, un profesor documenta traseul, doi preoți voiau să trăiască experiența CDT-ului pentru mesajele religioase pe care le primeau pe traseu, doi profesori căsătoriți profitau de vacanța de vară ca să meargă cât mai mult cu putință și sperau să traverseze trei state. Uneori se recunoșteau de pe drum sau după numele pe care le citiseră în jurnale. Se adunau la mese la picnic, pe verandă sau la doc. Amintindu-și mult prea bine cum se simțise el când coborâse din munte, Cal începu să pună burgeri pe grătar. Păstra special la îndemână carne tocată de vită și chifle – și pungi de chipsuri. Și nu cerea nici un ban pe ele.

– O să rămâi lefter în felul ăsta, bombăni Sully.

– Pot să-mi cheltuiesc banii pe ce vreau, răspunse Cal.

Mai târziu în acea seară, Maggie îi spuse că și Sully făcuse același lucru, timp de ani de zile. Cei mai mulți dintre excursioniști nu erau cătuși de puțin nevoiași și călătoreau cu cărți de credit la ei. Lăsau întotdeauna un bacșiș frumos la plecare, mai mult decât suficient cât să acopere costurile. Și lui Cal și lui Maggie le plăcea să stea de vorbă cu ei, să-i privească deschizându-și pachetele pe care și le trimiseseră singuri, să-i asculte descriind ca pe o experiență religioasă simplul fapt de a face un duș fierbinte.

Lui Cal îi plăcea îndeosebi să privească familiile, cupluri cu doi sau trei copii care stăteau la corturi mari și rămâneau în camping de la două zile până la mai bine de o săptămână. Uneori erau doar în trecere, grăbiți să vadă cât mai mult cu putință din parcurile naționale din Colorado. Acaparau de obicei câte o masă de picnic, își pregăteau carnea pe grătar, jucau cărți sau alte jocuri seara, iar în timpul zilei mergeau pe traseu, făceau câte o cățărare, ieșeau cu barca pe lac sau pescuiau. Cal se așteptase mereu să aibă o astfel de familie, un băiat și o fată, alături de care să se distreze în aerul sănătos al naturii.

Cal se simțea împăcat la Sully's Crossing. Crescând fără sentimentul de securitate, fără vreun program fix, mereu cu câte ceva nou de făcut, se îndrăgostise de rutina de aici. Dimineața folosea bucătăria lui Sully ca să pregătească micul dejun, deși Sully se trezea odată cu zorii și se ducea la magazin. Apoi bea cafeaua pe verandă, împreună cu Frank, cu Sully și uneori cu Tom, care se oprea pe la ei în drum spre vreo treabă – de obicei să meșterească ceva pentru cineva din partea locului. Sully îi comunica lui Cal ce voia de la el în ziua respectivă, Frank se ducea la ferma lui ca să le dea sfaturi băieților, toată lumea se apuca de treabă.

Sfârșitul zilei îl găsea pe aceeași terasă, stând de vorbă cu excursioniștii, bând ceva rece.

Nu-i plăcea să intre în casă la sfârșitul zilei, decât dacă ploua, ceea ce se întâmpla rar în această perioadă a anului. Stătea afară, cu Sully și cu Maggie, până când soarele apunea de tot. Când se retrăgea cu Maggie în camera lor, petrecea cel puțin o oră în vechiul fotoliu de piele, cu picioarele ridicate, cu nasul într-o carte. Era în Leadville o librărie la care fusese de vreo două ori și o bibliotecă frumoasă începuse să se încropească pe rafturile lui Maggie.

– Ce citești? îl întrebă ea.

- Mai degrabă recitesc decât citesc, în ultimul timp. Nu asta face omul în vacanță?

- La cât de mult muncești toată ziua, nu s-ar putea spune că ești în vacanță. Ce recitești?

- *Marile speranțe*.

- Ești singurul angajat al unui parc de distracții despre care am auzit să citească operele clasice.

- Am specializare în literatură, îi aminti el.

- De ce o recitești acum?

Cal închise cartea.

- Uneori, mă duce înapoi în timp, îmi amintesc cine eram atunci când am trăit pentru prima oară experiența unei cărți de excepție. Îmi amintesc spre ce credeam atunci că mă îndrept și constat cât de mult m-a schimbat viața. Când am citit prima oară cartea asta, eram un puști - era una dintre preferatele mamei. Pe vremea aia, credeam că aș putea deveni un dramaturg celebru. Sau măcar un romancier foarte bogat. M-am răzgândit și am schimbat direcția de câteva ori. Cel puțin.

Cal nu-i explică lui Maggie că motivul pentru care îi plăcea atât de mult ritmul unei povești excepționale era pentru că, la rândul lui, și el era un povestitor - doar că el își spusese poveștile în sala de tribunal. Nu inventa niciodată nimic, nu mințea, dar oferea *posibilități*. Suficient cât să încetșeze decizia unui juriu. Suficient cât să deruteze natura umană. Uneori complica un proces și așa complex - acesta era complotul. Așa făcuseră și mai-marii literaturii - își legaseră personajele de un copac și aruncaseră cu pietre în ele.

Se gândi din nou să-i explice totul lui Maggie, să-i spună cine era, cu ce bagaj venea în relația lor. La urma urmei, se jucau de-a soțul și soția în subsolul lui Sully. De câte ori se gândea la asta, apăsarea devenea un pic mai grea. În cele din urmă, avea să se descarce.

Dar nu era asta cea mai bună seară. Maggie se pregătea să se bage în pat și alte gânduri îi veniră în minte.

Nu-i explică situația lui, însă o întrebă dacă voia să discute despre proces, despre cazul împotriva ei.

- La un moment dat, îi spuse ea. Nu încă. Sincer, obosesc și numai să mă gândesc la asta, iar să vorbesc despre caz este chiar mai rău. Mulțumesc totuși că te-ai oferit.

Miercuri Tom veni să se ocupe de întreținerea campingului. Cal aranjă marfa pe rafturile din magazin, apoi scoase grebla și ieși să-l ajute. Maggie, observă, era în grădina care începuse să înflorească. Începuseră deja să-și ia salata din spatele casei și cât de curând aveau să poată culege primele roșii. La ora prânzului, se întoarse cu Tom la magazin. Maggie era pe verandă, cu o sticlă de apă, plină de noroi pe bocanci și pe genunchi. Avea pe cap o șapcă prin care își trecuse părul prins în coadă. Doar să o vadă așa, dezordonată după munca în grădină, fu suficient ca să trezească în Cal impulsuri cărora de-abia aștepta să se lase pradă mai târziu.

- Te-ai ocupat de legume, spuse el.

- După ce ți-ai dat seama? Bună, Tom, adăugă ea.

- Mergem să mâncăm, zise Cal. Vrei ceva?

- Da. Orice. Și un ceai verde?

- Imediat.

Tom și Cal se întoarseră numaidecât cu niște sendvișuri împachetate, o pungă de chipsuri, murături, niște ouă fierte, băuturi. Așezară totul pe masă, și Cal scoase din buzunar șervețele și sare. Doi clienți din camping cu o ladă mică plină cu gheață trecură pe lângă verandă și strigară:

- Salutare, Cal! Salut, Tom! Bună, Maggie!

Maggie își desfăcu sandviciul și înlemni. Rămăsese cu privirea fixată spre alee.

- Dumnezeuule! zise ea.

În fața magazinului se opri un BMW strălucitor, decapotabil, cu acoperișul deschis. În mașină era o femeie cu ochelari negri și cu o eșarfă sofisticată pe cap.

- Ce? întrebă Cal, cu gura plină.

- Phoebe, răspunse Maggie, uluită. Mama mea.

- Serios? spuse Cal, zâmbind încet.

- Ah, tocmai mi-am amintit că am o treabă, spuse Tom, luându-și mâncarea în brațe și ștergând-o în magazin.

- Vrei să vă las singure? întrebă Cal.

- Nu prea contează. Dar, dacă rămâi, să știi că o să te prezint drept iubitul meu.

- Cred că o să fie mai mult decât interesant. După tot ce mi-ai spus despre...

Maggie se ridică.

- Mamă, ce cauți aici?

Cal se ridică și el și, deși tocmai se spălase bine în bucătărie, își șterse mâinile pe pantalonii scurți.

Phoebe începu să urce treptele verandei.

- Nu e suficient că abia dacă te-am văzut de trei luni încoace?

- Ne-am văzut acum două săptămâni și te-am sunat în fiecare zi. Nu sunt în Denver. Drumul e cam lung.

- M-am descurcat destul de bine, mai puțin pe ultima porțiune. Urât drum. Tare prost. Am mers foarte încet.

Apoi îl fixă cu privirea pe Cal, așteptând. Avea cam un metru șaizeci și era subțirică. Era frumoasă. Își dădu eșarfa pe spate, lăsând să i se vadă părul roșu și fața tânără. Avea cincizeci și nouă de ani, spusese Maggie. Era foarte elegant îmbrăcată, pentru drum, pantalonii și sacou de designer, pantofi cu toc... *Pantofi cu toc?* Într-un camping? Era spilcuită, lustruită, purta bijuterii cu gust și foarte scumpe. Numai ceasul de la mână făcea cât un salariu pe o lună. Cât salariul pe care îl avusese el cândva pe o lună.

Își pierdu cumpătul. Îl speria de moarte. N-o putea ajuta pe Maggie.

- Îmi pare bine, doamnă....

- Lancaster, spuse ea. Și tu ești?

- Sunt Cal Jones. Lucrez aici. Lucrez pentru Sully. Aș... aăă, o să vă las singură cu Maggie. Pot să vă aduc ceva? Doriți ceva de mâncare?

- Mulțumesc, mi-ar plăcea. Aveți salate aici? Fără sos, desigur. Dacă nu aveți fără sos, adu-mi doar niște fructe. Și o San Pellegrino? În pahar de sticlă, dacă nu te superi.

- Mă duc să văd, zise Cal, luându-și mâncarea de pe masă.

- Oh, și, băiete? Poți să ștergi masa asta?

Cal rămase cu ochii în pământ. Nu-i putea întâlni privirea. Buzele îi tremurau. Să-i spui *băiete* unui avocat de treizeci și șapte de ani, cu o oarecare notorietate... Dispăru cât mai repede cu putință.

Maggie se așază și o lăsă pe Phoebe să-și aleagă un scaun.

- Foarte frumos, mamă. Îl cheamă Cal, nu *băiete*. Unde-ai fost crescută? Iar masa e perfect curată, am șters-o chiar eu înainte să mă așez la ea. Acum spune, ce te aduce aici, având în vedere că n-ai mai pus piciorul în locul ăsta de... cât să fie? Treizeci de ani?

- Am tot sperat să vii tu să mă vezi, pentru că am ceva să-ți spun și nu voiam să discutăm la telefon. Dar cum se pare că tu nu ai timp să... Oh, Dumnezeuule mare! Măinile tale!

Maggie își răsfiră degetele și-și examinează mâinile.

- Am lucrat în grădină, îi explică ea.

- Și ce ți-ai făcut la păr?

- Sincer? Absolut nimic.

- De *trei luni*? Întrebă Phoebe, evident șocată.

- Chiar de ceva mai mult, dacă stau să calculez.

Își luă sandviciul de pe masă și mușcă din el.

- Sunt uluită că ești aici.

- Walter mi-a spus că este un loc frumos și că ți-e bine aici.

- Așadar, ți-a spus că a fost aici?

- Firește. Zău așa, Maggie, nu s-ar putea spune că ești înconjurată de lux. Cum poți să te relaxezi într-un astfel de loc?

Maggie râse și-și șterse gura cu șervețelul.

- Ție s-ar putea să-ți fie mai greu să înțelegi, mamă, dar să știi că e mai relaxant decât să stai în picioare, în sala de operații, timp de șapte ore, cu mâinile bătute până la cot în creierii cuiva. Acum hai, întreabă-mă ce vrei să mă întreb.

Phoebe oftă.

- A sosit iar timpul, Maggie. Missy Stanhope organizează iar prânzul de gală. Anul ăsta, strânge banii pentru cercetările în domeniul cancerului. Speram să te fi întors în Denver până în momentul ăsta, dar nu mai contează. O să vii cu mine, desigur. După ce o să te vopsești, o să-ți aranjezi părul și-o să-ți faci manichiura.

- Nu știu, mamă. S-ar putea să lipsesc anul ăsta. Prea multe complicații.

- Întotdeauna există complicații, Maggie. Erau și mai multe complicații când munceai și erai mereu de gardă. Nu-ți cer prea multe.

- Așa este, dar, când îmi ceri totuși ceva, întotdeauna e ceva greu.

Mușcă din nou din sandvici și înghiți.

- Te-ai întrebat vreodată de ce o femeie de șaptezeci de ani alege să-și spună Missy? Haide...

- Este o persoană foarte drăguță și nu și-a ales ea numele ăsta caraghios.

Missy chiar era o persoană minunată, dar Maggie știa că nu acesta era motivul pentru care Phoebe a ales să fie prietenă cu ea. Prietenii ei erau foarte bogați, aparțineau toți aceluiași club, toți jucau bridge și golf, organizau prânzuri de gală și strângeau fonduri... O copie fidelă a vieții pe care Phoebe o avusese în Chicago. Doar că acum Walter avea mai mult timp să participe și el. Și cele mai multe femei din cercul lui Phoebe schiau, sport pe care ea nu îl practica. În același timp, Phoebe

nu se oferea niciodată să facă ceva din proprie inițiativă. Munca o deprima.

- Arăți bine, mamă. Ți-ai schimbat culoarea? întrebă Maggie, atingându-și propriul cap ca să indice părul lui Phoebe.

- E un roșu ceva mai închis. Cum ți se pare?

- Mi se pare foarte atractiv. Ascultă, va trebui să mă mai gândesc la treaba asta. Îmi plac unii dintre prietenii tăi, dar nu este cel mai potrivit moment... Nu vreau să vorbesc despre foștii mei parteneri, despre proces, despre motivele pentru care am părăsit activitatea.

- Eu cred că e mai bine să fii văzută, o sfătuie Phoebe. Lasă-i să vadă că ești cât se poate de bine și spune-le că avocatul te-a sfătuit să nu discuți despre aceste subiecte, dar că tu ai convingerea că totul se va termina cu bine.

- Numai că nu am deloc această convingere, zise Maggie.

- Dar spune-o oricum. Și, dacă ești îngrijorată, ar trebui să vorbești cu Walter.

- Mamă, am vorbit deja cu Walter. Mi-a dat toate sfaturile pe care mi le poate da și mă poate ajuta să aleg un avocat excelent, dar e foarte complicat. Aș prefera să nu merg.

- Te rog, Maggie! Și prietenii mei au început să-ți simtă lipsa! Sincer, de-abia aștept evenimentele astea la care mergi cu mine. Tu ești prietena mea cea mai bună.

Phoebe ar fi trebuit să ridice standardele cu privire la prieteni, își spusese Maggie. Participase la aproximativ șase astfel de evenimente zaharisite împreună cu mama ei, pentru că era ceva atât de important pentru Phoebe, dar ei, personal, nu-i plăcuseră în mod deosebit. Femeile implicate în strângerile de fonduri erau drăguțe, dar nu genul pe care Maggie și le-ar fi ales drept prietene. Phoebe era implicată doar pentru că avea impresia că aceste femei reprezentau elita societății și că erau importante, iar Phoebe voia să facă parte dintr-un astfel de grup.

Îi era greu să se afle în preajma oamenilor simpli, deși nu avea nici ea origini de viță nobilă.

Maggie oftă.

Sully veni pe verandă cu o tavă micuță, pe care era o salată într-un recipient de plastic, un pachetel de dressing, o sticlă de apă, un pahar de sticlă și o bere. Așează tava în fața fostei sale soții.

- Va trebui să te mulțumești cu astea, spuse el, ignorând cu desăvârșire orice fel de salut.

Apoi se așează de cealaltă parte a mesei.

- Ce mai faci, Phoebe? întrebă el, luând berea de pe tavă pentru sine.

- Sunt bine, zise ea. Mulțumesc de întrebare.

- Voi ai să-l întrebi pe Sully cum se simte după operația pe inimă, mamă? o îmboldi Maggie.

- Cred că sunt la curent cu toate, Maggie, având în vedere că vorbesc cu tine în mod regulat.

Se uită la Sully în timp ce se chinuia să deschidă recipientul de plastic în care era salata.

- Sper că ești bine, Harry.

Phoebe era singura persoană din lume care i se adresa lui Sully pe numele de botez.

Reuși să deschidă recipientul după o luptă scurtă și câteva bucăți de salată săriră pe masă, împreună cu furculița. Din obișnuință, Maggie le luă și îi aranjă masa lui Phoebe, așezându-i furculița lângă recipient, despăturind apoi șervetul și punându-l pe genunchi.

- Ei bine, zise Phoebe, învărtind bucățile de salată cu furculița. Walter mi-a spus că i-a plăcut vizita pe care v-a făcut-o aici.

- Ți-a spus? întrebă Sully, surprins.

- Firește că mi-a spus! De ce-ai crede altceva? Crezi că avem secrete unul față de celălalt?

- N-am vrut să te jignesc, spuse Sully, luând o dușcă zdravănă de bere. El a spus că tu îl credeai la golf, adăugă. Credeam că asta înseamnă...

- Walter mereu joacă golf, spuse Phoebe.

- Ți-ai schimbat culoarea părului? o întrebă Sully.
- Părul meu a fost întotdeauna roșu.
- Era roșu? făcu el. Nu-mi amintesc.
- Ei bine, la vârsta ta, nu e surprinzător, nu-i așa?
zise Phoebe. Poate că dacă n-ai sta tot timpul cu sticla în mână...

- Oh, Doamne! murmură Maggie, frecându-și tâmpilele.

- De peste douăzeci de ani n-am mai băut o bere înainte de cinci după-amiaza, spuse Sully. Nu am simțit nevoia, până acum.

- Cel puțin nu trebuie să vă arăt eu care vă sunt punctele sensibile, zise Maggie. Purtați-vă frumos, altfel vă trimit în camerele voastre.

- Când o să termini pauza asta? întrebă Phoebe. Când te întorci la Denver?

- Nu știu. Nu mai durează mult.

- Las-o în pace, Phoebe. Nu a mai avut o vacanță adevărată de ani de zile și e epuizată. Poate să rămână aici cât timp vrea. Nu sări cu gura pe ea.

- De când am venit aici, mă simt mai relaxată decât m-am simțit în ani întregi, iar asta ar trebui să te facă fericită, mamă.

- Firește că sănătatea și fericirea ta sunt cele mai importante. Și eu nu sar cu gura pe nimeni.

- Sigur că nu, zise Maggie.

Luă o mușcătură mare din castravetele murat. De undeva din camping izbucniră hohote puternice de râs, și Maggie privi în jur. Un bărbat cu un rucsac în spate, dar fără nici o haină pe el, cobora pe cărare. Avea bocanci excelenți în picioare, o pălărie de paie pe cap și atâta tot. Bijuteriile îi fluturau în vânt.

Maggie nu mai văzuse de mult așa ceva. Își acoperi gura cu mâna, ca să nu izbucnească în râs.

- Pe toți dracii! înjură Sully, trântind berea pe masă și sărind în picioare. Ar trebui să-l întâmpin cu un glonț. Dobitocul ăsta nu știe că aici e un camping de familie?

Și coborî în grabă treptele verandei, îndreptându-se spre bărbatul gol.

Maggie începu să râdă și alunecă în scaun.

- Dumnezeu! mare! spuse Phoebe. Maggie, nu poți sta aici! De-asta te-am luat cu mine. Aici e iadul pe pământ.

capitolul 11

Fii doar ceea ce ești și vorbește cu curaj și din inimă – e tot ce are un om.

Hubert Humphrey

- Ești un laș, să știi! îi spuse Maggie lui Cal.

- Nu fi așa de dură cu mine. Tom a luat-o la fugă ca din pușcă, și zice că nici măcar n-a cunoscut-o vreodată, doar a auzit despre ea. Sunt sigur că e foarte drăguță, dar m-a intimidat ceva de groază. Dar, ia zi, ce s-a întâmplat cu bărbatul gol?

- Oh, i-a îndrugat câteva baliverne lui Sully, a zis că se încinsese, că-și scosese mai întâi cămașa, apoi pantalonii transpirați. Fiindcă era deshidratat și confuz, a uitat să se îmbrace la loc, înainte să ajungă în tabără. Numai minciuni, sunt convinsă.

Stăteau pe niște șezlonguri pliabile, lângă un foc de tabără pe malul lacului.

Multe focuri mici împânzeau terenul, erau printre preferatele excursioniștilor. Abia acum avuseseră ocazia să discute, de când apăruse Phoebe.

- Sa ocupat Sully de el, l-a târât undeva unde să nu poată fi văzut de ceilalți – nu sunt prea mulți în tabără la ora prânzului. Încă un țicnit. Apare câte unul în mod regulat, deși ăsta e primul nudist pe care-l văd. Dar am auzit că lumea-i mai întâlnește din când, pe munte. Dacă sunt văzuți de vreunul din rangeri sau de vreun pădurar, îi amendează. A fost de-a dreptul nerușinat

să intre așa în tabără. De ce-ar vrea cineva să meargă pe munte gol pușcă? Pe mine mă depășește. Imaginează-ți în câte locuri interesante te-ar putea mușca țânțarii. Și uite un amănunt mai puțin cunoscut – niciodată nu sunt femei.

– Exhibiționiști, spuse Cal. Sunt convins că a fost cireașa de pe tort, pentru maică-ta.

– O să vorbească despre asta ani de zile de acum înainte, crede-mă. După incidentul ăsta, am stat puțin de vorbă. Nu prea mult. Vrea să vin cu ea la un prânz pentru strângere de fonduri în scopuri caritabile. Are din când în când astfel de obligații sociale și, în trecut, am însoțit-o la câteva. Uneori, o scot la un prânz în oraș și îndur ceva cumpărături. O face fericită și nu mă mai bate la cap. Ce te-a intimidat la ea?

– Expresia de pe chipul ei, zise Cal. Parcă venise să mănânce pe cineva.

– Și m-ai abandonat în condițiile astea? Ce cavaler ești!

– Nu mi-ai cerut să stau. Ai spus că nu contează.

– Ei bine, cred că a fost aici din mai multe motive, nu doar ca să mă prindă la înghesuială și să mă convingă să o însoțesc la evenimentul caritabil al prietenei ei. Cred că a vrut să revadă locul, pentru că Walter a fost aici și i-a spus că s-a simțit bine și că e un loc frumos. Firește, nu se ridică la standardele lui Phoebe și cred că asta a fost mai degrabă o ușurare pentru ea. Ar fi murit și ar fi înviat dacă ar fi găsit un centru exclusivist de SPA sau ceva de genul ăsta. Vrea să vadă în Sully un necioplit de la țară, un idiot lipsit de gust. Detestă faptul că eu iubesc campingul. A fost întotdeauna un ghimpe-n coaste pentru ea.

– Mi-ar plăcea să-l cunosc pe acest Walter, spuse Cal.

– Sunt convinsă că o să mai treacă încă treizeci de ani până când vreunul din ei o să se întoarcă aici. Trăiesc într-o lume cu totul diferită. Dar Walter nu e scorțos. E bogat, desigur – nu numai că provine dintr-o familie

bogată, dar este și un neurochirurg extrem de respectat. Harul lui este pasiunea lui. Pacienții au fost întotdeauna prioritatea lui Walter. Este plin de compasiune și genial, foarte blajin și puternic, într-un mod total neagresiv. De când îl știu eu, el face banii și Phoebe îi cheltuiește. Iar el nu are nimic împotriva.

Îi zâmbi lui Cal.

- Presupun că Phoebe are intenții bune, dar e superficială. Nu se poate abține.

- Oricine se poate abține, Maggie, spuse Cal.

- Zice că a fost săracă în copilărie. Nu cunosc detaliile pentru că, din câte-mi amintesc, nu am avut nicio dată vreo legătură cu familia ei, însă, în mod evident, a plănuțit de la bun început să se desprindă din rădăcini. A avut intenția clară să se căsătorească cu un om bogat. A început cu o școală tehnică, unde a învățat tot ce trebuia să știe despre marile corporații, unde putea întâlni bărbați cu bani. S-a concentrat pe frumusețea ei, cu intenția de a pune mâna pe un soț bogat. Sully a fost un accident.

- Oh?

- Cred că lucra ca sudor în momentul când s-au cunoscut. S-au întâlnit într-un bar simandicos din Chicago. El era un bărbat sexy, de treizeci și cinci de ani, fusese în armată, luptase de câteva ori, avea medalii, îi plăcea să se distreze. S-a îndrăgostit de el. I-a spus că avea să moștenească o proprietate mare în Aspen, așa că s-a măritat cu el. Avea douăzeci și doi de ani. A adus-o aici și a lăsat-o însărcinată. Totul a mers prost din acel moment.

Cal fluieră.

- Cel mai prost plan...

- În mod clar, i-a ieșit mai bine cu Walter. Ohhh, cât l-am urât! Nu m-au lăsat să-l văd pe Sully timp de ani de zile. Firește, era ideea lui Phoebe, dar Walter o susținea. Mai târziu, mult mai târziu, am ajuns să-l plac. Apoi să-l respect. Acum țin mai mult la Walter decât la Phoebe.

El a fost întotdeauna de partea mea. A încercat să mă convingă să nu mă mărit cu soțul meu. Ar fi trebuit să-l ascult.

Cal deveni brusc atent.

- Ai fost măritată?

- Nu ți-am spus?

Râse puțin, ușor rușinată.

- Îmi cer scuze. A fost atât de nesemnificativ. Sergei a fost... este artist. Pictor, sculptor. Era emigrant, sărac lipit, dar se învârtea în cercuri importante, pe lângă oameni care susțineau arta și talentul. Cineva ne-a făcut cunoștință - încă nu-mi terminasem rezidențiatul, ceea ce ar putea explica atrofia temporară a creierului meu. Nu mi-am dat seama că Sergei ar fi făcut absolut orice pentru bani, iar eu eram o moștenitoare - moșteneam banii lui Walter, oarecum. Aveam un potențial uriaș. Și aveam reputația de a fi neurochirurg, fiica vitregă a unui alt neurochirurg, foarte cunoscut și deosebit de respectat. Dar Sergei avea o putere de concentrare extrem de limitată și, odată ce ne-am căsătorit, a început să flirteze în stânga și-n dreapta. N-a durat mult. Am divorțat înainte de prima aniversare. Sincer, a fost cea mai tâmpită chestie pe care am făcut-o vreodată. Ar fi trebuit să-l ascult pe... Hei! Ce-i cu privirea asta? Ți-ai pierdut respectul pentru mine pentru că m-am măritat cu cine nu trebuia?

Își ridică privirea spre a ei.

- Nu știam că ai fost măritată.

- Puteam să jur că ți-am spus....

- Maggie, și eu am fost căsătorit.

- E-n regulă. Multe persoane de vârsta noastră...

- Căsătoria mea nu a fost scurtă, zise el. Nu a fost o greșeală. Am fost căsătorit timp de opt ani. Soția mea a murit acum doi ani.

Maggie rămase mută preț de câteva clipe.

- Oh. Îmi pare rău.

- Mulțumesc. Ascultă, nu încerc să fiu secretos, dar e-n regulă dacă nu vorbim despre asta acum? A murit de sclerodermie, o boală foarte grea. Hai să lăsăm discuția asta pentru altă dată. Te superi? Încă mi-e greu să vorbesc despre asta.

- Sigur, spuse ea încet. Uau. Sincer, nici prin cap nu mi-ar fi trecut.

- Cum să-ți treacă? O să-ți spun totul, într-una din zile. Când o să fie momentul potrivit. Bine?

- Sunt multe de spus? întrebă ea.

- Multe detalii.

Îi luă mâna și o strânse într-a lui.

- Fac tot ce pot ca să merg mai departe, dar toată povestea este încă foarte personală. Și emoțională. În momentul de față, vreau să aud despre Phoebe și despre Walter și despre orice vrei tu să-mi povestești. Vreau să râd cu tine, apoi vreau să te strâng în brațe și să te duc în pat. Să lăsăm povestea mea pe altă dată. Când vom găsi un moment mai bun.

- Bine.

- Povestește-mi despre copilăria ta cu Phoebe, îi sugeră el.

- Oh, n-o să crezi nimic din ce-o să-ți spun! zise ea.

- Ținând cont de familia din care vin eu? întrebă el, ridicând o sprânceană. Chiar așa?

- Vrei să spui că e adevărat?

- Maggie, recunosc că nu ți-am spus totul, că nu sunt încă pregătit să vorbesc despre unele lucruri, dar nu te-am mințit niciodată.

- Cum poți face asta? întrebă ea.

- M-am obișnuit, presupun. Hai, spune-mi.

- Ei bine, lui Phoebe i-a fost greu, spuse Maggie. M-a salvat din *fundătura asta* - cuvintele ei - și m-a dus la Chicago, unde a reușit, nu știu cum, să facă rost de un apartament foarte frumos. Habar nu am cu ce l-a plătit. Sully jură că lui nu i-a cerut niciodată vreun ban. A făcut rost de o slujbă foarte bună într-un restaurant

de lux și, deși părea că-mi petreceam tot timpul la vecina de alături, Phoebe nu făcea altceva decât să lucreze sau să aibă grijă de mine. Când ajungea acasă, în mijlocul nopții, avea picioarele umflate și o durea capul. După aproximativ un an, l-a adus pe Walter acasă – îl cunoscuse la restaurant. Probabil că a pus ochii pe el de la prima vedere. Iar eu l-am urât pentru că știam ce însemna – Walter și Phoebe împreună însemna că n-aveam să-l mai văd niciodată pe Sully. M-am purtat oribil cu el. Și cu Phoebe, adevărul fie spus. M-au trimis chiar la psiholog, o vreme. Am fugit de câteva ori de acasă, dar n-am ajuns decât la vreo două străzi distanță. Luam note mici, făceam crize, refuzam să mănânc... Cel puțin așa credeau ei. Eram în creștere, șterpeleam mâncare. Apoi, când aveam opt ani, Walter mi-a spus: „Cred că ar trebui să mergi să-l vezi pe tatăl tău, dar, dacă vrei asta, nu așa trebuie să te porți”. Când am încercat să-i explic că Phoebe n-o să mă lase, a spus doar: „Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta. Încearcă să ai răbdare. Și, pentru Dumnezeu, încearcă să te porți civilizat. Știm amândoi foarte bine ce faci”. Din momentul ăla, totul s-a schimbat. Nu numai pentru că îmi citise planul, dar îmi vorbise ca unui om mare.

- Și așa te-a câștigat, spuse Cal.

- Nu încă, dar pe aproape. Trebuie să-ți amintești că Walter era un chirurg ocupat. Nu petreceam foarte mult timp împreună.

- Probabil că a iubit-o foarte mult pe Phoebe, dacă te-a suportat, spuse Cal.

- Nu știu dacă pe Walter îl interesează chiar atât de mult dragostea, deși este evident că ține la Phoebe. L-am întrebat odată de ce mama dracului s-a însurat cu ea, și știi ce mi-a răspuns? Că era o persoană lipsită de complicații. Ei, ce zici de evaluarea asta?

Cal își trase scaunul lângă al ei, o cuprinse cu brațele și o trase spre el. Cu buzele foarte aproape de ale ei, o întreabă:

- Și tu ce cauți, domnișoară Maggie?

- Ei bine, e limpede că mie-mi plac bărbații foarte complicați, California.

Maggie îl făcu pe Cal să râdă cu poveștile ei, din care se vedea cum fusese o cumplită dezamăgire pentru Phoebe, întreaga ei tinerețe. Refuzase să ia lecții de balet, dar jucase fotbal și volei, obligând-o pe Phoebe să stea în soarele fierbinte sau în săli de sport neaerisite. Și când venise vorba de balul ei de debut? Firește că Maggie nu voise nici să audă de așa ceva, iar maică-sa plânsese timp de o lună. Purta uniformă la școală, dar, în restul timpului, cu greu o scoteai din blugii ei strâmți și rupți, purta bocanci și bluze transparente, prin care i se vedea sutienul. Și, doar ca s-o enerveze pe maică-sa, lăsă prin cameră poze cu tatuaje pe care se gândea să și le facă.

- Eram ceva de groază, spuse ea, făcându-l să râdă și mai tare. Și, Dumnezeuule, dacă află vreodată că mi-am pierdut virginitatea aici, în camping, la cincisprezece ani, s-ar putea să moară. Nu înainte să-l omoare pe Sully, însă.

- Dar cu siguranță ți-ai luat măsuri de protecție...

- Aveam cincisprezece ani! Timp de un an m-am temut să nu fiu gravidă, iar tipul mi-a frânt inima când nu m-a sunat, nu mi-a scris și nici n-a mai trecut vreodată prin camping. Dar chiar și așa, mai degrabă asta decât să-mi pun o rochie albă de voal și să dansez vals.

Cal împrăstie nisip peste tăciuni și plecară, lăsând scaunele acolo. O ținea cu brațul pe după umeri în timp ce se îndreptau spre casă. Începu să o mângâie.

- Te temi să nu fiu și eu doar un băiat de-o vară? o întrebă.

- Am învățat un lucru: nimeni nu rămâne aici. Este doar o oprire.

- Sully a rămas, îi aminti el.

- Ei bine, aici e altceva. E moștenirea lui.

- Nu te-am auzit nici pe tine spunând că ai de gând să pleci, zise el.

- Eu m-am născut aici. S-ar putea să fiu diferită, așa ca Sully. Dar, în mare, asta e un loc de refugiu. Cei mai mulți dintre clienții noștri vin aici ca să scape de oraș sau de muncă. Pe unii, solitudinea și serenitatea traseului îi liniștește - îi ajută să-și pună ordine în gânduri. Dar nimeni nu rămâne.

- Crezi că o să plec și eu? Că o să te iubesc toată vara, aici, în casa tatălui tău, și-o să te părăsesc?

- Probabil.

Cal se opri. O întoarse spre el și o luă în brațe, o sărută adânc, pasional. O împinse câțiva pași cu spatele, până când o lipi de trunchiul gros al unui copac mare și se apropie de ea.

- Nu crezi că de data asta ar putea fi altfel? șopti, peste buzele ei.

- Pot să vreau să fie, dar nu am văzut nimic care să mă convingă. Nu te cunosc cu adevărat. Încerc să te cunosc, dar aflu câte ceva nou în fiecare zi.

- Maggie, cunoști partea mea cea mai bună. Când sunt cu tine, îți dau tot ce am.

- Negi că au existat destul de multe femei care au beneficiat de pe urma talentelor tale erotice?

- Nu chiar atât de multe. Nu atât de multe cât crezi, dar cel puțin o prințesă...

- Cel puțin? făcu ea, cu respirația deja întretăiată.

- Vino cu mine, Maggie. Ești mult prea îmbrăcată.

- Deci, după toate astea, o să te joci iar cu sentimentele mele? îl necăji ea.

- N-o să mă joc...

O sărută din nou.

- Hai să găsim un loc mai confortabil.

O dezbracă și îi făcu trupul să se topească sub atingerea lui, ca și cum ar fi fost un Stradivarius, iar el un interpret desăvârșit, care cunoștea perfect fiecare notă. Voia să i se dăruiască întru totul. Totul era atât de natural

și de firesc cu ea. Fusesse conștient de fiecare nuanță încă din prima noapte în care fusese cu ea și, când făcea dragoste cu Maggie, își accesa cele mai adânci sentimente. Era o experiență personală foarte intensă. Nu trebuia decât să se gândească la ea și își simțea pieptul crescându-i o idee; inima lui rănită părea să devină mai puternică.

Ce primea de la ea îl satisfăcea pe deplin. Abandonarea ei naturală, încrederea ei completă creau o cărare nedă înspre emoțiile lui cele mai intime. Uneori, sexul nu este deloc complicat – doar o satisfacere a nevoilor fizice. Alteori este o contopire a două spirite care își iau forța unul din celălalt. Lângă Maggie, Cal își simțea sufletul devenind mai puternic. Mai sigur. Mai stabil.

Știa ce se întâmplă. Era în același timp o mare alinare și un mare pericol. Când un bărbat se dăruiește complet unei femei care, la rândul ei, îi dă tot ce are, legătura este atât de puternică, încât poate fi împlinirea supremă. Și, dacă o pierzi, distrugerea supremă.

Rămaseră cu răsuflarea întretăiată, unul în brațele celuilalt, strângându-se cu putere și pasiune. Își vorbeau în șoaptă. Vorbe de alint, vorbe de dragoste.

Se îndrăgostea de ea. Era o idee terifiantă.

Cal se trezi devreme, lăsând-o pe Maggie să doarmă. Era goală, înfășurată în cearșafuri, arătând ca și cum n-ar mai fi avut niciodată un somn atât de adânc și de liniștit. O epuizase, asta fusese și intenția.

După ce făcu un duș se duse la magazin și, firește, îl găsi pe Sully acolo, pregătit să-și înceapă ziua. Nu putea nega că arăta din ce în ce mai bine pe zi ce trecea – obraji îi erau ușor îmbujorați, mâinile îi erau sigure, ochii alerti și sclipitori.

– Bună dimineața, spuse Cal. Ai avut o noapte frumoasă?

– Eu da. Și, din câte am auzit, și tu la fel.

- Joci la bluf, Sully, spuse el, mizând pe-o minciună. N-aveai ce să auzi.

- Păi, sunt un om bătrân. Mă distrez și eu cum pot.

- Nu te temi că o să ajungi în iad pentru că minți? îl întrebă Cal.

- Pentru că *mint*?

Sully izbucni în râs.

- Fiule, sunt altele, mult mai rele, pentru care o să ajung eu în iad. Crede-mă.

- O să-mi iau liber dimineața asta, Sully. Dacă este ceva important de făcut, spune-mi acum sau las-o pe după-amiază.

- Nu-i nimic cu care să nu mă pot descurca. Ai vreo treabă?

- Da. Mă întorc până-n prânz.

- Zău așa, băiete, ia-ți toată ziua dacă ai nevoie. Nu sunt chiar invalid, să știi.

- Nici pe departe. Vorbim puțin mai târziu.

Cal merse pe jos până la capătul lacului, opt kilometri, și asta îi luă aproximativ o oră. Există un drum cât se poate de bun și ar fi putut merge cu mașina, dar dimineața era senină și răcoroasă și se gândi că mersul pe jos ar putea fi o idee bună.

Cabanele de pe cealaltă parte a lacului aveau un gol-fuleț cu ambarcațiuni de mici dimensiuni – cinci sau șase bărci Sun Dolphin, cu motoare mici. Puteau fi închiriate pentru pescuit sau pur și simplu pentru plimbări pe lac, dacă voiai să stai la soare sau să scoți pe cineva la o întâlnire romantică.

Cal închirie o barcă și traversă lacul până la docul lui Sully, o legă și se duse s-o caute pe Maggie. O prinse chiar în clipa în care ieșea din casă și se ducea la magazin.

- Hei, somnoroaso, chiar mă întrebam când o să te dai jos din pat, spuse el.

- Ești cel mai bun somnifer...

- Cu toții avem talentele noastre.

Îi luă mâna.

- Ia-ți o pălărie și hai cu mine pe lac pentru vreo două ore. Am închiriat o barcă.

- Ar trebui să fie interesant. Mă duc să-i spun lui Sully unde plec.

Zece minute mai târziu o porniseră în barca micuță, îndreptându-se spre partea îngustă a lacului, de unde se deschidea într-o porțiune largă și rotundă. Campingul lui Sully împreună cu vreo câteva altele erau construite în jurul capătului de nord al lacului, pentru că bărcile căutau de obicei suprafețele mai extinse, iar apa rămânea astfel mai sigură pentru înot în dreptul campingului.

- Unde mă duci? întrebă Maggie.

- Nu știu, spuse Cal. Undeva unde să putem vorbi. Poate chiar acolo, spuse el, arătând spre o parte a lacului ce părea mai retrasă.

Lăsă motorul la ralanti, apoi îl opri, lăsând barca să plutească în liniște. Se întoarse spre ea.

- Cred că ar trebui să-ți explic câteva lucruri.

- M-ai adus în mijlocul lacului ca să nu o pot lua la fugă când o să intru în panică?

Cal râse.

- Nu. Nu sunt nici criminal în serie, nici certat cu legea. Cel puțin deocamdată. Sunt avocat, spuse el. Și soția mea a fost avocat. Totuși, domeniile noastre erau foarte diferite - ea era coproprietar al unei instituții non-profit care funcționa în cea mai mare parte susținută de subvenții sau donații. Eu am lucrat la o companie foarte mare. Ne-am cunoscut în facultate - la Universitatea din Michigan. Ne-am căsătorit imediat după absolvire. Aveam douăzeci și șapte de ani, o slujbă nouă, învățam ca să intru în barou. O chema Lynne Aimee Baxter și a fost o femeie senzațională. S-a îmbolnăvit înainte să împlinească treizeci de ani, dar, o vreme, nu i-am dat prea mare importanță. Ne-am documentat, am căutat multe opinii medicale, dar ne-am văzut de viețile noastre.

Am avut câțiva ani înainte ca lucrurile să se înrăutățească. Ți-am spus de boala ei...

- Da, mi-ai spus.

- A suferit cumplit. După ce a murit, am încercat să fiu măcar pe jumătate la fel de curajos pe cât fusese ea și să merg mai departe. Am rămas în casa noastră, m-am dus la muncă în fiecare zi, mi-am sunat socrii în fiecare duminică. Am făcut asta timp de un an. Apoi, dintr-odată, pur și simplu n-am mai putut. Am terminat dosarele de pe birou sau le-am predat altcuiva. Am vrut să-mi dau demisia, dar șeful meu nici n-a vrut să audă. A insistat că nu acceptă decât o pauză pe perioadă nedeterminată și că postul o să mă aștepte, când o să mă simt pregătit să mă întorc.

- Nu ți se pare normal să avem asta în comun? De ce nu mi-ai spus de la bun început că ești avocat și că te cheamă California Jones?

- Sunt mai multe etape, zise el. Mai întâi pentru că, atunci când spui ceva, dai naștere la întrebări la care oamenii așteaptă răspunsuri. De ce nu mai ești avocat acum? De ce ai părăsit o poziție atât de bună la vârsta ta? Și așa mai departe. Nu vorbesc cu oricine despre soția mea, despre boala ei și despre cum a suferit. Apoi următoarea etapă - nu pot da sfaturi juridice într-un stat în care nu sunt licențiat. Și nu eram licențiat în California sau aici.

- Serios? Pentru că eu nu am nevoie de licență medicală în Michigan ca să-i recomand unui prieten cu dureri puternice de cap să-și facă o tomografie.

- Se poate argumenta că, dacă nu primesc bani pentru sfaturile date nu încalc legea, dar e un argument ce poate fi atacat. Și doctorii, și avocații care-și oferă voluntar serviciile pot fi acuzați de practicarea meseriei fără licență. Dacă o dădeam în bară, nu numai că puteam avea probleme, dar riscam să-ți compromit și ție apărarea. Nu merita.

- Ei bine, eu, personal, nu-mi amintesc la câte petreceri sau dineuri cineva m-a încolțit să mă întrebe dacă o zvâcnire a ochiului putea însemna o tumoare pe creier.

- Problema pentru mine era că trebuia să am foarte mare grijă să nu mă implic în nici un fel - și îmi spuseși că există un proces împotriva ta. Așa că, în loc să-ți spun ceva, am făcut o cerere pentru licență de practică în statul Colorado. Statele noastre au reciprocitate. A fost doar o formalitate, dar una necesară. Acum, dacă ai nevoie de mine, îți stau la dispoziție. Și...

Ridică din umeri.

- Am vrut să-ți spun că am fost căsătorit de mai demult. Părea ceva ce ar fi trebuit să știi. Nu am simțit până acum nevoia să împărtășesc cu cineva această informație, Maggie. Nu mi s-a părut important, până când a fost vorba de tine.

- Îmi pare rău, Cal. Trebuie să fi fost groaznic. Așa că, după un an, te-ai urcat în mașină și...

- Mai întâi am strâns totul, cu ajutorul Sedonei. Am pus multe lucruri pe care m-am gândit că ar fi posibil să le vreau într-o zi într-un depozit și am vândut casa cu aproape toată mobila în ea. Apoi am re trăit odiseea copilăriei mele, locuind mereu în alt loc, schimbându-mi reședința o dată la câteva luni. Nu-ți pot explica de ce, Maggie. Nu are nici un sens. Cea mai frumoasă perioadă din viața mea a fost când am avut un loc al meu, o slujbă, o casă, o familie - chiar dacă nu eram decât eu și soția mea. A fost instinctiv, cred. M-am întors în timp să văd dacă pot regăsi drumul.

- Asta i-am spus și eu lui Sully, zise ea. Că aș vrea să mă întorc în clasa a opta și să mă gândesc mai bine.

- Categorie ar trebui să te duci la balul ăla pentru debutante, spuse Cal. Pun pariu că ai arăta ca o adevărată prințesă.

Apoi rânji.

- Și... faptul că-mi spui acum are vreo semnificație? Înseamnă că ai încredere în mine?

- Este mai mult decât atât. Chestia asta dintre noi începe să crească. Pentru mine, cel puțin, dar cred că și pentru tine.

Râse, dar nu cu umor.

- Sper că ești o femeie răbdătoare pentru că... probabil că sunt distrus. Sunt prea încordat. Lucrez la asta.

- Care-i prognoza?

- Că sunt hotărât să lucrez până o să mă repar. Cel puțin atât cât să pot avea o viață din nou.

- Atunci, poate că n-o să mai ai nevoie de mine, spuse ea.

- Nu am nevoie de tine, scumpo. Pe tine te *vreau*. Este o dorință foarte puternică. Mă împinge înainte.

- Hmm, spuse ea. Așadar, ești un avocat văduv și-ți cunoști resursele. Ai acces la dosarele din tribunal și știi să te documentezi. Mi-ai studiat cazul.

Cal clătină din cap.

- Nu o să fac asta. Nu sunt nici măcar tentat să fac asta, deși vreau să știu. Dar vreau să știu numai dacă tu vrei să-mi spui.

Maggie își îndreptă spatele și trase aer în piept.

- Ai idee care este rata de mortalitate în cazul operațiilor pe creier? A fost un moment, când și-a început Walter cariera, când risca să piardă jumătate din pacienții care ajungeau pe masa lui de operație, dar a lăsat deoparte sentimentele personale și a acceptat riscul emoțional pentru cei pe care-i putea salva. Situația e mai bună acum, dar riscul e tot extrem de mare. Sunt acuzată că am făcut o alegere proastă într-o situație de triaj, că am lăsat un pacient să moară pentru că nu l-am băgat imediat în sala de operații.

- Așadar ești acuzată de malpraxis? întrebă el.

Maggie clătină din cap.

- Nu au fost înaintate acuzații de malpraxis, deși a existat o investigație și e posibil să se întâmple totuși. Deși nu prea cred, în urma investigației s-a ajuns la concluzia că nu a existat malpraxis. Este un proces nedrept,

deschis de părinții unui adolescent care a murit în camera de gardă. Era un adevărat iad după un accident în urma căruia cinci adolescenți ajunseseră la unitatea de traume. Decizia mea s-a bazat pe practică, logică și protocol. Am luat pacientul care se afla în starea cea mai critică – inconștient, cu un evident hematom epidural – în sala de operații și am trimis pacientul conștient, cu o lovitură la cap, la tomografie.

Cal îngheță în timp ce o asculta.

– Cum ai luat hotărârea asta?

– Dincolo de faptul că m-am bazat pe experiență și pe judecata mea de medic? Chestiile de bază – căi respiratorii libere, pacientul respira, funcțiile circulatorii erau în regulă, pacientul era conștient. Pacientul meu nu era conștient, avea o pupilă dilatată la maximum, un hematom epidural clasic – sângerare între craniu și creier. A trebuit să-i dăm găuri în craniu imediat ca să reducem presiunea asupra creierului. Un alt pacient – inima îi bătea încă, dar era materie cenușie împrăștiată pe toată targa. L-am pus la aparate, în eventualitatea că i s-ar preleva organele. Pacientul pe care l-am trimis la tomografie plângea, sângera, era conștient și coerent.

Se opri și întoarse capul.

– A suferit o hemoragie fatală înainte să apucăm să-l ducem în sala de operații.

– Dacă ar fi ajuns mai devreme în sala de operații, ar fi trăit?

Maggie ridică din umeri.

– Cine știe? Nu pot controla tot ce se întâmplă în timpul unei operații. Uneori apare hemoragie craniană, o reacție la anestezie, se pot întâmpla multe. Există riscuri. Întotdeauna.

– Așadar cauza morții a fost un atac cerebral?

– Causa morții a fost faptul că cinci adolescenți s-au suit băuți într-o mașină și au apăsat accelerația până au făcut gaură în podea, spuse ea, aproape defensiv.

Trase aer în piept ca să se calmeze.

- Da. Atac cerebral. Cu circumstanțe.

- Cel puțin l-ai băgat pe unul în operație.

Maggie oftă.

- L-am pierdut și pe el. Starea lui era mai critică. Trei băieți au murit în noaptea aia. Încă doi au fost la un pas de moarte. A fost cumplit.

- Oh, scumpo! zise el.

- Știi, nu mă deranjează că ei cred că am luat o hotărâre greșită. Nu mă deranjează că sunt furioși și că mă urăsc. Nu mă deranjează nici că m-au dat în judecată. Dar mă doare că-și închipuie că *nu-mi pasă*. Cum aș putea să fac meseria asta, dacă nu mi-ar păsa? Uneori, îmi *pasă* atât de mult, încât simt că mă prăbușesc în genunchi. Chiar și pentru cei mai duri dintre noi, există un preț emoțional.

- Înțeleg. Fiind avocat, am cunoscut oameni care cred că sunt de partea criminalilor sau că vreau să-i scot basma curată pe băieții răi. Nimic nu e adevărat.

- Îmi imaginez. Deși este nedrept să te judece pe baza clienților tăi. Dar trebuie să recunoști și tu că e cel puțin de înțeles. Tu îi reprezinți pe criminali. Eu salvez vieți! Fac tot ce este omenește cu putință ca să salvez vieți. Nu e vina mea că nu le pot salva întotdeauna.

Cal zâmbi răbdător.

- Nu reprezint criminali. Reprezint indivizi acuzați de crimă. Dacă sunt vinovați sau nu, nu decid eu, ci judecătorul și jurații. Elementul pe care îl reprezint eu este acuzatul. Elementul pe care îl reprezint eu ești tu.

capitolul 12

*În loc de iubire, de bani, da faimă, dați-mi
adevărul.*

Henry David Thoreau

Cal ascultă în timp ce Maggie îi povestea că nu era pentru prima oară când era dată în judecată. Mai fusese

dată în judecată și, deși nu pierduse niciodată un proces, nu ajunsese măcar în sala de judecată, totul fusese rezolvat prin casa de asigurări, însă asta fusese suficient pentru ca rata ei la respectiva casă de asigurări să ajungă la o sumă colosală. Existau nenumărate interviuri, depuneri de mărturie interminabile înainte ca un judecător să renunțe la un caz. Chiar și cu un avocat pus la dispoziția ei de casa de asigurări, la sfatul lui Walter, Maggie își angajase propriul avocat și orele investite costaseră bani, fusese un efort financiar atât pentru ea, cât și pentru spital. Absența unui chirurg era scumpă. Era al treilea proces al lui Maggie în patru ani și, deși oricine poate da pe cineva în judecată pentru orice, era totuși mai mult decât media obișnuită pentru un neurochirurg. Primul proces nu dusese nicăieri. În al doilea ajunseseră repede la o înțelegere, pentru că reclamantul acceptase prima ofertă a casei de asigurări. De data asta, povestea avusese urmări. Pentru că mulți dintre colegii ei fuseseră citați ca martori sau puși să dea declarații, o tratau acum cu răceală. Poate că erau furioși, poate speriați, poate pur și simplu supărați că fuseseră deranjați. Toate acestea creaseră un mediu de lucru toxic. Maggie se simțise obosită, descurajată, singură și înfrântă. Își schimbase poziția și se sprijinea acum de Cal, discutând în timp ce barca plutea liberă.

- Și totuși, mă simt furată, spuse ea. Îmi place meseria mea și simt că nu mai pot s-o practic. În fiecare zi mă simt de parcă aș înota împotriva curentului.

- S-ar putea să te simți mult mai bine după ce termini cu procesul ăsta.

- Mă simt foarte vinovată că am plecat și am întors spatele la tot și toate. Am vrut inițial să iau doar o pauză de vreo două săptămâni, apoi a fost povestea cu Sully și uite așa, două săptămâni s-au făcut două luni. Apoi totul s-a lungit. Nu că m-aș considera vreo salvatoare, dar dacă au murit oameni pentru că eu nu am fost acolo? După atâția ani și atâția bani investiți în educația mea,

ar trebui să fiu mai dedicată meseriei mele. Dar am rămas pur și simplu fără energie.

- E-n regulă să obosești, Maggie. Viața este prea scurtă ca să o trăiești cu dureri și frustrări inutile. Și eu am fugit.

- Am de gând să depun mărturie, să mă apăr, spuse ea.

- Dacă aș fi avocatul tău, te-aș sfătui insistent să nu faci asta.

- De ce? Aș spune doar adevărul. Nu am nimic de ascuns.

- Avocatul acuzării te-ar mânca de vie. În timpul unui proces, nu punem niciodată o întrebare la care nu cunoaștem deja răspunsul și nu dăm niciodată o declarație care ar putea fi interpretată drept o exagerare sau care ar putea schimba direcția cazului. Dacă aș fi eu cel care te dă în judecată și mi-ai spune varianta ta, aș aminti despre numeroasele procese în care ai fost implicată...

- Nu sunt chiar atât de multe! Și nu au fost importante. Deși compania de asigurări a căzut la înțelegere într-un caz, eu nu am recunoscut niciodată că aș fi fost vinovată. Nimic nu a fost dovedit.

- Nu te-aș lăsa să ajungi să dai explicația asta. Aș lăsa juraților impresia că ajungi la câte o înțelegere cu pacienții vătămați o dată la două săptămâni - că ești incompetentă și iei decizii proaste.

- Dar de ce? Ce sens ar avea asta? Am vrut să-i salvez pe toți.

- Dacă aș fi avocatul reclamanților, aș convinge juriul că nu ar trebui să ai drept de practică și că ar trebui să fii pedepsită prin obligarea la plata unei sume mari de bani. Dar, dacă nu vorbești și nu deschizi ușa asta, nu-mi dai ocazia să te conduc pe această cale distructivă. Lasă-ți avocatul să te apere.

- Este scandalos! zise ea. Nu pot să mă apăr, nu pot să spun nimic. Plătesc o avere avocatului și, când o să câștig, n-o să pot nici măcar să dau în judecată partea

adversă pentru că m-a obligat să trec prin tot coșmarul ăsta. Și așa, abia dacă trăiesc de pe o zi pe alta. Nu au nimic. Îi reprezintă un avocat care fie o să încaseze un procent mare din banii câștigați în urma procesului, fie nu o să se aleagă cu nimic. Probabil că voi fi nevoită să declar faliment, iar ei o să plece din sala de judecată la fel cum au venit. Ei își pot permite să mă dea în judecată, dar eu nu pot să-i dau pe ei. Nici măcar nu jucăm în condiții egale.

- Ba da, dacă nu le oferi pe tavă situații pe care să le poată folosi împotriva ta. Ești un chirurg foarte bine pregătit, cu o educație impresionantă, care a salvat foarte mulți oameni de-a lungul carierei, oameni despre care alții spuneau că nu pot fi salvați. Bazează-te pe asta. Dar în tăcere.

- Oh, ești la fel de frustrant ca toți ceilalți cu care am stat de vorbă. Ai idee cât este de greu?

- Ei bine, în cazul ăsta retrace-te și relaxează-te o vreme, spuse el.

Îi scoase pălăria de paie și începu să-i maseze scalpul. Vorbea cu ea, îi spunea lucruri la care nu era nevoie să răspundă.

- Nu te dau pe tine în judecată. Dau în judecată nedreptatea sorții. Băieții de șaisprezece ani n-ar trebui să moară. Nici măcar băieții de șaisprezece ani proști, care-și asumă riscuri stupide. Părinții îndurerați vor doar să lovească în cineva, să aibă un sentiment de ușurare. N-o să-l găsească, desigur, dar o să-i țină ocupați până când durerea o să înceapă să treacă. Încerc întotdeauna să mă pun în locul lor, să văd lumea din perspectiva lor, să înțeleg ce anume speră să obțină. Există două feluri de reclamanți pe care nu i-am înțeles niciodată - cei care iartă imediat, care iartă fără luptă, fără nici un pic de ură sau furie, și cei care sunt motivați exclusiv de profit. Iar avocatul lor nu știe dacă ești un chirurg excepțional sau o căscată care n-ar trebui lăsată să țină bisturiul în mână. Cu siguranță a aflat până acum de toate

realizările tale, însă până și cel mai talentat chirurg poate fi predispus la accidente. Amândoi avocații vor căuta adevărul în instanță. Instanța caută adevărul în avocați, îi însărcinează pe ei cu responsabilitatea de a produce cazuri oneste și puternice pentru clienții lor, susținute de dovezi care să ducă la o decizie care, la rândul ei, să deservească adevărul. Reclamanții însă vor fi dezamăgiți indiferent de rezultat. Oh, poate că o să se înveselească dacă o să câștige. Poate că o să susțină chiar și o conferință de presă și o să spună că s-a făcut dreptate, că fiul lor a fost răzbunat, dar când se vor duce acasă vor găsi camera lor goală și fotografiile lui le vor aduce lacrimi în ochi. Nu pot să câștige, Maggie. Oricât de mult ar încerca. Avocatul apărării le va arăta că băiatul a avut parte de cele mai bune îngrijiri cu putință, deși sfârșitul i-a fost tragic. Să sperăm că avocatul, dacă e deștept, știe să facă asta cu compasiune – întotdeauna câștigi mai multe puncte în felul ăsta. Cruzimea față de partea îndurerată nu dă niciodată roade. Sensibilitatea față de părinți este esențială, având în vedere că iubitul lor fiu a făcut o greșală atât de dezastruoasă. Ceva îmi spune că băiatul reclamanților a fost la volan – posibil, având în vedere că nu i-au dat în judecată pe părinții puștiului care conducea și toate victimele erau minore. Nu i-au dat în judecată nici pe cei care le-au vândut sau oferit alcool. Dar, firește, după cum știi, tu ești cea mai logică alegere, având în vedere că ai buzunarele cele mai pline. Cel mai important lucru pe care să-l ții minte este ăsta: indiferent cum se va termina, reclamanții vor fi întotdeauna cei care vor suferi mai mult. Nu-i poți ajuta. Este imposibil. Așa că trebuie să te salvezi pe tine. Un avocat bun te poate ajuta în sensul ăsta, sau măcar poate diminua daunele.

Plutiră o vreme, fără să vorbească, dar Cal continuă să se joace cu părul ei. Observă unul sau două fire argintii, dar avu suficientă inspirație cât să nu menționeze acest lucru. Descoperirea îl făcu însă fericit. Orice

femeie ar trebui să aibă luxul de a îmbătrâni, de a crește în propria piele, de a-și așeza emoțiile.

- Ai învățat asta la facultatea de drept? îl întrebă ea în cele din urmă.

- Da, într-un fel. La urma urmei, asta facem. Căutăm dreptate. Dar partea aia despre cum să-l înțelegi pe celălalt - asta e de la Atticus Finch. Am crescut dorindu-mi să fiu ca el. În parte pentru că era cel mai corect om de pe planetă, în parte pentru că era atât de lucid, atât de stabil. Nu uita că eu a trebuit să mă mulțumesc cu un tată nebun. Dacă nu am putut avea un tată ca Atticus, atunci mi-ar plăcea să fiu un tată ca Atticus.

- Atticus?

- Să uciți o pasăre cântătoare?

- Oh, da. Sigur. Așadar... ai vrut să fii tată?

- Am vrut. M-am întrebat dacă nu era ridicol, având în vedere familia disfuncțională din care veneam eu. Însă sora mea a mers înainte cu curaj și și-a întemeiat o familie. O familie perfect normală. Au toate problemele obișnuite - se ceartă uneori cu soțul ei, copiii o scot din minți, muncește mult prea mult fără să fie plătită suficient, se dă peste cap încercând să fie profesionistă la serviciu și mamă perfectă acasă. Și e foarte fericită. Cred că pentru noi, pentru niște copii crescuți cu atât de multă nesiguranță și fără să avem, uneori, tot ce ne trebuia, e un lucru deosebit să fim într-o relație solidă, să avem un cămin. Ne dă un sentiment de liniște.

- Mai vrei o familie? îl întrebă ea, făcându-și curaj.

- Nu știu, zise el. Cred că da. Dacă nu e prea târziu.

- Bărbații pot avea familii oricând, spuse ea. Pot avea copii atât de târziu, încât lumea să creadă că sunt nepoții lor. Am lucrat cu un tip care e la a treia nevastă și i s-a născut un copil la șaiszeci de ani. Era fericit ca un porc în băltoaca de noroi.

Cal râse.

- Dragul de el! Toți bărbații sunt ușor obsedați de treaba asta, de momentul în care încep să nu mai poată. La șaiszeci de ani? La șaiszeci și cinci? Parcă Groucho Marx a avut un copil la nouăzeci de ani?

- Serios? Bărbații nu se dau niciodată bătuți, nu?

- Niciodată.

- Așadar, te gândești dacă o să mai trăiești suficient cât să apuci să-i crești? Pe acești copii pe care o să-i ai dacă nu-i prea târziu?

- Dacă o să fie atât de târziu, n-o să-i mai fac. Nu cu intenție, în orice caz. Dar, Maggie, cred sincer că mai este timp. Am toate intențiile de a trăi până la cel puțin nouăzeci de ani. Și nu sunt ridicol când spun asta. Este perfect rezonabil pentru un bărbat sănătos, de vârsta mea.

- Ha! exclamă ea. Nu m-am gândit la asta. La cât timp vreau să trăiesc. Mă întreb de ce nu m-am gândit niciodată. Mai ales că am avut o teamă irațională că o să mor singură.

- Serios? Când a fost asta?

- Oh, chiar înainte să vin aici. Eram foarte stresată. Cu siguranță nu eram singura - întreg spitalul era în tensiune. Aveam un administrator nou, se schimbaseră șeful de personal, trecusem printr-un scandal, o tragedie urmată de un proces... Nu am fost eu singura persoană afectată. Cred că sunt totuși singura care ia în calcul falimentul. Dar, în timp ce încercam să-mi dau seama cum să procedez, m-am simțit dintr-odată complet izolată. Ce-i drept, Andrew s-a despărțit de mine. M-a părăsit în momentul în care eram cel mai deprimată. Probabil că și asta a avut o contribuție.

- Te-ai gândit la moarte? întrebă el.

- M-am gândit. Nu în mod deosebit, nu la o anumită vârstă, doar așa, ca idee. Și m-am gândit că eram atât de singură. A fost ultima picătură. Poate că a fost și faptul că toate, una peste alta, m-au făcut să simt că nu sunt

iubită. Știi ce spun? Așa că am dat fuga acasă, la Sully, care m-a surprins cu un atac de inimă.

Lui Cal i se păru interesant că teama de moarte se transformase la Maggie într-un atac de panică. În cazul lui, asta se întâmpla cu teama de a trăi.

- Ai depășit faza acum?

- Oh, da. Complet. Am tras în ăia doi gogomani, nu? Deși mi-a trecut prin minte că aș putea fi într-un pericol serios. Mai am doar câțiva pași de făcut înainte să mă întorc la viața mea. Pasul unu - să trec de procesul ăsta. Apoi trebuie să-mi dau seama dacă voi mai fi vreodată în stare să iau decizii de care să depindă viața cuiva. Simplu, nu?

- Procesele pot dura ani de zile, spuse el.

- Audierile preliminare sunt peste o săptămână. Judecătorul o să-i asculte pe avocați, o să primească listele de dovezi și de martori de la ambele părți, o să hotărască dacă o să fie sau nu un proces cu jurați, s-ar putea să ne sugereze să apelăm la un mediator, dar mă îndoiesc... Visul meu e că judecătorul o să se uite la dosar și-o să spună: „Hai, ștergeți-o de-aici!”

- Și al meu la fel, spuse el. Pot să vin cu tine. Găsesc eu ceva de îmbrăcat.

- Mulțumesc, dar vreau să mă duc singură. O să rămân în oraș, o să le fac o vizită lui Phoebe și Walter cu ocazia asta.

- Dacă te răzgândești în ultima clipă, să știi că am o cămașă albă și niște pantaloni de stofă...

Stătea încă sprijinită de el, fără să-l privească.

- Aș vrea să-ți pun o întrebare personală. Dacă nu poți să vorbești despre asta, spune-mi și o să te întreb mai târziu. Cum ai cunoscut-o pe soția ta?

Cal râse încet.

- Am văzut-o stând într-o cafenea, învățând. Era atât de drăguță. Părea atât de absorbită. I se forma o cută între sprâncene când se concentra. M-am apropiat de ea și i-am spus: „Scuză-mă, pot să-ți cumpăr o cafea?”

Și ea mi-a răspuns: „După cum vezi, am deja cafea. Și sunt prea ocupată ca să mă las agățată“.

- Te ghicise...

- Oh, din prima clipă. Așa că am așteptat-o în fața cafenelei până când a ieșit. Am așteptat o veșnicie. Când în sfârșit a ieșit, am întrebat-o dacă acum avea timp să se lase agățată. A râs și mi-a spus că, la drept vorbind, nu mai fusese agățată de mult, așa că... la naiba! Ne-am întors în cafenea, am băut iar cafea și i-am pus un milion de întrebări. Mi-a sus că se simțea ca la interogatoriu și m-a întrebat dacă o urmărisem. Îmi dădeam seama că nu mă credea că atunci o văzusem prima oară. Deși nu i se părea o idee bună, a acceptat să ne vedem din nou, în același loc. Am întârziat o oră la muncă, atât eram de amețit. Nu credeam că o să vină la întâlnire, așa că m-am dus la cafenea cu două ore mai devreme - m-am gândit s-o prind înainte să fugă. Dar era deja acolo, mânca o brioadă și bea cafea, cu o carte deschisă. Așa că m-am dus direct la ea și i-am spus „Bună“. Mi-a răspuns: „Ai venit cu două ore mai devreme și sunt ocupată. Du-te și fă o plimbare sau agață altă fată până atunci“. Așa că am plecat, și m-am întors peste două ore.

- Oh, îmi place de ea, zise Maggie.

- Da, era extraordinară. Era o forță. Și era blândă - era atât de blândă. Era studentă la drept și putea fi fantastic de puternică. Îmi plăcea să o urmăresc.

- Te-ai îndrăgostit de ea instantaneu.

- Cred că da, spuse el. Dar, în cele din urmă, ea a sugerat să ne căsătorim. Consider asta una din marile victorii ale vieții mele.

- Să înțeleg că ți-a plăcut? Să fii căsătorit? îl întreabă ea.

- Mi-a plăcut căsnicia. La început am fost atât de preocupați să ne așezăm la casa noastră, încât viețile noastre erau haotice. Amândoi trebuia să trecem examenul de barou, să ne începem carierele, să găsim un echilibru între muncă și viața personală în așa fel încât să putem fi cu adevărat un cuplu. Nu a fost simplu, dar a fost amuzant.

Am apucat-o pe drumuri diferite – eu am vrut o companie mare și puternică, ea a vrut o firmă mică. Amândoi am ales corect. Eram fericiți.

– Îmi pare rău, Cal. Îmi pare rău că n-ai avut o căsnicie de cincizeci de ani.

– Nu regret nimic, asta este tot ce contează acum. Nu-i așa?

– N-o să o poți uita niciodată, spuse Maggie.

– Nici nu trebuie să o uit, Maggie. Trebuie să-mi amintesc cu drag ce a fost frumos și să merg mai departe.

Trase aer în piept, întrebându-se dacă era bine ce făcea, știind în același timp că trebuia să o facă.

– Mai e ceva. O să înțelegi de ce nu ți-am spus până acum despre asta, de ce este o informație atent păzită. Mi-e greu să-ți spun tocmai ție, dintre toți oamenii. S-ar putea să nu mă poți ierta, având în vedere cât ești de dedicată salvării vieților omenești. Vezi tu, am făcut sacrificiul suprem pentru soția mea. Murea și suferea îngrozitor din cauza bolii. M-a pus să-i dau cuvântul că n-o s-o las să sufere, să-i promit că o să o ajut. Mi-a cerut să o ajut să moară. Și am ajutat-o.

Timpu rămasese în loc. Nici măcar apa nu se mișca. Trecură câteva minute bune până când Maggie se întoarse în barca micuță și se ridică în genunchi în fața lui. Avea lacrimi pe obraji. Îi cuprinse fața în palmele ei.

– Normal că ai ajutat-o, șopti ea. Era firesc.

Un mod de a merge mai departe, descoperi Cal, era să ai o discuție deschisă și sinceră, atât despre aspectele profesionale, cât și despre cele personale, fără să lași nimic nespus. Își descărcase sufletul.

Apoi, timp de o oră, se iubiră ca doi iubiti care se regăsiseră după o lungă despărțire, râzând și făcând barca să se lege până când se udară amândoi până la piele.

Cal o duse înapoi la Crossing și traversă apoi lacul ca să returneze barca. Deși îi spusese că nu îl deranja să vină pe jos înapoi, Maggie veni cu mașina până la campingul de vizavi și îl luă de acolo.

Nu mai avură altă conversație profundă și serioasă pe parcursul săptămânii următoare. De fapt, Maggie devenise foarte tăcută. Cal bănuia că era îngrijorată în legătură cu audierea. O simțea că ar fi vrut să-i pună întrebări și știa că nu o făcea doar de teama de a afla răspunsurile. Întrebări de genul: „Pe mine o să poți să mai iubești vreodată așa?” Sau: „Cât timp o să rămâi aici?” Sau: „Cum mă încadrez eu în viața ta? Ai vreun plan?”

Spera că asta era cauza tăcerii ei și nu altceva. Avea câteva răspunsuri, puse la păstrare în inima lui: „Da, pot să iubesc din nou. Dar așa? Poate că va fi un altfel de dragoste, dar la fel de puternică”. Și voia să rămână acolo atât timp cât asta era convenabil pentru toată lumea, inclusiv pentru Maggie. Și ce planuri avea cu Maggie? Nu era sigur, știa doar că nu-și putea imagina cum ar fi fost să trăiască fără ea. Întrebarea era: oare chiar putea să-l accepte așa cum era? Pentru că el știa deja că nu avea să se întoarcă la viața de dinainte, nu avea să mai fie niciodată partener într-o firmă importantă dintr-un mare oraș. Și nu avea nici un regret în legătură cu asta.

Era aproape mijlocul lunii iulie când sosi comunicarea datei de prezentare în instanță. Era dimineață și Cal stătea pe veranda magazinului, bând cafeaua cu Tom Canaday și ascultându-l povestind despre cum își petrecuse weekendul cu familia. Avea o listă complicată de activități, de la treburi de făcut prin casă până la tot felul de angajamente ale copiilor, care presupuneau rearanjarea programului și a transportului.

– Cel puțin acum, de când și Jackson și Nikki au permis, mă mai ajută și pe mine cu drumurile, spuse el. Problema e că nu avem suficiente mașini.

– Mi se pare extrem de interesant cum reușești să ajungi în toate locurile în care lucrezi și să-ți duci totodată copiii pe unde au nevoie.

- Totul pleacă de la o singură regulă - dacă sunt disponibil pentru ei între patru și șapte, ne putem descurca cu aproape orice altceva. Sunt suficient de mari cât să se trezească singuri dimineața și să-și pregătească singuri micul dejun. Eu încep treaba devreme, de cele mai multe ori. După cei trei mai mici vine autobuzul, Jackson poate să se ducă cu mașina la școală și la locul de muncă. Dar, în timpul de după școală și până la cină, dacă nu sunt acasă, temele rămân nefăcute și nimeni nu mai ajunge la meciuri, la piesele de teatru sau la cursurile de dans. Iar chestiile astea sunt foarte importante pentru ca niște copii să crească echilibrat, nu-i așa?

- Presupun, spuse Cal.

Ocupanții campingului începuseră să se trezească. Mirosul de cafea și de bacon prăjit se răspândea în aer, amestecându-se cu vocile oamenilor care se pregăteau pentru o zi de distracție. Câțiva câini lătrau.

- Uaaau! făcu Tom, privind spre casă.

Maggie apărură pe verandă. Purta o rochie neagră mulată pe corp, fără mâneci, dres negru și pantofi cu toc. Avea un sacou pe un braț și o servietă în mână. Se chinuise să-și aranjeze părul, asta era evident. Era răsucit frumos înăuntru, dar tot părea plin de viață, mișcându-se odată cu ea. Era îmbrăcată sobru, dar cu stil.

- Uau! făcu Tom din nou.

Cal se ridică și se duse spre casă. O sărutase deja când se trezise, o dată în pat și încă o dată când era la duș. Îi spusese deja că o să se descurce grozav. Dar nu avea de gând să o lase să plece la tribunal, fără să mai facă ceva ca să-i întărească încrederea în sine. Urcă treptele și se opri în fața ei.

- Ești frumoasă, îi spuse.

- E costumul meu de înmormântare, zise ea.

Apoi se strâmbă.

- Cum te simți?

- Speriată de moarte, dar pe cât de pregătită o să fiu vreodată.

- Dacă te-ai răzgândit, pot încă să vin cu tine. Pot să fiu gata în cinci minute.

Clătină din cap.

- O s-o fac și gata.

- Telefonul meu e încărcat și o să-l țin la îndemână.

- Ai fost minunat, spuse ea. În caz că nu ți-am spus sau în caz că uit să-ți spun, ai fost absolut minunat. M-ai ajutat, m-ai încurajat, m-ai susținut.

- N-am fost și un amant senzațional, care te-a făcut să experimentezi senzații pe care nu le-ai mai trăit până acum, făcându-te astfel să uiți de alte aspecte, mai puțin plăcute? o întrebă el.

- Mulțumitor, spuse ea.

Apoi zâmbi, tachinându-l.

- Bine, peste medie.

- Zău, mă faci praf când te porți așa, spuse el, zâmbindu-i în același fel.

- Te sun să-ți povestesc cum a fost. Nu știi care este procedura așa că, dacă nu te contactez prea curând...

- E-n regulă, scumpo. Știu eu procedura. Și totul depinde de toanele judecătorului și de câte hârtii sunt implicate.

- Ei, suntem gata. Cel puțin așa mi-au spus avocații.

- O să fie bine. Tu amintește-ți doar că ai făcut ce trebuia.

- Am făcut tot ce puteam, zise ea. A fost suficient de atâtea ori...

- Maggie, ai făcut ce trebuia. Vei face și azi ce trebuie. Ai grijă doar să-ți asculți avocații și să te consulți cu ei. O să fie bine. Totul o să rămână cât de curând în urmă.

- Doar ca să se întâmple iar și iar?

O prinse de după talie și o trase spre el. O sărută pasional.

Nu îl putea îmbrățișa cu sacoul într-o mână și servieta în cealaltă, dar cu siguranță îi răspunse din plin la sărut.

- Mi-ai întins rujul? îl întrebă.

- Nu. Acum ascultă-mă. *Totul* o să se întâmple iar și iar, Maggie. O să existe accidente, o să existe avocați, o să existe familii îndurerate. Vor exista de asemenea victorii magnifice și vieți salvate. Și vor exista momente de bucurie.

- Îmi amintesc de cartea aia, *Când lucruri rele se întâmplă oamenilor buni*.

- Oamenilor buni li se întâmplă și lucruri bune. Nu va fi aceasta singura situație pe care o s-o trăiești, să știi. Acum, ești gata? Vrei să-i spui lui Sully că pleci?

- L-am văzut o clipă, înainte să intru la duș, și mi-a urat succes. Vrei să-i spui tu că am plecat, te rog?

- Cu plăcere.

O conduse până la mașină și o ajută să urce.

- Succes! îi spuse. Sună-mă când poți.

- Merci, California. Promit să-ți fiu și eu alături, dacă o să ai nevoie.

Cal o privi îndepărtându-se, apoi se întoarse pe veranda magazinului, unde îl aștepta Tom. Când se așeză din nou să-și bea cafeaua, Cal se uită la Tom și-i văzu ochii măriți și rânjetul cu subînțeles.

- Uau! exclamă Tom. Știi ce-ar trebui să faci? Ar trebui s-o încui numaidecât undeva pe fata asta, zise el, arătând din cap spre casa lui Maggie. Vorbesc serios. Chiar acum.

Cal râse.

- Și ce te face să crezi că Maggie e pregătită să fie închisă?

- Glumești? Ai nevoie de sfatul meu? Ești novice?

- Oarecum. Ce sfat mi-ai da?

- Ei bine, cel puțin ești adult. Eu m-am îndrăgostit de a mea când eram doar un copil...

Tom începu să-i povestească despre căsătoria, familia și divorțul lui. Era o poveste complicată și previzibilă. Se îndrăgostise la șaisprezece ani, își lăsase prietena însărcinată la șaptesprezece, se însurase cu ea, începuse să muncească înainte să termine școala, avusese patru copii. Apoi fata crescuse și-și dorise mai multe de la viață, dar se simțise sufocată cu un soț și patru copii, așa că...

Cal nu-l asculta decât pe jumătate. Se gândea cât de frumoasă i se păruse Maggie în rochia neagră, elegantă, și cât era de curajoasă. Nu pentru că mergea la tribunal, într-un proces în care era partea acuzată, deși și nici asta nu era ușor. Ori de câte ori intra în rolul de neurochirurg înfrunta necunoscutul și își risca reputația și, într-adevăr, chiar viitorul. Ca să iei în doar câteva secunde decizii de care depindea viața unui om aveai nevoie de foarte mult talent și de o incredibilă încredere de sine. Îl uimea. Se pare că îi era sortit să se îndrăgostească de femei uluitoare. Lăsând grijile la o parte, înălța o rugă de mulțumire pentru asta. Nu putea să se plângă că găsisese nu numai o astfel de femeie, ci două. Simțea nevoia să mulțumească.

În timp ce conducea, Maggie își aminti ceva ce-i spusese Cal: „Oamenilor buni li se întâmplă și lucruri bune“. Oare chiar văzuse aceste lucruri bune? Ori de câte ori atingea cu bisturiul creierul unui om săvârșea un mic miracol. Existau intervenții pe care ajunsese să le considere rutină, totuși era conștientă de faptul că ori de câte ori se afla aproape de creier sau de măduva spinării, era o chestiune de viață și de moarte.

Existau anumite proceduri și operații care erau mai memorabile decât altele. Fusese acea tumoră inoperabilă pe creierul unei fetițe de șapte ani pe care Maggie avusese curajul să o înlăture. Nimeni nu îndrăznise să se atingă de copil. Era o intervenție prea complicată și prea periculoasă. Și nici unui chirurg nu-i plăcea să riște

o operație cu unu la sută șanse de reușită. Totuși copilă se îndrepta spre moarte sigură, cu doar o șansă minimă de a-i prelungi viața – și suferința – prin și mai multă chimioterapie. Dar Maggie fusese dispusă să-și asume riscul, de dragul copilului. Asistase cândva un neurochirurg într-o operație asemănătoare. Era susținută de o echipă impresionantă. Discutaseră cazul în mai multe conferințe prechirurgicale, înainte să înceapă. Toți cei din jur avuseseră inima strânsă, dar reușise. Fetița nu numai că supraviețuise, dar era acum perfect sănătoasă. Un succes total. Chirurgul care o asistase era un bărbat mai în vârstă și-i spusese:

– Ai cele mai frumoase mâini pe care le-am văzut vreodată.

Fusese altă dată un biciclist luat pe capota unui camion în viteză, paralizat de la gât în jos. Maggie îl luase în sala de operație și făcuse o decompresie parțială și reparații parțiale ale coloanei și, când se trezise, bărbatul își putea mișca degetele de la picioare. O lună mai târziu, părăsea spitalul pe propriile picioare.

Nu era sub nici o formă o persoană religioasă. Putea număra pe degetele de la o mână de câte ori intrase într-o biserică în ultimii patru ani. Avea însă un fond foarte credincios și spiritual și, ori de câte ori intra în sala de operații, spunea o rugăciune: „Doamne, ghidează-mi mâna și limpezește-mi mintea“. Și, când ieșea, spunea: „Mulțumesc, Doamne!“

Își programase întotdeauna operațiile pentru zilele de marți și joi. Își vizita pacienții luna și miercurea. Încerca să-și ia în fiecare lună câte un weekend prelungit, de trei sau patru zile, ca să citească, să-și organizeze biroul și mintea, dar era și de gardă cel puțin două nopți pe săptămână. Din fericire, nu era întotdeauna chemată la spital, și ocaziile în care era chemată pentru o catastrofă de proporții, ca aceea în care își pierduseră viața trei adolescenți, erau rare.

Încercaseră, în timpul rezidențiatului, să o pregătească pentru greutățile specializării pe care și-o alesese, dar tot fusese mai rău decât își imaginase. Trebuia să lupte cu dezamăgirea atunci când lucrurile mergeau prost. Uneori, emoțiile o duceau la locul ei secret, de pe casa scărilor. Cu toate astea, întâmpina fiecare nou caz cu vigoare și entuziasm – cum?

Spera că avocatul avea să vorbească despre rezultatele și realizările ei, pentru că erau destule. Rezultate fantastice, chiar. Era unul dintre cei mai buni specialiști spinali din regiune. Mulți dintre pacienții ei care trăiau cu dureri cronice își recăpătau complet mobilitatea și scăpau definitiv de dureri după intervențiile chirurgicale.

Nu-i stătea în fire să fie negativistă. Cum de nu-și amintise victoriile pe care le avusese?

capitolul 13

*Sinceritatea și transparența te fac vulnerabil.
Chiar și așa, tu să rămâi sincer și transparent.*

Maica Tereza

Maggie luă prânzul devreme cu avocatul ei principal, Steve Rubin. Pentru prima oară erau doar ei doi, nu toată echipa legală, plus reprezentantul companiei de asigurări. Trebuia să se prezinte în fața judecătorului la ora unu, și Steve o avertiză că putea fi o după-amiază lungă. Amândoi avocații depuseseră deja toate hârtiile, moțiunile, listele cu martori, orice amănunt legat de această audiere. Judecătorul avea să folosească toate aceste informații pentru a determina durata aproximativă a procesului.

– E posibil să respingă pur și simplu cazul, azi? întrebă Maggie, cu speranță în glas.

- Foarte puțin probabil, spuse Steve. Am început procedurile de un an și jumătate și, dacă ar fi avut astfel de intenții, s-ar fi întâmplat deja.

- O să poți cel puțin să aduci în discuție rezultatele mele exemplare în cariera de neurochirurg?

- Abia când ajungem la pledoaria finală. Atunci, cu siguranță. Dar vreau să ne ținem departe de statistici, dacă se poate. Am pregătit mărturiile unor experți, dacă va fi cazul, dar, odată ce începem să vorbim despre oamenii pe care i-ai salvat, deschidem o portiță, și partea adversă va putea vorbi despre eșecurile tale.

Maggie se strâmbă.

- Îmi pare rău că trebuie să fie așa, Maggie. Nu este o concluzie foarte precisă, doar că cifrele sunt destul de sumbre în specializarea ta. Mai ales când vine vorba de intervenții de urgență. Încearcă să nu o iei personal, o sfătui el.

Apoi se lansă într-un discurs scurt despre motive, strategii și prezentări, spunându-i aproape aceleași lucruri pe care i le spusese Cal, și anume că nu trebuia să învinovățească partea reclamantă pentru ce făcea.

- Putem sugera că nu există vinovat în acest caz, dar există acces la un câștig financiar considerabil. O să abordăm ideea cu grijă – judecătorilor și juraților nu le place să vadă că e atacată partea vătămată. Pe de altă parte, spuse el, compania ta de asigurări nu a oferit părții adverse nici un fel de înțelegere așa că, fără să spunem nici măcar un cuvânt, sugerăm că suntem gata să luptăm. Și vreau să fii pregătită, judecătorul la care am nimerit nu are o prea mare simpatie pentru doctori. Statisticile arată că decide de cele mai multe ori în favoarea reclamanților.

- Super, mormăi ea.

Steve nu vorbea chiar la fel de elocvent pe cât o făcuse Cal. Oh, cât își dorea să fi fost el acolo! Numai amintirea vocii lui blânde îi aduse un sentiment de liniște,

chiar în aceste momente încordate. Dar se temuse. Nu voia să o vadă eșuând.

Îl ascultă pe Steve Rubin vorbind, învârtind mâncarea în farfurie. Nu o trecuse pe lista de martori, nu i se păruse o idee bună. De la restaurant, se duseră într-o cameră de ședințe mică, lângă sala de judecată. Clădirea tribunalului părea foarte aglomerată, erau oameni peste tot. Când intrară în sala de judecată printr-o ușă glisantă, văzu că aceasta era plină.

- Cine sunt oamenii ăștia? îl întreabă pe Steve.

- Sunt întotdeauna câțiva spectatori. Sau poate sunt martori care...

- Oh, Dumnezeule! spuse ea, înțepenind în loc preț de o clipă. Îi cunosc pe unii dintre ei. Îi cunosc pe mulți dintre ei!

O femeie se desprinsese din mulțime și veni lângă grila-jul care despărțea galeria de mesele avocaților.

- Jaycee! exclamă Maggie, aplecându-se peste grilaj ca să o îmbrățișeze. Ce cauți aici?

- Nu pot face mare lucru, dar pot măcar să te susțin. Am vrut doar să știi că sunt aici. Sar putea să nu reușesc să ajung prea des - copiii, știi tu. Mereu se naște câte unul. Dar am ținut să fiu aici la această audiere de dovezi. Am fost în locul tău, știu că e greu. Gândește pozitiv, cu siguranță o să se termine cu bine.

- Steve, ea este prietena mea cea mai bună, dr. Jaycee Kent, obstetrician.

- Încântat, spuse Steve, întinzând mâna.

- Mulțumesc, îi șopti Maggie lui Jaycee.

Pe lângă neurochirurgi, și obstetricienii erau foarte vulnerabili când venea vorba de a fi dați în judecată.

- Mi-ai spus să-mi iau liber o săptămână sau două și nu m-am întors încă.

- Înseamnă că ai avut nevoie de timp ca să te refaci. Maggie, nu ești unică. Mulți doctori care se află sub o presiune deosebită trebuie să facă o pauză mai lungă, ca să-și revină. Hai, gândește pozitiv! Noi te susținem.

Peste umărul lui Jaycee, Maggie o văzu pe Terry Jordan, una dintre asistentele din sala de operații, o femeie robustă și severă de cincizeci și cinci de ani, care conducea sala de operații cu mână de fier și care o salvase nu o dată pe Maggie pentru că știa aproape la fel de multe ca ea. Lângă Terry, Rob Hollis își duse două degete la sprânceană în semn de salut. O văzu pe fosta ei asistentă de birou, Susan, cu un zâmbet pe chipul de obicei încruntat și posac. Și mai era și Kevin de la radiologie, Kevin care putea citi radiografiile și tomografiile de urgență mai repede și mai bine decât oricine altcineva. Erau și niște băieți de la departamentul tehnic, câteva asistente, doi medici de ambulanță cu care se întâlnea frecvent în sala de urgențe.

Spectatori. Erau acolo pentru ea. Spera să nu ajungă să-i fie milă de ea.

Nu le spusese nici măcar lui Phoebe sau lui Walter de această audiere preliminară! Își amintea acum că le spusese lui Jaycee și lui Terry, într-un e-mail, când o întrebaseră ce se mai întâmplă cu procesul. Probabil că vestea se răspândise repede.

Maggie se întoarse. Îi vedea pe reclamanți pentru prima oară după un an, și efectul fu zguduitor. Erau tineri, nu cu mult mai în vârstă decât Maggie, în jur de patruzeci de ani, totuși arătau îngrozitor de bătrâni. Domnul și doamna Markiff. Își aminti când le spusese că fiul lor decedase. O ținuse în brațe pe doamna Markiff preț de câteva minute, în timp ce plângea. Doamna Markiff părea că începuse să-și piardă părul și era îngrozitor de slabă, de trasă la față, de ridată. Părea atât de fragilă. Domnul Markiff pe de altă parte arăta mult mai mare decât și-l amintea. Avea o expresie dură pe chip și o burtă uriașă, peste care nasturii cămășii albe amenințau să plesnească. Amândoi o priviră cu dispreț.

Încercase. Încercase atât de mult. Fusese groaznic să piardă acel copil. Totuși, fusese munca ei și nu avea timp

să pună la îndoială decizii luate în fracțiuni de secundă sau să se oprească și să se gândească mai bine.

- Toată lumea în picioare! Prezidează onorabilul John Bestover White.

Judecătorul intră, toți cei prezenți se ridicară în picioare, și Maggie îl studie cu atenție. Părea foarte mare înfășurat în robă, dar, comparându-l cu aprodul pe lângă care trecuse, Maggie credea că era mai degrabă un bărbat mărunțel și îndesat, cu o mustață mare și intimidantă și un cerc de păr alb în jurul capului altfel chel.

Și se încrunta.

Era eficient. Începură să analizeze documentele, mai întâi cererea de dare în judecată pentru moartea minorului, apoi ambele notificări ale părților - fiecare din ele fu citită cu voce tare și, dacă nu i-ar fi explicat avocatul totul în prealabil, Maggie ar fi fost pierdută. Se citi mai întâi plângerea, cazul reclamanților. Urmă apoi întâmpinarea, care era, în mare, versiunea ei asupra celor întâmplate și, având în vedere că probabil nu avea să fie citată ca martor, asta era tot ceea ce putea Maggie spune în apărarea ei. Cu ajutorul avocatului și al relatărilor martorilor, reconstituiseră cele petrecute în camera de urgențe, cu fapte care să le susțină argumentele. Urmă apoi un răspuns la întâmpinare, în care reclamantul susținea că ar fi trebuit să fie evident pentru orice neurochirurg certificat că pacientul care ar fi trebuit dus în sala de operații era fiul lor, și nu băiatul în stare de inconștiență - o acuzau de coordonare greșită a triajului. Fu apoi adus în discuție termenul de prescripție, care pune presiune asupra procesului din punct de vedere al timpului. Un an și jumătate mai târziu, Maggie avea să rădă, amintindu-și acest aspect. Mai erau câteva cereri și declarații, precum și dovezi în curs de descoperire. Toate aceste moțiuni, fiecare citită, explicată și respinsă, se întinseră pe aproape două ore. Echipa de apărare îi fusese respins raportul procurorului

districtual, în care acesta refuza să deschidă proces pentru malpraxis. O lovitură pentru apărare.

Apoi, în cele din urmă, avocatul reclamanților înaintă o moțiune de judecată redusă. Steve îi șopti lui Maggie că asta însemna că partea adversă prefera decizia judecătorului mai degrabă decât un proces cu jurați. Fără îndoială aflaseră că judecătorul White nu prea îi avea la inimă pe doctori.

- Domnule judecător, dorim să se respingă cererea reclamanților, spuse Steve.

- Luați loc, domnule Rubin.

Întreaga sală se cufundă în liniște. Judecătorul trase adânc aer în piept înainte să vorbească.

- Inima mea este grea astăzi, spuse el. Am citit acuzația, întâmpinarea pârâtei, toate moțiunile și cererile. În aceste materiale a fost inclus și raportul accidentului. Cererea reclamanților se concentrează asupra a doi băieți de șaisprezece ani, dar, de fapt, au fost cinci. A fost un eveniment catastrofal. Toți au ajuns în camera de urgențe în stare critică, pentru unul dintre ei nu se mai putea face nimic. Prezidez multe procese pentru malpraxis și morți din culpă. Multe se nasc în camerele de urgență și în sălile de operație. Avem la dosar, depuse de partea acuzată, nu numai o reconstituire punctuală a celor întâmplate, ci și declarații ale paramedichilor, ale medicilor de la urgență, ale asistenților și ale persoanelor aflate în sala de operații. Din clipa în care primul rănit a ajuns în camera de urgență și până la sosirea celui de-al cincilea pacient, au trecut doar șase minute. Din momentul în care a fost efectuat triajul și până la anestezierea și pregătirea pentru operație a primului pacient, încă patru minute. Din momentul în care pacientul Markiff a fost evaluat și trimis la radiologie, pentru tomografia craniană - două minute și jumătate. În acest interval au mai fost luate și alte decizii vitale - un băiat a fost trimis în sala de operație pentru înlăturarea splinei, în timp ce un altul a fost dat în grija unui chirurg

ortoped pentru a se înlătura pericolul vital a două femururi rupte. Iar un al treilea a fost pus la aparate, în vederea posibilei recoltări de organe. Dacă v-a fost greu să Țineți pasul, să calculați cât timp a trecut din momentul în care primul rănit a sosit la camera de urgențe și până când doctorul Sullivan a intrat în sala de operații, vă ajut eu – zece minute. Dacă e să facem împărțirile, probabil că a avut mai puțin de treizeci de secunde pentru fiecare decizie. Notițele ei sunt scrise de medicul asistent sau înregistrate verbal. Am citit nu numai rapoartele accidentului – pe cel al poliției, al paramedicilor, al pompierilor –, ci și rapoartele post-mortem. Și vă spun, întreaga scenă trebuie să fi fost cumplită. Și totuși înregistrările nu numai că sunt impe-cabile, dar sunt și detaliate. Singurul raport care lipsește în această vastă colecție de documente este un test de sânge efectuat asupra medicilor și asistenților din camera de urgență și din sala de operație, pentru măsurarea consumului de alcool sau de droguri. Nu a fost făcut pentru că nu a existat nici o indicație cu privire la așa ceva. Cincisprezece membri ai personalului medical prezenți în camera de urgență și în sala de operații au depus mărturii, sub jurământ, că medicii implicați păreau odihniți, lucizi și eficienți. Am înregistrat toate aceste informații detaliate, și totuși cel mai semnificativ fapt se reduce la o singură cifră – momentul morții. Rory Busch în sala de operații și Carl Markiff la radiologie, pentru efectuarea tomografiei, au murit amândoi la zece minute după ce au ajuns, în exact același moment, în camera de urgențe. Măsurile de resuscitare au început în ambele cazuri exact în același moment și au continuat preț de câteva minute. Și rănilor, și cauza morții au fost aproape identice în ambele cazuri – amândoi au murit ca urmare a leziunilor craniene care au condus la hemoragie craniană masivă. Acest singur fapt arată că ar fi fost fizic imposibil pentru dr. Sullivan să îi salveze pe oricare dintre cei doi, deși mărturiile personalului

medical arată că decizia dumneaei de a-l duce în sala de operații pe băiatul lipsit de cunoștință corespunde, într-adevăr, protocolului. Dar dați-mi voie să vă spun ceva – cred că trebuie spus. Orice doctor care intră într-un abator precum cel în care se transformase atunci camera de urgențe, în care se aflau cinci adolescenți în stare critică, orice doctor care ia decizii ferme și corecte, intervine și acționează în mijlocul haosului și încearcă să salveze un pacient în asemenea condiții, cu șanse aproape inexistente de supraviețuire, este nici mai mult, nici mai puțin decât un erou. Pentru că avem acces la o multitudine de rapoarte și declarații, nu consider că am avea ceva de câștigat din citirea lor cu voce tare în această sală de judecată. Resping cazul de față ca neîntemeiat, cu putere de lege. Domnule și doamnă Markiff, aveți condoleanțele mele cele mai sincere pentru tragica pierdere suferită. Curtea se suspendă.

Lovi cu ciocănelul, și sala se trezi la viață, mai întâi cu murmure, apoi cu strigăte de fericire sau de disperare din partea soților Markiff.

– Cu putere de lege? întrebă Maggie, deși credea că știe ce înseamnă.

Steve Rubin se uita la ea, zâmbind oarecum trist în timp ce-i ștergea lacrimile de pe obraji cu degetul lui mare. Maggie nici măcar nu-și dăduse seama că, atunci când judecătorul începuse să vorbească, evenimentele acelei nopți reveniseră în mintea ei, și lacrimile începu-seră se i se rostogolească automat pe obraji.

– Înseamnă că e un caz închis pentru totdeauna, spuse avocatul. Firește, dacă vor fi descoperite noi dovezi, reclamanții pot apela din nou la justiție, dar ar trebui să fie ceva cu totul senzațional și ar trebui să găsească un avocat dispus să facă așa ceva, având în vedere cât de reduse ar fi șansele de câștig. Asta a fost, Maggie. Ai terminat. Nu ai făcut nimic rău. Nu a fost nici o greșeală.

– Dumnezeu! șopti ea, cu voce pierdută.

– Cred că ești așteptată, spuse Steve.

Maggie ridică privirea și îl văzu pe Rob Hollis aplecat peste grilaj, rânjind ca un prostovan.

- Mergem la O'Malley, la colț, Maggie. Terry a trimis pe cineva înainte să rețină mesele. Te scoatem în oraș, ca să sărbătorim.

- Jaycee? întrebă Maggie, privind în jur.

- O să fie acolo. A trebuit să-și sune mai înainte bona. Vii? Evident că vii!

- Sigur că da, da! zise ea. Luați-o înainte. Ne vedem acolo. Îmi iau mașina din parcare tribunalului și vin acolo. Și mulțumesc, spuse ea.

Se întoarse spre Steve.

- Vii cu noi? îl întrebă.

- Mă tem că trebuie să refuz, spuse el, râzând. Mi-ar plăcea să pot veni, dar întotdeauna mai e ceva de terminat. Treaba ta aici însă e gata.

Îl îmbrățișă.

- Am avut noroc, nu-i așa?

- Dreptatea a fost tot timpul de partea ta, dar rareori vezi așa ceva într-o sală de tribunal. Acum hai, du-te și distrează-te cu prietenii tăi! Și să dormi mult la noapte.

- Mulțumesc, Steve, spuse ea, zâmbindu-i. A fost o plăcere să fac afaceri cu tine.

- Nu prea este o plăcere să faci cineva afaceri cu mine...

- În cazul ăsta, avem ceva în comun, spuse ea.

Își luă geanta și servieta și se îndreptă spre ușă.

Voia să fie singură. Voia să fie departe de oameni. Văzu un semn de toaletă la capătul unui coridor lung și pustiu, departe de sala de judecată, în direcția opusă față de cea în care părea să se îndrepte mulțimea. O luă într-acolo și intră în toaletă. Era o singură cabină și aceasta era ocupată, așa că își spălă mâinile și se aranjă în oglindă. Avea câteva pete pe față, dar nimic prea rău. Se auzi apa trasă la toaletă și din cabină ieși o femeie ofițer de pază, în uniformă. Îi zâmbi, o salută, își făcu de lucru câteva clipe pe lângă chiuvetă, apoi plecă.

Maggie își scoase telefonul. Formă numărul lui Cal și își pregăti mesajul în minte. De când ajunsese în camping, nu își luase telefonul după el în timpul zilei. Îl lua uneori cu el când se ducea în oraș și îl verifica o dată sau de cel mult două ori în cursul zilei. Nu avea nici un fel de obligații și părea fericit așa.

- Maggie? zise el.

- Cal? Ești acolo?

- Chiar aici, scumpo, îi răspunse.

- Unde ești în clipa asta?

- Sunt la spațiul numărul unsprezece, curăț grătarul, greblez locul.

- Și ai telefonul cu tine? întrebă ea, deși își dădu număidecât seama că era o întrebare prostească - la urma urmei, răspunsese.

- Ți-am spus că o să-l am la mine. Știam că o să fii în sala de judecată, Maggie. Am vrut să-ți pot răspunde, în caz că mă sunai.

Maggie începu să plângă. Se lipi cu spatele de faianța rece și se lăsă încet să alunece, până când ajunse în poziție ghemuită. Ghemuică pe pantofii ăia eleganți, cu toc înalt.

- Scumpo? Ești bine? Vrei să vin acolo?

- Sunt bine, scânci ea. S-a terminat, Cal. S-a terminat.

- Spune-mi, zise el.

- Respins cu putere de lege. Judecătorul a ținut un discurs fabulos... Mă întreb dacă e posibil să obțin o copie. A spus că doctorii sunt niște eroi.

- O să facem rost de o copie, zise el. Știu cum să fac rost de o copie.

- Erau prieteni de-ai mei acolo, continuă ea, plângând încă și sughitând ușor. Credeam că mă urăsc. Au fost toți trecuți pe lista cu martori, li s-au luat declarații, au fost citați. Eu nu le-am spus, dar au venit.

- Scumpo, unde ești?

- Oh. Sunt la toaletă. De ce?

Cal râse.

- Te aud cu ecou.

- Mă prăbușesc. Ei s-au dus la un local din apropiere ca să sărbătorească, și eu mă prăbușesc în baie.

- Pur și simplu te descarci, după tensiunea unei încercări grele. Nu o să te prăbușești. Vrei să vin acolo și să dorm cu tine la noapte?

- Nu, sunt bine. O să trec pe la mama și pe la Walter mâine, în drum spre casă. Dar apoi...

Făcu o pauză și trase aerul pe nas.

- Apoi vin acasă și nu am nimic altceva de făcut în afară de a fi cu tine. Ai auzit, California? Nu mai am procese, nu mai am de lucru, nu mai am nici un stres, nimic. Nimic în afară de tine. Trebuie să încep sau să termin ceva cu tine, sau mai văd eu ce.

- Chiar așa? spuse el, cu vocea amuzată.

- Nu vreau să te simți presat, spuse ea. Trebuie doar să ne lămurim ce se întâmplă cu noi, pentru că eu nu îmi doresc nimic altceva. Te vreau în viața mea. La noapte, când o să-ți fie dor de mine, gândește-te ce trebuie să fac ca să obțin asta, da?

- Sigur, Maggie, spuse el.

Iar vocea lui era, dacă așa ceva era cu puțință, arzătoare.

- Cred că mă îndrăgostesc de tine. La naiba! Probabil că ești un risc chiar mai mare decât artistul sau medicul de la urgențe. Nu am făcut-o intenționat. Te rog, nu mă pune să aștept, Calhoun. Ești un avocat deștept, redactează o scrisoare de intenție și un plan, pentru că nu vreau să fiu dusă cu zăhărelul sau zdrobită.

- Du-te și bea un pahar de vin, Maggie, spuse el. Totul o să fie bine. Dar să nu te urci apoi la volan.

- Bine atunci. Dar să faci bine să te gândești la ce ți-am spus.

Mai plânse puțin.

- Mă întorc mâine.

- O să-ți revii după ce plângi puțin și tragi de câteva ori aer în piept, spuse el.

- Dumnezeule mare! Ți-am spus că te iubesc la telefon, dintr-o toaletă din tribunal. În timp ce plângeam! Probabil că nu mă crezi, dar nu plâng chiar atât de des. Doar când se întâmplă ceva de proporții în viața mea...

- O să încerci acum să te întorci la viața ta? întrebă el.

- De-asta n-o să mă distribuie nimeni vreodată într-o telenovelă. Nu sunt în stare să fac o declarație de dragoste. Crezi că am un handicap social?

- Poate doar unul mic, zise el.

- Oh, încetează! Ei bine, probabil că e adevărat. Pierzi o mare parte din educația socială când te înscrii la medicină...

- Și când refuzi să participi la balul debutantelor. Am auzit că debutantele fac un adevărat antrenament pentru comportamentul în societate.

Maggie râse și se ridică încet.

- Trebuie să fie foarte greu pentru tine, spuse ea. Tu, care ai experiențe cu prințesele, te-ai pricopsit cu o debutantă respinsă.

- O singură prințesă, îi aminti el. Și și-a pierdut coroana după ce s-a încurcat cu mine, așa că poate c-ar trebui să ai grijă. L-ai sunat pe Sully?

- O să-l sun chiar acum, după ce închid cu tine. Ne vedem mâine, Calvin. Fii pregătit! Mă întorc copleșită de emoții.

- De-abia aștept. Acum hai, du-te și distrează-te! Meriți.

- Poate o să te sun diseară și-o să te întrerup din citit.

- Nu m-aș supăra. Sună-l pe Sully! Nu mă pricep să țin secrete, și a fost cam agitat azi.

Își luă la revedere și Maggie băgă telefonul în geantă, hotărând că îl putea suna pe Sully înainte să intre la O'Malley. Intră în cabină și, când ieși, se pomeni față în față cu doamna Markiff. Femeia o aștepta chiar lângă ușa cabinei, cu o expresie feroce pe chip.

- Doamnă Markiff, spuse ea, speriată.

- Sper că ești mândră de tine, spuse femeia, cu pizmă. Mi-ai lăsat băiatul să moară și ai scăpat nepedepsită.

- Am făcut tot ce am putut, spuse Maggie, pe un ton implorator. Îmi pare foarte rău că a murit, dar am făcut tot ce am putut. Pur și simplu, nu era nimic altceva...

- Puteai să încerci! N-ai încercat!

Se răsuci pe călcâie și ieși nervoasă.

„Poftim!” își spuse Maggie. „În caz că era nevoie să mi se aducă aminte că nu am voie să fiu fericită nici măcar câteva clipe, fără ca un nor să nu-mi întunece soarele.”

Ieși din toaletă și îl sună pe Sully, forțându-se să-și alunge tristețea din glas, de dragul lui.

Când intră în pub, Maggie fu întâmpinată cu urale. Erau și mai mulți oameni de la spital, oameni care nu putuseră ajunge la tribunal dar care fuseseră sunați și anunțați că procesul fusese respins. Fu înconjurată de un grup de cel puțin douăzeci de persoane, care se mărea pe măsură ce ora înainta și turele de la spital se terminau. Doctorii, asistenții și tehnicienii soseau în blugi sau în hainele de spital ca să o felicite, ca să-i spună că o susțin.

La început, copleșită de tensiunea zilei și de prezența atâtor persoane care o apreciau, nu fu în stare să facă altceva decât să dea din cap și să zâmbescă. După un pahar de vin, începu să râdă, când începură glumele și bârfele. Oamenii veneau și plecau ca la ei acasă. La ora cinci, apăru și mâncarea.

- Totul o să fie bine acum, îi spuse Terry de la sala de operații. Mai bea un pahar de vin. Te duc eu acasă, cu mașina ta.

- Dar tu cum o să te mai întorci la tine?

- Am venit cu Rob Hollis de la spital, și vine soțul meu, Jake, să mă ia.

Ridică din umeri și zâmbi.

- Mâncare gratis.

- Cine a organizat toate astea? întrebă Maggie.

- Nu știu. Toată lumea, mai mult sau mai puțin. Odată ce s-a aflat că prima zi din procesul tău a fost și ultima, toți au vrut să vină. Cei care erau la lucru o să ajungă doar puțin mai târziu, asta-i tot. Maggie, s-a terminat.

- Doamna Markiff m-a așteptat la toaletă ca să-mi spună cât de mult mă urăște.

- Tu ai fost singura șansă pe care a avut-o băiatul ei. Răbdăm, Maggie. Răbdăm și îndurăm pentru că, altfel, pe cine ar mai avea?

- Cred că am dat tot ce puteam da. N-a mai rămas nimic.

- Oh, Doamne, sper că nu! spuse Terry. Avem nevoie de tine. Ce găsești la Sully din ce nu-ți putem da noi aici?

Maggie pufni ușor în râs.

- Am tras cu pușca într-un individ care răpise o fată de paisprezece ani.

- Tu ai fost? La Sully? întrebă Terry, surprinsă. La știri, au ținut secret numele fetei, al femeii și locul incidentului, dar au spus că era un camping pe un lac, lângă Timberlake. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Râse și o bătu pe Maggie pe umăr.

- Ești dintr-o bucată, Maggie.

- Întotdeauna mi-am dorit să fiu altceva, spuse ea. Una din acele fete plâpânde pe care bărbații simt nevoia să le protejeze. Poate că ar fi trebuit să o las pe mama să mă împopoțoneze și să mă trimită la lecții de dans.

- Ah, făcu Terry.

- Am jucat în schimb fotbal american. Mama mai că n-a murit de inimă rea.

- Slavă Cerului că n-ai fost niciodată în stare să faci un compromis, spuse Terry. Ascultă, e de înțeles dacă ai nevoie de o pauză. Dar vrei să vii într-una din zile să iei cina la mine acasă, cu Jake și poate și cu fiica mea și familia ei? Mi-e dor de tine. Îi bag în sperieți pe rezidenți și sunt în stare să pun prinsoare că fac pe ei de frică.

Când nu ești tu, n-are cine să-mi țină piept în sala de operații. E foarte trist. E lamentabil.

Maggie se simțea atât de emoționată, că oftă.

- Și mie mi-e dor de tine. Mi-e dor de sala de operații.

- Îmi place să aflu asta.

- Am un iubit, zise ea.

- Da? Dr. Mathews, nu?

Maggie clătină din cap.

- Ne-am despărțit de câteva luni. Un iubit nou. L-am cunoscut la camping și nu mai vrea să plece. E avocat.

Terry râse.

- Ei bine, asta s-ar putea să-ți prindă bine.

La ora opt, Maggie le spuse noapte bună lui Jaycee, lui Rob și celorlalți prieteni. Terry o duse pe Maggie acasă, și soțul ei veni în urma lor. Opri pe alea din față, în spatele unei mașini mari.

- Cine e? întrebă Terry.

Maggie zâmbi.

- Iubitul meu. Vrei să-l cunoști?

- Adu-l când vii la cină. O să ne cunoaștem atunci.

Maggie coborî din mașină. Cal coborî din camioneta lui și se întâlniră pe alee.

- De ce ești aici? îl întrebă.

- Pentru orice eventualitate. Dacă simți nevoia să fii singură, mi-am adus o carte. Dar voiam să te văd. Voiam să strâng în brațe o femeie liberă.

- Au dat o petrecere pentru mine. Ea e asistenta din sala mea de operații... spuse Maggie, întorcându-se.

Dar Terry se îndreptă spre mașina care aștepta în spate. Îi făcu cu mâna și strigă:

- Adu-l la cină ca să putem să-l examinăm!

Apoi sări în mașina soțului ei și plecă.

- E foarte prietenoasă, nu? zise Cal.

- Ți-ai adus o geantă cu ce-ți trebuie ca să rămâi peste noapte? îl întrebă ea.

- Mă știi doar, sunt un optimist, zise el, dând din cap. Ai mâncat?

- Am mâncat, am băut, am răs. Aș vrea să nu-ți fi spus că voiam să fac asta singură, Cal. Aș fi vrut să fii cu mine în seara asta. Se pare că am niște prieteni foarte buni.

capitolul 14

Pământul și cerul, pădurile și câmpurile, lacurile și râurile, muntele și marea sunt profesori excelenți și ne învață, pe unii dintre noi, mai mult decât putem învăța vreodată din cărți.

Sir John Lubbock

Cal sugeră că ar fi mai bine să se ducă înapoi la Sully's Crossing, decât să o însoțească pe Maggie în vizita la Phoebe și Walter.

- La timpul potrivit, o să vin cu tine, îi spuse.

- De-abia aștept să văd când va fi timpul potrivit, zise ea.

Dar îl lăsa să plece.

Era o nouă experiență pentru Cal, genul ăsta de a curta o femeie. Când o întâlnise pe Lynne, știuse din clipa în care o văzuse că ea era aleasa. Oricât de nebunesc părea, simțise asta, până în adâncul sufletului. Lynne avea ceva ce sugera stabilitate, scop, angajament - lucruri de care el avusese disperată nevoie la acea vreme. Nu stricase nici că fusese frumoasă, sexy și amuzantă.

Maggie nu era chiar atât de diferită, doar că-i trebuise mai mult până să vadă asta. Era la fel de stabilă, cu o neobișnuită dăruire pentru profesia ei, deși, momentan, luase o pauză. Fusese atras de ea numaidecât, dar cât de greu era asta? Maggie era sexy - înaltă, subțire, cu mușchii bine definiți, cu pomeți înalți și un zâmbet obraznic, ușor într-o parte. Și nu conștientiza că era senzațională, ceea ce nu făcea decât să-i sporească senzualitatea. Îi plăcea cum stătea cu un genunchi

îndoit, cu piciorul balansându-se pe un deget, asemenea unei dansatoare.

Și îi descoperea tot timpul zeci de alte calități, care îl făceau să se simtă tot mai atras de ea. Forța ei părea să dea putere și celor din jur. Era ironic – i se părea că rămâne fără energie și că trebuia să se retragă, când, în realitate, devenea tot mai puternică. Era doar puțin speriată, ținând cont de toate complicațiile din viața ei. Atâta tot. Nu era slabă. Era doar foarte severă și pretențioasă cu ea însăși. Avea pretenții și de la ceilalți, dar rezonabile. Când o văzuse cu Sully, i se păruse o premoniție a ceea ce avea să urmeze, când viitorul ei soț o să fie bătrân și infirm. Poate că nu știa încă, dar Maggie avea să se comporte la fel ca Sully cu copiii ei, când o să fie bătrână și scorțoasă. Iubea cu putere, dar și cu compasiune. Era neînfricăată. Pentru că suferea din cauza a ceea ce i se întâmplase pe plan profesional, credea că rămâne fără curaj, când, de fapt, era exact invers. Se temea că modul ei rapid și curajos de a acționa avea să-i aducă probleme iar și iar. Avea dreptate, în parte – la un moment dat, trebuie să te hotărăști dacă suporti tensiunea. Mai exact, trebuie să hotărăști dacă ceea ce faci merită bătaia de cap. Își puna chiar acum această întrebare. Iar Cal putea pune prinsoare că avea să găsească răspunsul curând.

Cal fusese și el pe acest drum. Nici profesia lui nu era mai ușoară. Gestionarea stresului devenise aproape un hobby pentru el. Adrenalina câștigului îl aducea iar și iar în sala de judecată.

Apoi lucrurile se schimbaseră.

Nu numai pentru că o pierduse pe Lynne, deși fusese un factor uriaș. Problema era că tot ce făcuse ca să se protejeze, ca să-și protejeze soția, nu avusese efect. Reușise să facă o facultate de prestigiu, să se afirme drept un avocat de succes. Oamenii spuneau că are stele norocoase în buzunare, că era destinat să ajungă departe. Cumpăraseră o casă mare și solidă, exact genul de casă

în care își închipuise că trăiau oamenii care știau ce fac și încotro se îndreaptă, suficient de mare cât să poată locui în ea o familie, în viitor. Își creaseră rădăcini, se implicaseră în comunitate, se concentraseră unul asupra celuilalt și asupra muncii lor. Ba chiar făcuseră față în mod admirabil și inteligent condiției lui Lynne. Apoi, într-o zi, Lynne era bolnavă și suferea. Următoarele câteva zile era în regulă, apoi veneau zile proaste, apoi câteva bune... Nu trecuse mult și Lynne ajunsese la desfigurare și durerile deveniseră cronice. Nu putea lucra. Nici unul din ei nu mai lucra, încercau să facă față împreună bolii, se rugau. Ultimele șase luni fuseseră oribile. Cal se dusesse la muncă pentru că așa voise Lynne, pentru că ea crezuse că avea nevoie să muncească, ca să poată avea o viață după ce ea murea. Făcuse cum voise ea, de dragul ei, dar fusese nevoie de un efort colosal ca să nu se prăbușească în fața ei, când o văzuse cum suferă în ultimele luni. Săptămâni. Zile.

Tot ce îl ținea în picioare era o nevoie copleșitoare de a fi la fel de curajos ca ea. Singurul motiv pentru care nu renunțase la viață fusese ea. Adevărul era că fuseseră atât de multe ore în care își dorise să plece cu ea. Se simțea ca și cum cineva ar fi scos totul din el, iar fi călcat în picioare, apoi ar fi îndesat totul la loc. Simțea că nu putea să îndure viața fără ea.

Încercase și iar încercase după moartea ei, și nu pentru el, ci ca să-și onoreze promisiunea pe care i-o făcuse. Tot ce-și dorise Lynne fusese ca el să trăiască, să găsească bucurie în viață.

Ei bine, durase ceva. Dar iată-l acum, în mod neașteptat, trăindu-și viața. Într-un fel pe care nu îl căutase, dar pe care îl găsea profund satisfăcător.

Cu polița de asigurare, cu ce moștenise de la Lynne, cu câteva bonusuri de la muncă și cu ce scosese din vânzarea casei, ajunsese să aibă niște bani. Încercase să dea banii moșteniți înapoi părinților lui Lynne, însă aceștia nici nu voiseră să audă de așa ceva. Fusese un soț bun

și îi apreciaseră dragostea și devotamentul, în special în ultimele și cele mai întunecate zile. Lynne lăsase prin testament câteva obiecte speciale părinților ei, dar restul îi revenise lui Cal. Acum, căutarea lui era simplă – voia doar să aparțină cuiva, să aibă ceva al lui. Viața era prețioasă și trebuia apreciată, și Cal nu voia să pângărească amintirea soției lui trăind în nefericire, plângându-și de milă. O parte din asta însemna să ajute oamenii. Nu neapărat să câștige cele mai complicate cazuri. Uneori, era suficient să aranjezi marfa pe rafturi.

Unul din multele lucruri pe care le învățase Cal era că rolul pe care și-l asumase în copilărie, acela de a deveni părintele unei familii disfuncționale, nu era temporar. Avea încă acea nevoie – să aibă grijă de oameni, să vegheze asupra celor pe care îi iubea.

Veghea asupra lui Maggie. Era destul de sigur că ea habar nu avea.

Maggie își luase o pereche de blugi pe care să-i poarte pe drumul de întoarcere, însă făcu un duș, își uscă părul cu peria și îmbracă rochia cu care fusese la tribunal. Știa că avea să-i facă plăcere lui Phoebe să o vadă așa. O sună pe mama ei și o întreabă dacă se puteau vedea la club, pentru că voia să discute cu ea. În timp ce Cal pregătea micul dejun, își verifică e-mailurile. Se gândea că ar putea fi vreo câteva – veștile circulă repede prin spitale.

– Măicuță! exclamă ea.

Erau peste cincizeci.

– Ce scrie? întrebă Cal.

– Cred că cele mai multe sunt felicitări. O să-mi ia o veșnicie să le citesc pe toate. Nu mi-am imaginat că oamenii acordă atât de multă atenție situației mele. Nimeni n-a spus mare lucru. Doar chestii de genul „Mult noroc!” sau „Urâtă poveste, Maggie”. Chestii de genul ăsta.

– Probabil că toți doctorii se văd în pielea ta, spuse el. Dacă tu nu ți-ai exprimat dorința de a vorbi despre asta, probabil că nici ei n-au vrut să insiste.

- Oare aş mai fi auzit vreun cuvânt de la ei, dacă lucrurile mergeau invers?

- Cum vei putea să ştii vreodată? răspunse el.

Maggie nu-şi putea ignora îndoielile. „Oare chiar mă plac? Mă respectă? Sau mă plac şi mă respectă numai atunci când câştig?”

Mâncară repede micul dejun. Cal spală vasele în timp ce Maggie citi e-mail după e-mail, apoi se grăbi să o lase în pace, ca să apuce să citească şi să răspundă la cât mai multe înainte să plece spre Golden.

Era un e-mail de la Andrew.

Maggie, iubito. Mă gândesc numai la tine din ziua în care te-am văzut ultima oară. Chiar de mai înainte, sincer să fiu. Nu te învinovăţesc dacă încă mai eşti supărată pe mine – am fost prost şi bătăran să fac ce am făcut, să-ţi spun că nu mai suport, să resping ideea de a avea un copil cu tine. Am auzit că procesul s-a terminat şi că viaţa ta se poate întoarce la o oarecare normalitate, presupunând că cineva cu meseria noastră poate avea o viaţă normală. Vreau doar să ştii – încă mai ţin la tine. Îmi pare rău. Sunt cuprins de regrete. Mi-e dor de tine şi aş face orice pentru o a doua şansă. Putem chiar să mai discutăm despre ideea de a avea un copil, problema de la care am început să ne certăm. Dacă este atât de important pentru tine, hai să vorbim despre asta! Gândeşte-te măcar, bine? Eram fericiţi. Ne simţeam bine împreună, în ciuda complicaţiilor vieţilor noastre. Te iubesc, Maggie. Şi cred că şi tu m-ai iubit. Spune-mi ce să fac şi o să fac.

Andrew

Se opri înainte să-i răspundă: „Pupă-mă undeva, Andrew!”

O să se gândească la un răspuns profund pentru el, în drum spre casă.

Erau mesaje de la colegi care voiau să discute despre o posibilă închiriere a spațiului de birou, despre deschiderea unei clinici comune, alții îi ofereau posturi part-time, ba erau chiar și câteva oferte de a ține cursuri. Ea? Profesor? Ea, personal, se credea cu nervii la pământ, însă unii chirurghi o considerau suficient de stabilă cât să îi poată învăța pe alții.

Pentru prima oară, după mult prea mult timp, Maggie simțea că are în față multe posibilități minunate. Mai mult decât orice, se simțea puternică. Susținută de încurajările lui Cal, întrevedea un viitor strălucitor. Viitorul lor, împreună, avea un mare potențial.

Își promise să ia în calcul toate ofertele și să vadă dacă putea face ce o sfătuisese Walter, cu mult timp în urmă – să găsească o cale de a împăca scopurile personale cu cele profesionale.

Ajunse în Golden cu aceste gânduri în minte.

Ochii lui Phoebe se aprinseră în clipa în care o văzu pe Maggie, elegantă și aranjată. Îi spuse că era frumoasă, și ochii i se încețoșară.

- A avut loc o audiere ieri, le spuse Maggie lui Phoebe și Walter. Judecătorul a respins cazul, cu putere de lege, ceea ce înseamnă că nu poate fi readus în instanță. A spus că este neîntemeiat. Ba chiar, judecătorul a spus multe lucruri frumoase și încurajatoare. O să încerc să fac rost de o copie după notele de ședință. Dacă reușesc, o să vi le arăt.

- Oh, slavă Domnului! spuse Phoebe. Atunci, te întorci la Denver!

- Mamă, nu mai am un loc de muncă, spuse ea.

- Asta e doar o formalitate. Știi foarte bine că poți să muncești. Poți să găsești un post la spital. Sau la facultatea de medicină. Walter poate să se intereseze. O să găsești tu o soluție și o să poți începe să consulți iar pacienți. Știam eu că n-o să arunci pe fereastră atâția ani de studiu la cele mai bune școli și un talent absolut spectaculos.

Phoebe începu să oprească oamenii în salonul clubului și să-i anunțe, radiind de încântare, că procesul lui Maggie se terminase și că fiica ei câștigase. Li se aduse șampanie la masă.

- Încetează, mamă! spuse Maggie, cu fermitate. Nu am câștigat nimic. Pur și simplu nu am pierdut.

- Și acum o să te întorci la muncă, nu-i așa? spuse Phoebe.

- Nu am clarificat încă toate aspectele, spuse ea.

- Ce tot ai de clarificat? întrebă mama ei.

Maggie ridică paharul și sorbi din șampanie.

Lăsă paharul pe masă și se uită la mama ei.

- Mai ții minte, când erai tânără și îți creșteai copilul la Sully's Crossing? Mai ții minte cum detestai acea viață și într-o zi ai hotărât că ți-a ajuns?

- Într-o zi? Maggie, am început să mă gândesc să plec din clipa în care am ajuns acolo. Am pus bani deoparte timp de cel puțin un an. Și aș prefera să nu discut despre asta acum, dacă n-ai nimic împotriva. Este o amintire extrem de neplăcută.

- Un an, spus ea. Ha. Ei bine, asta explică câteva lucruri. De exemplu, de unde ai avut bani ca să ajungi la Chicago și să închiriezi un apartament foarte cochet. Ai șterpelit de la tata, este?

- Nu fi obraznică! șuieră Phoebe.

- Și eu am făcut o scurtă pauză la patruzeci de ani, spuse Walter. Cred că de vreo trei luni. Poate patru. Am călătorit. M-am dus în Tibet. Căutam ceva. Călugării... Zâmbi.

- Nu prea găsești serenitate în viața unui neurochirurg, Walter? zise Maggie.

- Problema era că eu eram prea senin. Nici măcar neurochirurgia nu mă putuse vindeca de asta. Nu mă deranjau riscurile sau criticile, sau invidia colegilor. Problema mea nu era că ajunsesem la epuizare. Nu aveam un echilibru în viață. Ai mei, deși-mi erau dragi, erau un monument de plictiseală.

Phoebe exclamă.

– Mama ta a fost o doamnă încântătoare și foarte rafinată.

– Mama mea era o snoabă înrăită, dar voi două v-ați înțeles de minune. Colegii mei erau cam la fel de interesanți, dar de două ori mai plini de ei. Casa mea, mare și impresionantă, avea ecou. Iubeam chirurgia, chiar și cazurile cele mai provocatoare. Dar viața mea era goală. Ai crede că te simți mai împlinit atunci când salvezi vieți, nu?

– Walter, spuse Maggie. De ce nu mi-ai spus nicio dată asta?

– Ei bine, asta a fost înainte să o întâlnesc pe mama ta. Și nu mi s-a părut că ar fi fost vreodată nevoie să-ți spun. Nu ai avut ce ți-ai dorit?

Maggie nu era încă pregătită pentru asta.

– Să ne întoarcem la tine. Așadar, te-ai dus în Tibet. Ca să-ți găsești echilibrul?

– Tibetul a fost o altă extremă. Căutam o linie de mijloc. Centrul radial.

Îi luă mâna lui Phoebe.

– Am găsit-o pe mama ta într-un restaurant. Era hostess. Am început să mănânc acolo în fiecare seară.

– Oh, Walter... spuse Phoebe mișcată.

– Dar stai, Phoebe avea o fiică. Câți ani aveam eu pe-atunci? Șapte? Opt?

– Da, o fiică! spuse Walter, râzând ușor. Și, apropo, tu n-ai făcut nimic ca să-mi întreții serenitatea.

– Ei, haide, Walter! spuse Maggie, zâmbind.

– Maggie, erai îngrozitoare, spuse el. De cele mai multe ori, n-aș fi putut spune dacă eram nerăbdător să aflu ce prostie ai mai făcut sau dornic să aud că ai fost și tu o dată copil cuminte. Vezi tu, nu semăna deloc cu familia în care crescusem eu. Era interesant. Mi-a luat ceva vreme, dar am început să suspectez că aveai un IQ foarte ridicat – nu că ai neapărată nevoie de unul

ca să fii chirurg. Dar erai deosebit de inteligentă, mai ales atunci când făceai rele. Te-am testat.

- Credeam că a fost ideea mamei! exclamă Maggie.

Walter clătină din cap.

- Am dat instrucțiuni precise să nu ți se arate sub nici o formă rezultatele. Mai ales să nu i se spună nimic lui Phoebe.

- Walter! exclamă Phoebe, profund rănită.

- Ai multe calități minunate, draga mea, dar modestia nu se numără printre ele. Tu ai fi scris numărul pe tricouri. În plus, nici cei mai deștepți savanți din lume nu dețin rețeta fericirii.

Maggie sorbi din șampanie.

- Ei bine, am acum treizeci și șase de ani și am trecut prin viață. Care e numărul? Cât de deșteaptă sunt?

- Probabil că îți imaginezi că am picat din cer, spuse Walter râzând. Au dispărut toate dovezile. Totul e aici, spuse el, bătând cu degetul în tâmplă. Și cei aici devine din ce în ce mai puțin demn de încredere, pe zi ce trece.

- Nu pot să cred că mă consideri o snoabă! zise Phoebe, îmbufnându-se ușor.

- Nu te plânge, Phoebe. Tu m-ai învățat să mă distrez. Și să prețuiesc frustrările unui cămin adevărat. Mi-au plăcut până și petrecerile alea la care m-ai târât după tine.

Își dădu ochii peste cap.

- Cum ați reușit voi doi să fiți fericiți, cu atâtea împotriva voastră? îl întreabă Maggie pe Walter.

- Probabil pentru că sexul a fost întotdeauna grozav, zise Walter.

- Ah! făcu Maggie. Nu pot să cred că ai spus asta.

Walter râse și sorbi din șampanie.

- Nu sunt un tip prea interesant, Maggie, știu și eu asta. Aproape nimeni nu m-ar caracteriza drept un bărbat complicat, cu multe straturi. Toți au văzut un singur lucru - un băiat drăguț, dar plictisitor, cu talent

la neurochirurgie. Mi s-a spus de nenumărate ori că nu sunt deosebit de charismatic. Un pacient mi-a spus odată că-mi este nespus de recunoscător, că i-am schimbat viața pentru totdeauna. Mi-a mai spus și că nu i-ar fi plăcut să iasă la un meci cu mine, dar, cu siguranță, îmi era recunoscător. Majoritatea colegilor mei aveau mult prea multe straturi – personalități epatante, multe nevoi și emoții, mai multe dorințe decât ar putea îndesa un duh într-o lampă. Erau oameni interesanți. Eu nici simțul umorului nu-l am cine știe ce dezvoltat. Dar aveam și eu nevoi. Nu eram eu un individ prea amuzant, dar asta nu însemna că nu-mi puteam dori o femeie căreia să-i placă viața. Nu eram cine știe ce romantic, dar cu siguranță am apreciat cât de importantă este dragostea. Nu eram plin de înțelepciune, dar am considerat că pot fi un tată bun. Am considerat că am suficiente cunoștințe și sentimente pentru a putea crește cu succes un copil, deși trebuie să recunosc că m-ai făcut de mii de ori să am îndoieli în această privință. Înăuntrul meu erau douăzeci sau treizeci de goluri pe care neurochirurgia nu le putea umple, deși această parte din mine părea vitală. Un singur lucru m-a deranjat... Când faci un sudor să meargă din nou, după ce nu-și mai putea mișca nici degetele, nu ar trebui să-ți spună: „Nu ai mata prea multă personalitate, doctore, dar te pricepi să deznozi un cord spinal“.

Maggie râse ușor și-și dădu seama că i se adunaseră lacrimi în ochi.

„Dragul de Walter, genialul Walter, la fel de complicat ca toți ceilalți“, își spuse.

– Cum ți-ai putut imagina că o să reușești să umpli golurile alea cu un copil incorigibil? îl întrebă.

– Nu m-am gândit în felul ăsta, spuse Walter. Dar, până să apăreți tu și mama ta în viața mea, trăiam doar pentru mine. Aveam nevoie de mai mult. Aveam nevoie de cineva pentru care să trăiesc.

Râse încetișor.

- Cu siguranță, ai alungat orice urmă de monotonie, Maggie.

- Nu te-ai temut că nu o să apreciem ce ne ofereai?

Walter clătină din cap.

- Nu am spus că intenționam să mă las folosit. Am spus că aveam nevoie de un scop mai mare decât mine însumi.

- Ajunge! spuse Phoebe. Gata cu melancolia! Ar trebui să sărbătorim. Maggie a câștigat cazul și se întoarce în această parte a lumii. O să-mi trimit decoratorul la tine acasă și o să aibă grijă ca totul să arate ca nou. O trimit pe Carmen cu echipa ei. O să revenim la viețile noastre. La *adevăratele* noastre vieți.

Walter și Maggie se uitară unul la celălalt și zâmbiră.

Înainte să plece de la club și să se întoarcă acasă, Maggie îl îmbrățișă pe Walter.

- Mulțumesc, Walter. Ai fost un tată minunat. Și te iubesc mult.

Pentru că trecea prin Leadville în drum spre Sully's Crossing, Cal se opri la mica librărie care-i plăcea atât de mult. Orice fel de librărie îi amintea de lucrurile pe care nu le-ar fi schimbat de bunăvoie - îi plăceau clasicii de odinioară, îi plăceau hărțile, îi plăcea hârtia. Avea un e-reader pe care îl folosea uneori, dar îi plăcea să țină cartea în mână, să-i simtă mirosul. Cărțile însemnau libertate pentru Cal - libertatea de a păstra câteva cărți preferate, pentru început. Nu poți încropi cine știe ce bibliotecă atunci când locuiești într-un fost autobuz, când casa familiei tale este pe roți. Era cam la fel ca în cazul celor care mergeau pe munte - dacă voiai câteva cărți în rucsac, trebuia să sacrifici alte obiecte, cum ar fi o pereche de blugi sau de pantofi. Pentru Cal nu fusese niciodată o alegere grea - își iubea nespus cărțile. Era apoi libertatea de gândire. În cele din urmă, era libertatea pe care ți-o oferea cunoașterea. Capacitatea de a atinge un scop, de a merge mai departe.

Odată ce intră în librărie, nu se grăbi. Voia să aleagă cu grijă. Luă câteva cărți de pe raft examinând cu atenție coperta, cotorul și primele pagini.

Cineva de pe cealaltă parte răsfoia pagini, oftând și gemând de zor. Părea un bărbat care nu se simțea în largul lui. Dar era ceva vag cunoscut în acele sunete. Cal își lăsa micul vraf de cărți pe masa de lângă scaun și se duse de cealaltă parte a etajerei duble.

Așezat într-un colț, cu două cărți științifice foarte voluminoase în poală, Tom Canaday gemu din nou și-și frecă fruntea.

Cal râse.

- Unul din copii a uitat să facă vreun referat?

Tom ridică privirea.

- S-a terminat școala, frate. Ei bine, Zach trebuie să mai meargă nițel și peste vară pentru că nu e atent și rămâne în urmă.

Se uită la cărțile pe care le ținea în brațe. Una era despre procese, iar cealaltă despre legislația statului Colorado.

- Am probleme.

- Ai nevoie de ajutor?

Tom avea o expresie chinuită.

- Nu pot să discut despre asta, spuse el. Copiii nu știu nimic și nu pot să le spun.

- Bine.

- Nici părinții mei nu știu nimic. Nimeni nu știe nimic. Nimeni nu poate să știe.

Cal se așază pe masa solidă din fața lui Tom și ridică un volum.

- Probleme legale, Tom?

Tom oftă cu năduf. Părea că era pe punctul să plângă.

- Te-aș putea ajuta?

- Nu prea cred, Cal.

- Două capete sunt mai bune ca unul, spuse el. Știu să păstrez un secret.

- Nu știu ce să zic...

- Orice-ar fi, crezi că a scris cineva o carte despre asta?

Tom dădu din cap.

- Am o carte despre divorțuri aici. Dar ce-mi trebuie mie... nu știu...

- Sunt un adevărat vrăjitor al bibliotecilor, spuse Cal. Dacă există vreo carte care să-ți rezolve problema, o să ți-o găsesc.

- N-o să spui nimic nimănui?

- Nici o vorbă. Hai să bem o cafea!

Făcură câțiva pași și intrară într-o cafenea de pe strada principală, preferată de localnici. Pe drum, Tom îi povesti.

- Fosta mea soție, Becky, are niște probleme. Probleme grave. Nu știu de unde să încep. Cred că ar trebui să încep prin a-ți spune despre noi. Despre mine. Poate ar trebui să-ți spun despre mine. Una din problemele celor care cresc într-un orașel mic este că nu reușesc întotdeauna să gândească suficient de departe. Tatăl meu a avut o mică fermă. Eu am jucat fotbal în liceu și l-am ajutat pe tata, și ideea că o să-i iau locul la fermă, într-o bună zi, îmi convenea. Eram foarte îndrăgostit de Becky, care era cu un an mai mică, dar aveam de gând să mă duc mai întâi la facultate și să mă însor după aceea. Dar, fiindcă sunt un geniu, am reușit să o las însărcinată. Tata e un om de modă veche, mi-a spus să mă las de școală, să-mi iau un serviciu sau două și să dorm așa cum mi-am așternut. N-a fost o căsnicie chiar atât de rea, chiar dacă eram foarte tineri și ne era foarte greu. Am locuit în subsolul casei alor mei vreme de vreun an, apoi am închiriat o parte dintr-o casă de la o văduvă. Era o dărăpănătură, dar am reparat-o și devenise chiar drăguță. Când Jackson a făcut un an, familiile s-au împăcat cu ideea, iar tata și fratele meu m-au ajutat să aranjez toată casa. Era o viață bună - munceam mult, dar aveam slujbe bune. Am condus camionul de gunoi

ani în șir – e o treabă murdară, dar, pe toți dracii, statul plătește bine, și avantajele sunt grozave. Am început apoi să conduc plugul de zăpadă iarna, altă treabă care se plătește bine. Am avut-o pe Nikki, și eram o familie mică și fericită, chiar dacă abia împlinisem vârsta legală ca să votăm. Apoi au urmat două accidente – Brenda și Zach. Nu știu dacă a fost din vina mea sau a celor patru copii sau pur și simplu a fost în firea lucrurilor, dar, când Zach avea patru ani, Becky s-a saturat. Își dorea o viață. Nu pot spune c-o învinovățesc. Patru copii și un soț care muncește toată ziua – nu-i cine știe ce viață.

– Dar tu? întrebă Cal. Și tu tot atâția copii aveai. Și munceai tot timpul.

– Da, dar eu aveam viața pe care mi-o doream, spuse Tom, ridicând din umeri. Încă o am. În cea mai mare parte.

– Așadar, de cât timp ești divorțat? întrebă Cal.

– Becky a plecat acum opt ani și suntem divorțați de vreo șase. Ne-am descurcat singuri. Becky nu fost nicio dată prea departe. S-a mutat în Aurora. A muncit și s-a dus la școală, s-a întors în Timberlake și stătea cu noi tot timpul. L-a un moment dat, s-a gândit că ar fi o idee bună ca fetele să stea la ea și băieții la mine.

Pufni și clătină din cap.

– Am încercat, dar n-a durat prea mult. Dar vine în mod regulat. De fapt, uneori e ca și cum am fi căsătoriți, doar că-i mai drăguț.

Cal consideră că ar fi fost nepoliticos să întrebe, dar ce-i descria Tom semăna foarte mult a vizite conjugale.

Se așezară într-un separeu din spatele localului, comandară plăcintă și cafea, iar Cal așteptă ca Tom să ajungă la esența lucrurilor.

În schimb, acesta vorbi despre relația cu soția lui – când împreună, când despărțiți.

– Și acum Becky e la închisoare, spuse el în cele din urmă.

Lăsă capul în jos.

- Măi să fie! exclamă Cal. Pentru ce?

- Oferte de servicii sexuale.

Clătină din cap.

- Am spus că sigur e o greșeală, Becky n-ar putea face asta. Și ea a spus că e o greșeală. Și chiar a fost o greșeală, în primele două cazuri. Acum e a treia oară. Spune că o să o trimită la închisoare. Are nevoie de ajutor. Ma sunat și m-a rugat să o ajut. Ce mama dracului pot eu să fac? Și, dacă ajunge la închisoare, copiii o să-și dea seama că se întâmplă ceva grav.

Gura lui Cal nu se căscă, deși trebuia să admită că era surprins. Tom și copiii lui păreau niște oameni atât de simpli, de la țară, fără problemele pe care le întâlnești în marile orașe. Dar, în experiența lui de avocat, Cal văzuse cam tot ce se putea vedea.

- Nu am bănuț niciodată una ca asta, nici într-un milion de ani. Mi se părea că o duce foarte bine pentru o secretară de birou. Dar e foarte frumoasă, m-am gândit tot timpul că are pe câte cineva. Niște iubiți generoși. Nu vorbea despre viața ei amoroasă, dar mi-am imaginat că avea una, deși eu nu aveam. Dar își permitea lucruri. Lucruri frumoase.

- Îi dădeai vreun ban? întrebă Cal.

- Nu am plătit niciodată pensie alimentară, spuse el. Nu aveam nici o înțelegere în sensul ăsta, având în vedere că eu aveam copiii. Din când în când, însă, rămânea lefteră și-i mai dădeam câte ceva. I-am plătit în mod regulat în lunile în care fetele au stat la ea. Am vrut să fiu sigur că aveau tot ce le trebuie, mă înțelegi?

- Ați acceptat de la bun început custodia comună? întrebă Cal.

- Da, așa am trecut în acte. Ideea era să ne ajutăm unul pe altul cu copiii.

- Dar bunurile? întrebă Cal.

- Care bunuri? i-o întoarse Tom râzând.

- Mobilă? Mașini?

Tom ridică din umeri.

- I-am spus să ia orice voia, nu voiam să mă cert. Ce-mi doream eu ar fi fost să rămână cu noi.

- Ai depășit faza acum?

- Cred că ar fi timpul, nu? Nu știu dacă o să pot să-i las pe copii să o viziteze acum. Și să vină ea la noi?

Clătină din cap.

- Nu pot să mă gândesc la asta în clipa de față. Zach și Brenda au doisprezece și paisprezece ani, cea mai dificilă vârstă. Nu le trebuie așa ceva. Dar Becky își iubește copiii, și ei o iubesc pe ea. Vreau să cred că e o greșală, dar trei greșeli? Of, sunt terminat!

- Are un avocat? Întrebă Cal.

- Nu încă, dar va trebui să-și găsească unul. Are lucruri frumoase, dar nu are bani, propriu-zis. Și a auzit numai lucruri rele despre avocații numiți din oficiu, cum că ar fi cam leneși când vine vorba de clienții care nu plătesc.

- Nu știu dacă e chiar așa. Dar cred că o să ai nevoie de puțin ajutor în povestea asta, Tom. De la cineva care se pricepe.

Tom clătină din cap.

- O să intru pe internet și o să studiez problema. Cu siguranță sunt multe informații acolo. Sunt sigur că, dacă o să cedez și o să-i spun lui Jackson, o să mă ajute el să găsesc ce-mi trebuie. Asta după ce o să-și revină din depresia nervoasă. Băiatul ăsta e incredibil de deștept. Dar eu...

- Tom, îți trebuie un avocat.

- Cal, nu-mi permit un avocat. Nu am bani nici s-o scot pe cauțiune - va trebui să rămână acolo până la data procesului, peste vreo săptămână. Ne descurcăm de la o treabă la alta. Nu ne merge rău, dar, crede-mă, n-avem un sfanț pus deoparte.

- Ai și alte opțiuni. Trebuie să existe un birou de consiliere gratuită pe aici. Poate că în Denver sau în Colorado Springs, dar ai putea găsi ajutor acolo. Un avocat cu experiență în genul ăsta de infracțiuni ar fi de preferat.

Sau poate te ajut eu. Sunt avocat. Dar nu am experiență în legislația din Colorado. Pot totuși să învăț. Nu e prea greu, doar o chestiune de căutare.

Gura lui Tom se căscă.

- Ce-ai zis că ești?

- Avocat, spuse Cal. Specializat în cazuri penale, că veni vorba. Am practicat în Michigan, și statul Colorado a avut bunăvoința să-mi extindă licența și aici.

- Tu ești *avocat*? Și dai cu grebla prin camping și cureți tomberoanele?

Cal zâmbi.

- Sunt un om cu multiple talente. Și am și un carnet de cecuri în mașină. Hai să mergem la bancă și s-o scoți pe Becky din închisoare!

Maggie se relaxă pe drumul înapoi spre Sully. Folosi timpul pentru a se gândi la conversația cu Walter. Primul lucru pe care intenționa să-l facă era să găsească o cale de a-i arăta lui Walter cât de important era pentru ea. Avea doi tați extraordinari, care nu semănau câtuși de puțin, deși fiecare era, în felul lui, sensibil și perspicace. Nu știa ce s-ar fi ales de ea dacă nu i-ar fi avut pe amândoi în viața ei.

Ei, *asta este*. Cu patru luni și jumătate în urmă, simțise că pierduse totul. Crezuse că nu avea nimic. Pe nimeni. Pe nimeni în afară de Sully. Și credea că nici măcar Sully nu și-o dorise cu adevărat. Și nimeni nu avea nevoie de ea. Firește, avusese pacienți, dar nu era ea singurul neurochirurg din lume.

Aproape cinci luni mai târziu, marea ei descoperire era că își dorea *totul*. Îi voia pe amândoi tații ei, pe mama ei caraghioasă și excentrică, un soț sau măcar un partener stabil. Și un copil. Voia copilul care simțea că-i fusese luat. Voia o viață de familie plină, voia și să-și practice din nou profesia. Voia să-și culeagă salata din propria grădină, dar și să iasă din când în când la câte

un restaurant. Voia totul. Firește, avea să fie nevoie de compromisuri, dar își dăduse seama de acest lucru.

Cine avea să fie soțul? Cu siguranță nu Andrew – relația asta rămăsese mult în urmă. Dar exista vreo cale să-l convingă pe California Jones că ar putea fi fericit cu ea? Avea teama ușor paranoică cum că era doar un punct de popas pentru el, că nu se hotărâse încă cu privire la cum avea să arate viața lui în viitor.

Când intră în camping, o întâmpină cea mai ciudată priveliște. Erau oameni pe veranda magazinului, pe veranda casei și alți câțiva stăteau în mașini. Și mașina mare, de poliție, a lui Stan era parcată între un taur uriaș și magazinul lor. Câteva mese de picnic erau răsturnate, un cort fusese prăbușit și la mașina de poliție se vedea o adâncitură zdravănă.

– Maggie, rămâi în mașină! se auzi vocea lui Stan, prin portavoce.

Acolo, pe iarba dintre magazin și camping, taurul păștea leneș. Dar era limpede că, înainte să se așeze la masă, băgase groaza în toți cei prezenți.

Ridică privirea spre acoperișul mașinii.

– Nu la asta m-am gândit când am spus că vreau totul!

capitolul 15

*Pășește în lumina lucrurilor,
lasă natura să te învețe.*

William Wordsworth

Colorado era un stat unde vitele erau lăsate să păască libere, unde voiau ele. Deși fermierii luau oarecare măsuri astfel încât cirezile să nu se amestece între ele. Lacul, campingurile și casele din jurul lacului erau înconjurate de ferme cu vite și de pășuni. Întreaga vale era ocupată numai de pășuni și de mici terenuri cultivate

pentru întreținerea familiei. Dacă nu voiai să te trezești cu vaci în curte, trebuia să-ți faci gard, iar asta se extindea și la drumurile, terenurile și parcurile publice. Deși nu se întâmpla frecvent, existau ocazii în care o bucată de gard se prăbușea, iar vitele ieșeau pe drumuri și șosele, intrau în parcuri sau în curți.

Fermierii stăteau de obicei cu ochii pe tauri, mai ales dacă erau specimene mai agresive, ca acesta.

Maggie îl văzu pe Cal pe verandă și îi zâmbi, făcându-i cu mâna. Îi răspunse la fel.

Băgă mașina în viteză și foarte, foarte încet înconjură magazinul și opri la intrarea din spate. Cal ieși pe verandă și îi făcu semn că putea să iasă în siguranță din mașină și să intre în magazin.

- Mai bine stai înăuntru. Nu ești potrivit îmbrăcată ca să te iei la întrecere cu un taur, spuse el, luând-o de mână și trăgând-o în magazin.

- Unde e Sully?

- Încearcă să țină pe toată lumea la distanță. Și să nu-l iei prin surprindere... a luat pușca.

Maggie râse ușor.

- Ce să faci cu pușca aia? Poate doar să-l enerveze!

- Am avut discuția asta. Mi-a zis să nu-mi fac griji, că Stan are pușca mai mare, dar că nu e convins că știe să o folosească mai bine.

- Minunat. Poate o să se ia la întrecere, spuse Maggie.

Se îndreptă spre partea din față a magazinului, care era plină de femei și copii. Dar bărbații și vreo câteva femei păreau că nu putuseră rezista tentației de a ieși pe verandă.

- Bună, Sully. E taurul lui Mitchell?

- Da. Și văd că nu se grăbește să vină după el. O să-i trimit o factură. Afurisitul ăla de taur a dat o adevărată petrecere în campingul nostru.

- Mi s-a părut mie că e Cornelius. Este cineva rănit? întrebă Maggie.

- Doar vreo câteva julituri. Cred că toată lumea e bine. Pun pariu că unii oameni n-o să mai aibă curajul să mai calce vreodată pe la noi.

- Iar alții o să spună că nu s-au distrat niciodată mai bine, i-o întoarse Maggie.

Și în acel moment se hotărî. „O să rămân aici. O să-mi cresc familia aici.“

- Uite-o că vine! zise Sully. Era și timpul. Ar trebui să înfig câteva alice în dosul taurului ăstuia numai așa, ca măsură de precauție. Femeia asta nu e-n stare să stea cu ochii pe taurul ei?

- Fii atent, Cal, spuse Maggie. O să-ți placă. Când mașina și remorca o să oprească, cheamă-i pe copii în fața ca să vadă cum îl aduce pe Cornelius.

Un camion vechi și ruginit, care trăgea după el o remorcă încăpătoare, se opri lângă taur. Șoferul, un tânăr cu pălărie de cowboy, le făcu semn cu mâna. Ușa de lângă șofer se deschise și o fată în blugi strâmți, cizme, pălărie și păr blond împletit într-o coadă care-i atârna pe spate sări jos din mașină, cu un belciug și un ham mare. Stătu câteva clipe în fața taurului, cu o mână în șold, străpungându-l cu privirea. Taurul lovi de două ori cu copita în pământ și fornăi amenințător.

- Nu începe! îi spuse fata.

Se apropie de animalul masiv. Taurul dădu în spate.

- Corny! Hai, ajunge!

Tânărul sări și el din camionetă și deschise remorca, lăsând rampa în jos.

Taurul nu se mișcă. Lăsă capul în jos, și fata îl clătină pe al ei.

Îi prinse belciugul și hamul cel mare.

- Haide, Corny! Ai încurcat-o, să știi.

Conduse taurul imens până la remorcă. Animalul veni încet. Calm. După ce intră, fata sări din remorcă și îl ajută pe tânăr să închidă. Băiatul se întoarse apoi în fugă la portiera din dreptul locului de la volan. Îi făcu cu mâna lui Sully.

- Scuze pentru deranj! strigă.

Apoi se depărtară încet de camping.

- Ce naiba...? se minună Cal.

- L-a crescut de când era vițel, spuse Sully. Au fost nopți în care a dormit cu el în grajd. Mama lui a murit, și Casey l-a hrănit cu biberonul. Ea și încă vreo câțiva din familia Mitchell pot să-l stăpânească, dar nimeni alt-cineva. Să nu-ți intre în cap că ești în siguranță lângă el - e un taur mare și țăfnos. Dar este foarte bun de prăsilă, și jumătate din vitele din cireada Mitchell sunt copiii lui. Și ascultă de Casey. A primit panglica albastră pentru el.

- Nu e cel mai drăguț lucru pe care l-ai văzut? întrebă Maggie.

- A răsturnat două mese de picnic. Stan avea de gând să-l împuște. Oamenii fugeau și țipau îngroziți, răspunse Cal.

- Da, n-am zis că nu e un împielit. Dar nu cred că a rănit vreodată pe cineva. Adică, dacă te bagi între Cornelius și o junincă atunci când îi face curte, s-ar putea s-o încurci serios. De cele mai multe ori însă îi place ca oamenii să nu se amestece în treburile lui și din când în când îi place să se dea în spectacol. De fapt, este doar un bebeluș mare și răsfățat, cu o singură mămică, iar aceasta e o adolescentă de cincizeci de kilograme, spuse Sully.

Maggie rânji.

- Ți-am spus c-o să-ți placă. Mai ceva ca un număr de magie, nu-i așa? Spune adevărul, California - nu-i asta cel mai fantastic loc din lume?

- Oh, e fantastic! Pacienți cu Alzheimer scăpați de la azil, răpitori, excursioniști în pielea goală și tauri nervoși. Asta doar până acum.

- Abia ne facem încălzirea. Vara n-a trecut încă.

Lui Cal nu-i plăcea să aibă secrete față de Maggie, dar, prin natura profesiei lui, toate cazurile, oricât de mari

sau de mici, erau confidențiale. Așa că, a doua zi după-amiaza, când îl întrebă ce tot făcea pe laptop, îi spuse adevărul doar pe jumătate.

- O persoană pe care am întâlnit-o în librăria din Leadville avea nelămuriri în legătură cu legea din Colorado și m-am oferit să o ajut. E un pretext bun pentru mine să mă familiarizez cu legislația de aici.

- Persoana asta are un nume? fu curioasă Maggie.

- E un bărbat, dar cred că ar trebui să rămână ceva confidențial. La fel cum nici tu nu mi-ai putea împărtăși detalii medicale despre un pacient.

- Hm. Stau să mă gândesc că, dacă am lucra amândoi, nu prea am avea despre ce să vorbim.

Cal îi zâmbi, cu cel mai provocator zâmbet de care era în stare.

- Ceva-mi spune că n-o să rămânem niciodată fără subiecte interesante de discutat.

Cal îi spusese lui Tom să o întrebe pe fosta lui soție dacă dorea să se consulte cu un avocat cu experiență penală și, dacă da, avea să o vadă imediat. A doua zi, Tom sună și spuse că Becky era nerăbdătoare să stea de vorbă cu un avocat bun. Pentru că nu avea un birou, Cal aranjă să se ducă acasă la Becky.

Parcă vizavi de o casă frumușică de oraș, situată într-un cartier plăcut, care avea și teren de golf. Cal era pentru prima oară în Aurora și, în mod evident, era un oraș mai dichisit decât alte locuri, cu multe clădiri, cu străzi largi și curate, peisaje impecabile și mai multe modele de mașini noi și scumpe. Tom îi spusese că Becky lucra pentru un chirurg plastician din Aurora.

Aurora nu era un oraș ieftin.

Bătu la ușă, și femeia răspunse.

- Bună, Becky. Sunt Cal Jones.

- Mulțumesc că ai venit, spuse ea, deschizându-i ușa.

Prima impresie - era *atrăgătoare*. Primul lucru pe care îl observă - sânii ei. Da, erau mai mari decât media, dar

nu exagerați. Bluza albă și apretată era deschisă doar atât cât să-i sublinieze decolteul.

Becky era îmbrăcată lejer, în blugi trei sferturi strânși pe corp și sandale cu talpă ortopedică. Părul roșu îi era strâns cuminte la spate și nu avea nici o urmă de machiaj. Îl conduse într-o sufragerie însorită.

- Am făcut cafea și limonadă, spuse ea.

- Mi-ar plăcea o cafea, zise el. Neagră.

Becky preferă limonada, și Cal o așteptă să se așeze. Avea laptopul la el, dar scoase doar o tabletă din geanta de pânză. Îi spuse câte ceva despre el, că practicasese profesia de avocat timp de zece ani, dar că luase o pauză cu un an în urmă și călătorise pe ici, pe colo. Apoi, mai mult ca să-i vadă reacția, spuse:

- Mi-am pierdut soția după o boală lungă și am avut nevoie de timp ca să-mi revin.

Becky își trecu degetul mare și arătătorul peste paharul de limonadă cu gheață. Avea unghii perfecte. Ochii îi erau mari și luminoși.

- Îmi pare foarte rău. Trebuie să fi fost foarte tânără.

- De-o vârstă cu mine. Așa că nu am birou și n-am mai intrat într-un tribunal de un an întreg, dar am licență în Colorado.

- Dragul de tine! spuse ea, cu o privire blândă și caldă. Nu vreau să-mi imaginez cât de greu trebuie să-ți fi fost. Cred că ți-e foarte dor de ea.

- Așadar, dacă hotărăști că vrei să te reprezint, poți să anunți procuratura și o să pot ridica o copie după raportul poliției. Dar mai întâi poate că-ți trebuie să-mi spui care sunt așteptările tale.

- Nu știu la ce te referi, spuse ea, băgând un picior sub ea și sprijinindu-și un cot pe masă.

- Ce crezi că pot face eu pentru tine, Becky?

- Sper să mă poți ține departe de închisoare, zise ea. Totul este o neînțelegere îngrozitoare.

- N-ar trebui să te aștepți la o amendă? Poate o amendă și serviciu în folosul comunității? Prostituația nu se pedepsește de obicei cu închisoarea.

- Nu îndrăznesc să-mi asum vreun risc și să mă prezint fără avocat, spuse ea. Ultima oară, judecătorul a spus că, dacă se repetă, îmi dă nouăzeci de zile. Și atunci a fost tot o neînțelegere. Dar nu am avut ocazia să-i explic. Mi-am pierdut slujba și totul...

- Totul?

- Salariul, beneficiile. Și oamenii o să afle. Oamenii de la muncă, familia, probabil întreg cartierul. Copiii...

- Arestarea ta este o chestiune publică, o informă el.

- Dar de ce s-ar uita cineva? întrebă ea.

Lacrimile i se strânseseră în ochii albaștri, care deveniră ușor sticloși.

O roșcată cu ochi albaștri? Ei, nu erau cu adevărat albaștri, probabil că avea lentile de contact. Și părul era roșu natural? Nici unul din cei patru copii nu avea părul roșu.

Își strecură părul după o ureche și îl privi cu acei ochi mari și albaștri. Și își coborî încet pleoapele. Își puse delicat mâna pe gât.

- Am avut foarte mare grijă.

- Grijă?

- Nu sunt prostituată. Mai degrabă escortă. Câțiva bărbați vin în mod regulat în oraș și ieșim împreună. Asta e tot. Uneori se simt singuri și au nevoie să stea de vorbă cu cineva. Este ca și cum ai presta un serviciu. Înțelegi?

- Becky, nu trebuie să mă convingi pe mine de nimic. Spune-mi doar ce s-a întâmplat, pentru că o să aflu oricum motivul pentru care ai fost arestată. Și știu că nu a fost pentru că ai ieșit la o întâlnire sau ai prestat un serviciu. De cât timp ești în afacerea asta?

- În afacerea cu escortele? întrebă ea.

- Exact, spuse el, încurajând-o.

Măinile ei grațioase se mișcau în timp ce vorbea, mângâind paharul, atingând un nasture, întinzând șervețelul. Limba îi atinge buzele și clipea uneori.

- O prietenă cu care am lucrat mai demult m-a invitat la cină cu doi domni din afara orașului. Ea era escortă. Mi-a spus că o să fim plătite pe oră doar ca să luăm cina cu ei. Și erau foarte mulți bani. Nu-mi amintesc exact cât, dar cred că erau cincizeci de dolari pe oră sau ceva de genul ăsta. Și când s-a terminat cina, m-am întors acasă. Am făcut asta de vreo câteva ori. Apoi doi dintre domnii cu care ieșisem m-au sunat și m-au invitat la o întâlnire, iar eu am acceptat și mi-au dat bani - ca și înainte. Doar o întâlnire obișnuită - ne întâlnim la restaurant, luăm cina, mă întorc acasă. Nu am făcut mai mult decât atât, foarte mult timp. După aproximativ un an, cu un domn de care eram în mod deosebit atașată, am mers mai departe. Dar nu am primit mai mulți bani, așa că, vezi, nu mi-am vândut trupul. Îmi vindeam timpul. Eram o escortă plătită, care a luat decizia adultă de a deveni mai intimă cu un client. De comun acord.

- Înțeleg perfect, spuse Cal. Și ar trebui să știi că judecătorul n-o să creadă o iotă.

- Ar însemna să fie foarte îngust la minte, nu crezi? întrebă ea.

„Emană feromoni din tot corpul“, își spuse Cal. Și, de unde la început o considerase drăguță, i se părea acum de-a dreptul frumoasă. Sexy. Era foarte bună - felul în care vorbea, în care își mișca mâinile, în care își schimba poziția în fotoliu, vocea blândă...

- Ce a fost diferit ultima oară? întrebă el.

- O să-ți spun ce. Am fost păcălită! Am făcut ceva ce fac foarte rar, pentru că nu am timp. M-am dus să mă întâlnesc cu o prietenă, să bem ceva. Nu era vorba de nici un bărbat. Nu m-am dus să mă întâlnesc cu un bărbat. În timp ce așteptam la bar, un domn s-a așezat lângă mine și, după ce a comandat de băut, a intrat

în vorbă cu mine. Era foarte drăguț, foarte prietenos și m-a întrebat dacă vreau să ies la o întâlnire și eu l-am întrebat ce fel de întâlnire. Pentru că așteptam o prietenă. Iar el a spus: „Ce-ai zice de o întâlnire scurtă, în camera mea?” Am râs și i-am spus că asta nu mi se părea o întâlnire. O cină într-un restaurant drăguț, asta era o întâlnire, dar, din păcate, nu aveam timp. Iar el m-a întrebat: „Ei, dacă te răzgândești, cam cât ar costa așa ceva?” Mă sâcăia, mă enerva. De parcă aș fi ieșit vreodată cu cineva atât de insistent! I-am răspuns că nu aveam nici cea mai vagă idee, pentru că nu aveam nici cea mai mică intenție să merg la o întâlnire în camera lui de hotel. El a insistat și a spus: „Dar dacă ai face-o? Cât ar costa?” Și eu am zis: „Mult! Sute și sute de dolari”. Și m-a arestat.

- Ți-a dat vreun ban?

- Nu, doar a vorbit despre asta.

- Și te-ai dus în camera lui?

Becky clătină din cap.

- Nu! Mă scotea din barul hotelului când a apărut prietena mea. Mi-a pus cătușele. Și prietena mea a întrebat: „Ce naiba e asta?” Iar bărbatul și-a scos insigna și i-a arătat-o. L-a întrebat dacă e nebun.

- Și această prietenă. Și ea tot escortă e?

- Întâmplător, e instructor de yoga. Am sunat-o imediat ce am ajuns acasă și i-am spus că a fost o neînțelegere îngrozitoare. Dar cred că a început să-și pună întrebări. E groaznic.

- Ți-a arătat banii? întrebă Cal.

- Nu, zise ea.

- Ascultă-mă cu atenție, Becky. Dacă polițistul avea microfon, înregistrarea o să dovedească exact ce mi-ai spus? Sau mai degrabă o să descopăr că negociați prețul și îl informai care sunt regulile jocului?

- O să fie exact așa cum ți-am spus. Exact!

Cal notă ceva pe tabletă.

- Ei bine, următorul pas e să facem rost de o copie după raportul poliției, după procesul verbal de arestare și să formăm un plan de apărare înainte de ziua procesului.

- E într-o săptămână, spuse ea.

- Ce s-a întâmplat în situațiile anterioare în care ai fost arestată?

- Contează?

- Doar pentru mine. S-ar putea aduce în discuție faptul că ai mai fost arestată, dar detaliile nu vor afecta rezultatul situației de față.

- Ei bine, un domn cu care luam cina într-un restaurant a spus șefului de sală că sunt prostituată, și acesta a sunat poliția. Se pare că era nervos că banii de escortă nu includeau și o partidă de sex și nu mai voia să plătească. Așa că înțelegi? Am avut probleme pentru că *nu eram* prostituată. Asta a fost prima oară. A doua oară a fost o polițistă sub acoperire care m-a întrebat cum am intrat în afacerea cu escortele pentru că voia să intre și ea. Așa că, doar de amuzament, i-am demonstrat cât de ușor era să atragi un bărbat într-un bar și să-i stârnești interesul. A fost foarte derutant pentru că nici atunci nu am încercat să fac nimic. Dar bărbatul era partenerul ei, și m-au dus *amândoi* la închisoare. Am plătit amenda pentru că era mai ieftin decât m-ar fi costat un avocat. Dar îți spun cinstit, nu am încălcat cu nimic legea.

- Ce *nu faci* tu se întâmplă să fie în afara legii. Este ilegal să prestezi servicii de escortă care se termină uneori cu partide de sex, fie că prețul este sau nu modificat în această situație. Și ceva-mi spune că știi deja lucrul ăsta. Dar s-ar putea să ai noroc de data asta. Va trebui să văd documentele de arestare înainte să pot spune sigur.

- Vreau să dispară toate astea, spuse ea.

- Care este serviciul tău? La doctorul pentru care lucrezi?

- În principal sunt recepționeră, dar mai fac și câte ceva la calculator. Primesc pacienții, le fac ieșirile. Încasez

banii – în chirurgia plastică se plătește mai mult cash. Îmi place ce fac.

– Și de cât timp faci asta?

– Sunt cu domnul doctor de cinci ani.

– Bine, asta e tot ce-mi trebuie deocamdată, spuse Cal, băgând tableta în geantă și ridicându-se în picioare.

Becky se ridică și ea și îl privi trist.

– Dar abia dacă te-ai atins de cafea, spuse ea, dulce.

– Altă dată, Becky, spuse el.

La ușă, se întoarse spre ea.

– Îți sugerez să nu ieși la nici un fel de întâlnire până la proces.

– Sigur, zise ea. Dacă nu cumva vrei tu să ne întâlnim? Ca să stăm de vorbă?

– Dacă o să vreau să stau de vorbă cu tine, va fi strict în interes profesional. Îți doresc o zi bună.

– Cal? întrebă ea. O să vorbești cu Tom despre asta? Știi că sunteți prieteni.

Cal clătină din cap.

– N-o să vorbesc cu nimeni despre asta. Tot ce-mi spui este confidențial.

– Mulțumesc, spuse ea, încet.

Cal își aruncă geanta de pânză pe scaunul de lângă sofer și porni motorul. Chicoti înfundat, gândindu-se la caz. „E prostituată. O prostituată scumpă, care probabil că rareori ajunge la cină, dar cere o cameră de hotel decentă și un preț excelent. Foarte probabil că își întâlnește clienții în cabinetul doctorului. Probabil că nu are mai mult de una, cel mult două întâlniri într-o noapte. Este foarte selectivă și probabil că este foarte apreciată de clienții ei. Și prevăd că va fi un client constant pentru mine.”

Cal își petrecu următoarea zi la tribunal, strângând documente și trecând în dosar un martor pe care spera că nu avea să fie nevoie să-l folosească. Se întâlni cu un asistent de procuror și îi sugeră să nu înainteze acuzații

strict pe baza raportului de arestare, dar tânărul voia să se judece. Așa că primiră termen pentru miercurea următoare.

În weekend, campingul fu plin și aglomerat. Oamenii ieșiseră pe lac, să se bronzeze, să pescuiască, să înoate. Oriunde te uitai, vedeai o rulotă sau un cort, grătarele erau ocupate în permanență, șezlongurile și prosoapele erau întinse, iar mesele de picnic se mutau de colo-colo – primul venit, primul servit. Mirosul de cârnăciori pe grătar umplea aerul. Oamenii urcau și coborau neîncetat pe cărările din apropiere. Magazinul era în vervă maximă și probabil că cea mai satisfăcătoare scenă era Sully, întruchiparea sănătății, salutându-și prietenii vechi, clienți care reveneau la Crossing pentru a-și petrece vacanța sau un weekend.

În timpul verii, toată lumea era pusă la treabă, deși Enid pleca mai devreme, având în vedere că Sully avea ajutoare suplimentare anul acesta. După ce termina de gătit, se ducea acasă – în timpul verii nepoții ei și ai lui Frank stăteau mai mult timp la fermă, și lui Enid îi plăcea să-și petreacă timpul cu ei. Cal și Maggie munciră tot weekendul. Câteva studente de pe cealaltă parte a lacului veniseră la Sully, să stea pe malul de aici. Aveau o ladă frigorifică, vreo câteva beri și puseseră stăpânire pe o masă de picnic, la umbra unui copac înalt.

Una dintre fete, probabil singura care împlinise douăzeci și unu de ani, intră în magazin și cumpără un pachet de șase beri.

Cal era pe verandă, făcea o pauză la începutul după-amiezii, la umbră, cu laptopul deschis. Maggie veni și se așează la masa lui.

Jackson veni la magazin, la volanul camionetei lui taică-său. Coborî, cu echipamentul de escaladă încă pe el, și începu să arunce în camionetă hamul, coardele, carabinele, trolitul și un rucsac mic. Își scoase tricolul transpirat și luă unul curat de pe scaunul din față. Își schimbă bocancii de cățărare cu niște șosete uscate

și ghetete de tură. Își aruncă tricoul curat pe umăr și o luă spre magazin, evident cu intenția de a se spăla puțin la baie, înainte de a-și pune tricoul curat. Bermudele cu imprimeu de camuflaj îi stăteau jos pe coapse. Avea peste un metru optzeci, brațe puternice și umeri lați – de la lunile în care lucrase împreună cu echipa de salvamont – și un zâmbet larg și contagios. Avea un tatuaj pe un biceps.

– Salut, Cal! Bună, Maggie!

Trecu pe lângă ei și intră în magazin, gata să se apuce de treabă.

Cal privea înspre lac, cu un zâmbet secret pe chip. Maggie îi urmări privirea și începu să râdă. Toate cele patru fete rămăseseră cu ochii după Jackson. Începură să-și dea ochii peste cap, să chicotească și una dintre ele se prefăcu chiar că leșină.

– Ce mare s-a făcut, spuse Maggie. Chiar și miroase a bărbat.

– Aici nu te contrazic, spuse Cal râzând.

Nu peste mult timp, fetele se întorseseră în magazin.

Jackson era la casă, Cal aranja marfa pe rafturi, Beau era în depozit, împreună cu Sully. Vorbiră mult și animat, râseră tare și trecu ceva timp până când Jackson se întoarse la treabă.

Cal îi aruncă o privire cu subînțeles, din capătul culoarului. Jackson râse, ușor rușinat, și roși. Dar Cal avea un presentiment că aveau să fie mai multe feluri de artificii pe lac, în seara aia.

Fu un weekend epuizant, dar exact lucrul de care aveau cu toții nevoie. Sâmbătă seară, Tom veni în camping cu copiii și, imediat ce apuse soarele, el și Jackson lansară artificii.

Restul săptămânii se scurse cam în același fel. Era agitație la camping și erau multe de făcut, dar lui Cal îi plăcea energia veselă și prietenoasă care încărcă atmosfera. Marți, după ce majoritatea turiștilor plecaseră acasă, rămăsese mult de curățat. După-amiaza, Cal se așeză

pe veranda din fața casei lui Sully, de unde nu putea fi auzit, și o sună pe Becky.

– Avem termen mâine-dimineață la nouă. M-am gândit să te sun, să mă asigur că ești pregătită și că știi cu ce să te îmbraci.

– Nu trebuie să-mi spui cum să mă îmbrac, Cal. Știu că trebuie să fiu conservatoare.

– Nu să exagerezi, doar conservatoare. Când cineva încearcă să pozeze în profesoară de școală de duminică, are de obicei efectul opus. Fii pregătită ca judecătorul să-ți pună câteva întrebări în legătură cu ce s-a întâmplat. Răspunde-i la fel cum mi-ai explicat mie.

– O să fie în regulă, Cal?

– Nu există garanții, dar îmi imaginez că n-o să ajungi la închisoare.

– Sper să ai dreptate, spuse ea.

Își scoase costumul, singurul pe care îl adusese cu el, de pe fundul portbagajului. În ziua în care se întâlnise cu Becky, îl dusesse la curățat. Era acum acoperit cu o husă de plastic.

Se îmbracă dimineața devreme. Cămașa îi era apretată, cravata probabil că era încă la modă. Își lustruise pantofii.

– Pot să împrumut servieta ta, ca să arăt a avocat? o întrebă pe Maggie.

– Nu ți-ai adus o servietă?

– Nu. Mi-am luat doar un costum, două cămăși și cravate, pentru cazul în care se iva o ocazie la care să fie nevoie să mă îmbrac elegant. Dar, sincer, nu m-am gândit că s-ar putea să mă întorc în tribunal.

– E un costum frumos, California, spuse ea.

Maggie stătea turcește pe pat. Picioarele lungi și cafe-nii îi ieșeau din șortul kaki și avea o cămașă albă peste un maiou albastru.

– Așa te îmbrăcai în fiecare zi când te duceai la muncă? îl întrebă.

– Am avut vreo câteva costume bune, recunosc el.

- Pun pariu că erai foarte simandicos, când venea vorba de haine, îl acuză ea.

- M-am gândit că, dacă aş avea toate lucrurile care mi-au lipsit în timp ce creşteam, aş putea fi o persoană mai bună. A fost o lecţie importantă.

- Pentru că n-a fost așa?

- Ştii răspunsul. Trebuie să lucrezi la cine eşti din interior spre exterior, nu invers.

- O să-mi povesteşti despre cazul ăsta după ce se termină?

Cal rânji.

- Probabil că nu.

- Ei bine, eşti foarte sexy şi-mi vine să sar pe tine. Costumul ăla este irezistibil.

- Tot în costumul ăsta o să fiu îmbrăcat şi când mă întorc. Aşteaptă-mă, spuse el, cu un zâmbet de băiat rău.

Cal se întâlni cu Becky în faţa tribunalului şi trecu împreună cu ea prin aparatele de securitate. Purta un costum frumos, de culoare închisă, cu o eşarfă colorată la gât - fără decolteu pronunţat, fără prea multe bijuterii. Avea pantofi negri, clasici, şi arăta ca o avocată. Sau ca una din femeile bogate din Aurora. În faţa sălii lor de judecată îi aştepta Steve, barmanul de la hotelul în care fusese arestată Becky. Cal îi strânse mâna şi-i mulţumi că venise, dar Becky părea nedumerită.

- Ți-l aminteşti pe Steve? o întrebă Cal.

Becky clătină din cap.

- Dar îmi pari cunoscut.

Cal râse.

- E barmanul, Becky.

- Oh, spuse ea. Ei bine, n-am comandat decât un singur pahar de vin.

- O să fie nevoie să depun mărturie? întrebă Steve.

- Nu ştiu. Asta nu depinde de mine. În caz că da, o să-ţi pună doar întrebarea pe care ți-am pus-o deja şi eu. Va trebui să aşteptăm să ne cheme, așa că hai să găsim

un loc mai retras și să stăm jos! O să-i anunț că suntem aici.

Chiar atunci când Cal se pregătea să plece, apărură un polițist în uniformă.

- Ei, pe el mi-l amintesc, șopti Becky.

- Ar fi mai bine să nu vorbim cu el acum, spuse Cal. Du-te și așază-te acolo!

Trecu mai bine de o oră până veni rândul lor. Cal o conduse pe Becky la masa apărării și îi făcu semn lui Steve să ocupe un loc liber, în galerie, în spatele lor. Apoi începu procedura. Se anunțară capetele de acuzare.

- Statul împotriva pârâtei Rebecca Canaday, sub acuzația de prostituție.

- E toată lumea prezentă? întrebă judecătorul.

- Da, onorată instanță, spuseră la unison Cal și tânărul procuror.

- Să vedem ce avem aici? întrebă judecătorul, deschizând dosarul.

- Solicităm demiterea cazului, onorată instanță. Petiția ar trebui să fie la dosar. Conform raportului de arestare, domnișoara Canaday nu a acostat în nici un fel pe nimeni pentru întreținerea de raporturi sexuale. Nu există dovezi plauzibile în acest sens.

- Apropiati-vă, spuse judecătorul.

Cal și procurorul se duseră amândoi în fața judecătorului. Acesta se uită la tânărul avocat peste rama ochelarilor.

- Ați citit acest raport, domnule Lockhard?

- Da, domnule. Ofițerul de poliție a semnat raportul și va depune mărturie că s-a înțeles cu domnișoara pentru presarea de servicii sexuale contra cost.

Judecătorul ridică o sprânceană.

- Același ofițer care a scris raportul și a uitat să menționeze că a dus-o pe acuzată într-o cameră de hotel și i-a dat bani? Este vorba de aceeași persoană?

- Au căzut la o înțelegere, protestă procurorul.

- Există vreo înregistrare care s-o dovedească?

Procurorul clătină din cap.

- Martori?

Din nou, tânărul clătină din cap.

- Vreo dovadă elocventă?

- Putem furniza noi martori și dovezi, domnule judecător, spuse Cal. Barmanul a fost de față și poate atesta că nu a existat un schimb de bani între cele două persoane. Nici măcar nu au existat bani scoși la vedere. A auzit întreaga conversație și se pregătea să-i ceară domnului să o lase în pace pe domnișoara. Ofițerul de poliție i-a pus cătușele în timp ce încă stătea la bar.

Judecătorul îi adresează procurorului o privire foarte obosită și foarte plictisită.

- Sunt într-o dispoziție extrem de generoasă astăzi, domnule Lockhart. O să-ți dau ocazia să renunți la caz, înainte să îl clasez eu. Șefului dumatăle nu-i place când tinerilor lui ucenici li se dă peste nas, așa că te-aș sfătui să fii eficient. Fă ce trebuie! Apoi du-te și mai fă o dată cursurile de la facultate! Dacă nu scrie în raport, adună măcar niște dovezi că s-a întâmplat ce susții că s-a întâmplat.

- Am înțeles, domnule, spuse tânărul. Nu vor fi înaintate acuzații.

- Eu aș prefera o clasare a cazului, domnule judecător, spuse Cal. Nu vreau ca aceste acuzații să-i mai fie vreodată aduse domnișoarei Canaday. Nu are nevoie de asemenea palpității.

- Puteți fi sigur că n-o să se repete, domnule Jones, spuse procurorul. Am terminat cu asta.

- Atunci, cereți-i scuze!

- Ei, haide! spuse procurorul.

- Sincer, și eu cred că ar trebui să-ți ceri scuze, zise judecătorul. Sau putem începe judecata, îl putem chema pe barman și-i putem asculta depoziția. Dar...

- Bine, bine. Îmi cer scuze pentru deranj.

- În scris, zise Cal.

Procurorul oftă.

- Da, desigur.
- Judecătorul lovi cu ciocănelul.
- Am terminat aici. Următorul caz!

capitolul 16

*Ce se întinde în urma noastră și ce ni se așterne
înainte nu reprezintă nimic pe lângă ceea ce se află
înăuntrul nostru.*

Ralph Waldo Emerson

Becky își aruncă brațele pe după gâtul lui Cal, mulțumindu-i. Procurorul promisese că nu va exista nimic legat de numele ei, și Cal o lăsă discutând prietenește cu barmanul. Bănuia că tânărul intenționa să-i avanseze o propunere de afaceri, deși el avea probabil în jur de douăzeci și cinci de ani, iar ea, treizeci și șase.

Îl sună pe Tom din parcare.

- Aș vrea să discut cu tine când ai puțin timp. În particular. Ne întâlnim unde vrei tu.

- Mă duc acasă să mănânc repede ceva, între două treburi. Becky e bine?

- E bine, Tom. Nu e nici o schimbare.

Îl auzi pe Tom râsuflând ușurat.

- Mulțumesc. Ți mulțumesc din suflet.

- Nu a fost prea greu. Deci... vom putea discuta în particular, la tine acasă?

- Da, copiii sunt plecați toată ziua. La prânz?

Apoi îi dădu adresa lui din Timberlake.

Cal opri în fața unei case frumoase, restaurate, în stil victorian. Își aminti povestea lui Tom despre jumătatea de casă și se aștepta să vadă două uși una lângă cealaltă, dar nu era decât o singură ușă dublă. Casa avea o verandă largă, cu scândurile de pe jos vopsite în albastru și cu balustrada în alb. Ușa dublă era din stejar, cu sticlă de plumb.

Când Tom îi deschise, Cal rămase mut. Intră într-un foaier încăpător, cu sufrageria într-o parte și cu scara cu balustradă bogată pe cealaltă. În față, un coridor trecea pe lângă sufragerie și camera de masă.

- Hai în spate, îi spuse Tom.

Cal îl urmă într-o bucătărie mare, dotată cu aparatură de inox ce părea destul de nouă.

Se răsuci pe călcâie.

- Tom, spuse Cal. E fantastic!

- Mulțumesc, spuse Tom.

Pe masă erau pâine, mezeluri, maioneză și încă vreo câteva ingrediente din care Tom își făcea niște sandvi-ciuri. Îndesă totul laolaltă și termină repede. Puse fiecare sandvici pe câte o farfurie și îi întinse una lui Cal. Apoi luă o pungă de chipsuri și o puse pe masă.

- Faci asta ca un tip care a pregătit pachetele pentru școală timp de ani în șir.

- Spune-mi despre Becky, îl rugă Tom.

- Pot să-ți spun rezultatul procedurii. Nu au fost înaintate acuzații.

- Așadar, a fost o neînțelegere, zise Tom ușurat.

- Presupun că-i poți zice și așa. Procurorul era un băiat tânăr și lipsit de experiență care nu a evaluat cum trebuie raportul de arestare. Ofițerul în cauză nu adusese suficiente dovezi plauzibile pentru arestare. A fost o eroare, Tom. Polițistul nu ar fi trebuit să o aresteze dacă nu avea loc un schimb de bani, ceea ce nu s-a întâmplat.

- Ce vrei să spui? întrebă Tom, lăsând jos sandviciul.

- Orice raport de arestare sau înregistrare de ședință este de domeniul interesului public. Dacă vrei, poți să te duci să le citești și să tragi singur concluziile. Important este că Becky nu are cazier, nu merge la închisoare, nu plătește amendă.

- Așadar, totul e bine, zise Tom. Vrei o Cola?

- Mersi, ar fi grozav. Poți să-mi povestești despre casa asta? Credeam că ai doar jumătate dintr-o casă.

- Atât aveam, acum optsprezece ani. Nu chiar jumătate. Aveam propria noastră intrare la etaj, pe o scară din spate. Doamna Berkshire improvizase acolo o bucătărioară și nu aveam nevoie de mai mult. Aveam două camere la primul etaj, două la al doilea și podul. Era perfect pentru noi. Mai ales când copiii erau mici. Am aranjat casa. Și am ajutat-o pe doamna Berkshire cu tot ce avea nevoie. Ne ajutau și tata, și fratele meu destul de mult, pentru că doamna Berkshire era foarte bătrână, și fiu-său nu-i acorda nici un pic de atenție. Doar pe noi ne avea. Am pus chiar și acoperiș nou. Apoi a murit, acum vreo zece ani, și mi-a lăsat mie casa.

Clătină din cap și râse.

- Lui fiu-său nu prea i-a plăcut. A încercat să mă atace în instanță. Dar testamentul era valid. Așa că am început să dăruim pereții și am făcut o singură casă.

- Tom, e foarte frumoasă.

- Ei bine, lucrez în construcții atunci când pot. Și fac destul de multe chestii pentru oamenii bogați, din cartierele elegante. Sunt cele mai bine plătite slujbe.

- Dar asta e incredibil! Cum ai făcut-o?

- Ei, zău așa, Cal! Am avut optsprezece ani să mă ocup de casa asta. Și m-au ajutat și tata, și fratele meu. Aveam patru copii și mă descurcam și eu cum puteam - erau foarte generoși cu timpul lor. Încerc și eu să-i ajut pe ai mei. Știi tu, când lucrăm toți în echipă, facem treaba mai bine și mai repede.

Cal își termină sandviciul și-l rugă pe Tom să-i facă un tur al casei și rămase uluit de detaliile finisajelor, ca să nu mai vorbim de faptul că un bărbat cu patru copii locuia într-o casă imaculată.

- Îi țin din scurt, spuse Tom. N-am încotro.

- Cred că ești un tip fantastic.

- Cal, care e treaba cu nevastă-mea? întrebă Tom.

Cal își îndesă mâinile în buzunare și îl privi fix pe Tom.

- Nu îți pot da detalii despre conversațiile noastre profesionale, Tom. Așa e legea - mi-aș putea pierde licența din cauza asta. Dar îți pot spune vreo câteva lucruri pe care le știi deja, dintre care cel mai important este acela că Becky nu mai este nevasta ta. Și mi-ai spus chiar tu, nu a fost prima oară. Asta este situația.

- A spus că întotdeauna a fost o neînțelegere...

Cal îl privi lung pe Tom, simțind o mare compasiune pentru el.

- M-am mințit singur, nu-i așa?

Cal nu-i răspunse, pentru că nu putea.

- Becky e una dintre cele mai dulci și mai atente femei pe care le cunosc, spuse Tom. Este atât de bună și de iubitoare. Și ține foarte mult la copii, iar copiii o iubesc.

- E mama lor, spuse Cal. Deși nu toate mamele sunt așa minunate, mă bucur să aflu că este o mamă iubitoare.

- Dar...?

- Tom, va trebui să-ți dai seama singur. Aș vrea să-ți pot ușura în vreun fel situația, dar adevărul e că nu-ți pot spune nimic mai mult. Mă bucur doar că am reușit să rezolvăm atât de frumos cazul ăsta. Mai departe, va trebui să te descurci singur.

- O să-ți plătesc eu, cumva.

Tom râse jenat.

- Nici măcar nu știu cât ia un avocat pentru așa ceva.

Cal își puse o mână pe umărul lui Tom.

- Nu-ți face griji pentru asta. Suntem prieteni. Ne ajutam atunci când putem. Nu-i așa?

- Așa e. Ei bine, spuse el, frecându-și ceafa cu mâna, mulțumesc pentru tot. Apreciez, sincer.

Iulie se termină cu zile calde, cu lacul răcoros, cu peisaje luxuriante. Grădina era plină de legume și, pentru că programul lui nu era extrem de solicitant în cea mai

mare parte a timpului, Cal urca pe munte de mai multe ori pe săptămână, în trasee de câteva ore. Se întâlnește cu echipa de salvamontiști care se antrena pe versanți, cățărându-se pe stânci abrupte și coborând în rapel. Îl privea o vreme pe Jackson antrenându-se cu ei, purtând cu mândrie echipamentul de cățărare.

Cal își spusese că trebuia să încerce și el asta într-o zi. Apoi ridică brusc privirea spre vârful muntelui și aproape că ameți. Se hotărî că putea găsi modalități mai bune de a-și petrece timpul. Unele dintre potecile care se răsuceau pe versanții abrupti erau suficient de provocatoare pentru el.

Maggie, pe de altă parte, era ca o capră de munte. Venea cu el uneori. Era sigură pe picioare și foarte agilă. De obicei nu vorbeau decât după ce ajungeau în vârf și se relaxau, admirând priveliștea. Se așezau, dădeau pe gât o sticlă de apă, lăsau briza să-i răcorească și să-i liniștească înainte să vorbească.

-Cred că începe să-ți placă în Colorado, spuse Maggie.

-Colorado are multe de oferit, spuse el, cuprinzându-l cu brațul.

-Ce șanse sunt să rămâi aici?

-Nu mi-am făcut încă planuri de plecare, Maggie. Te-ai plictisit de mine?

Maggie râse.

-Ți se pare că m-aș fi plictisit? Aproape că ai ajuns parte din familie. Dacă pleci acum, Sully s-ar putea să fie mai supărat decât mine.

-Sper că nu e adevărat. Nu am petrecut prea mult timp cu Phoebe și încă nu-l cunosc suficient de bine pe Walter.

-Nu vreau să te sperii, spuse ea. Mă întrebam... cum a fost să faci puțină treabă de avocat?

-Foarte familiar, zise el râzând. N-ar fi mare lucru să închiriez un spațiu, să iau vreo câțiva clienți din când în când. Nu vreau să fac nimic prea rapid, adăugă el.

- Știu că ești într-o pasă proastă, că ai plecat din Michigan îndurerat și, când ai ajuns aici, nu știai sigur ce fel de viață îți dorești. Ai făcut vreun progres în privința asta? Știi unde vrei să fii? Cum vrei să trăiești? Ce să faci? Ai vreo idee?

- Îmi place mult viața pe care o duc acum. Îmi oferă satisfacții.

- Și avocatura?

- Se pare că e nevoie de mine și în privința asta, spuse el. Am lucrat puțin.

- Dar ai fost plătit?

- O să fiu plătit, într-un fel sau altul, zise Cal. Dar se pare că nu am prea mare nevoie de bani, având în vedere că mă întreține iubita mea.

- Carevasăzică, sunt iubita ta?

- Aș spune că suntem destul de apropiați. Tu nu?

- Ce aș vrea eu să știu, Cal, e dacă o să fii vreodată în stare să vorbești despre viitor. Pentru că eu s-ar putea să vreau asta. Să vorbim despre viitor.

- Și mi-ar plăcea tare mult să aud ce ai tu de spus pe această temă. Din câte am văzut eu până acum, noi doi suntem în aceeași oală - încercăm să ne dăm seama ce să facem mai departe.

- Ei bine, pentru început, eu vreau să rămân aici. Am de gând să-mi întemeiez o familie aici.

- Ah, spuse el. E cazul să te felicit?

- Aș vrea să-ți spun ceva foarte personal. Sully nu știe. Nimeni de aici nu știe. Știu doar două persoane, din cealaltă lume a mea. Poți să ții un secret?

- Știi că pot.

- Da, știu că poți. Cam prea bine, pe gustul meu. Mi-ar plăcea foarte mult să aflu ceva despre cazul tău din tribunal și da, știu că nu ai glumit, chiar a fost la tribunal. Te-ai îmbrăcat prea frumos ca să dai doar niște sfaturi sau ca să ajuți pe cineva să înțeleagă o situație juridică.

- Poate că m-am întâlnit cu un inspector de la fisc, îi sugeră el. Știi, când te vezi cu băieții ăștia, e o idee bună să te îmbraci frumos.

- Nu contează, mormăi ea.

Trase aer în piept.

- Să-ncepem. Cred că l-am iubit pe Andrew. Am fost împreună doi ani întregi. Eram pregătită să mă mărit cu el. Locuiam în orașe diferite, dar distanța nu era chiar atât de mare și am fi putut face naveta dacă situația se schimba, adică dacă am fi vrut să locuim împreună. Apoi chiar s-a schimbat. Am rămas însărcinată. Și...

Trase aer în piept și continuă:

- Și mi-a spus foarte clar că nu voia să aibă un copil. Are patruzeci de ani și o fiică de opt ani. A avut o căsnicie nefericită și un divorț urât și nu avea chef să devină din nou tătic. Faptul că eu eram încântată nu părea să-i schimbe părerea. Dar presupun că toate astea sunt lipsite de importanță - am pierdut copilul.

O trase mai aproape de el.

- Îmi pare rău, Maggie.

- Mulțumesc.

- De-asta v-ați despărțit? Din cauza sarcinii?

- Nu în totalitate. Chiar și în timpul neînțelegerii dintre noi, și neînțelegere e mult prea puțin spus, am rămas cu el. Andrew voia să fac un abort, eu am refuzat. Ne-am certat. Apoi am pierdut copilul, și Andrew a fost lângă mine, a fost foarte atent și grijuliu. Bun. Dar nu am putut să depășesc momentul - aveam inima frântă. Am fost atât de copleșită de durere, încât m-am surprins până și pe mine. Plângeam tot timpul. Eram la pământ, dar se întâmplau atât de multe - foștii mei parteneri au fost puși sub acuzare, eu am fost dată în judecată, amenințarea cu falimentul... Nimeni nu a observat că mai era încă o dezamăgire în viața mea. În afară de Andrew. El a observat. A spus că nu mai suportă. Mi-a spus să-mi revin. Să apelez la ajutorul unui profesionist, dacă e cazul.

Cal se strâmbă.

- Foarte frumos din partea lui.

- Mi-a făcut o favoare, îmi dau seama acum. Nu puteam fi cu un astfel de om. Cu sau fără un copil.

- Pun pariu că-și trage palme acum...

- Prea târziu.

- S-a întors? întrebă Cal.

- Mă imploră să-i mai dau o șansă. Dar, serios, e mult prea târziu.

- Dar eu? întrebă Cal. Ești sigură că eu sunt omul potrivit? Am o soție moartă, trăiesc pe capul tatălui tău, practic avocatura pe gratis?

- Așa o să arate întotdeauna viața ta? întrebă ea.

- Și dacă da? Tu cum vrei să arate viața ta?

- Nu am clarificat încă toate detaliile, spuse ea. Dar sunt pe-aproape. Vreau să locuiesc aici - asta se poate. Un copil? Sunt prea bătrână pentru asta?

- Ai suficient timp, spuse el. Te descurci foarte bine cu Beau. O să fii o mamă bună. Ai de gând să lucrezi?

- Poate. Tu?

- Eu o să lucrez întotdeauna, zise el. Nu știu sigur dacă o să lucrez ca avocat, dar întotdeauna se găsesc multe de făcut. Și vrei să crești acest copil în subsolul tatălui tău?

- Ți-am spus că nu am clarificat încă toate detaliile. Probabil că nu, dar nu am găsit încă o opțiune viabilă. Tu vrei să îmbătrânești lângă mine în subsolul tatălui meu?

- Aș răspunde afirmativ la prima parte a întrebării și m-aș abține de la partea a doua. Maggie, ne grăbim? Simți că începe să ticăie ceasul?

- Nu râde de mine! spuse ea.

Îi strânse mai tare umerii, lipind-o de el.

- Nu râd de tine. Cred că știi că te iubesc...

- Chiar dacă nu te-ai oboșit să mi-o spui? întrebă ea, ușor sarcastică.

- Chiar dacă nu am spus-o chiar în mod explicit. Dar mi-ai cerut să pregătesc o... Cum i-ai spus? O declarație de intenție și un plan? Foarte sexy, Maggie. Am lucrat la asta. Am lucrat ca nebunul, sincer.

- Serios?

- Serios. Nu am ajuns încă acolo, dar încerc. Nu poți să te superi din cauza asta, cât timp tu nici nu știi încă unde o să-ți crești copilul. Ar trebui să mă lași toată vara ca să pot să alcătuiesc o declarație ca la carte, nu crezi? Nu poți să mă acuzi că trag de timp până la sfârșitul lui august. Corect?

- Ai de gând să mă iei cu binișorul?

- De fapt, îmi gândeam declarația de intenție. Apoi însă, cineva a avut nevoie de mine și am petrecut un timp uitându-mă peste legi. Dar, Maggie, spuse el, mângâindu-i brațul, mai important e faptul că eu nu risc nimic îndrăgostindu-mă de tine, în timp ce tu riști multe dacă te-ndrăgostești de mine. Numai factorul genetic ar trebui să te pună serios pe gânduri. Nu vrei să-mi cunoști familia înainte de a lua o decizie finală?

- Pff, ce contează asta? Nu știi niciodată ce-o să iasă din ou.

- Tata are schizofrenie, Maggie. Sunt destul de sigur că o are și sora mea mai mică, dar este greu de spus, din cauza consumului de droguri. De fapt, n-o să știm niciodată dacă nu se oprește și ținând cont că nu vrea să fie ajutată în direcția asta....

- Asta ar însemna un bunic și o mătușă, nu un părinte sau un frate. O probabilitate mai mică de zece la sută în componenta genetică. Și se poate și mai rău, ar putea să semene cu Phoebe.

- Te-ai documentat, spuse el.

- Ei bine, da. M-am informat complet. Știu și că nu ești căutat pentru nici o crimă, felicitări!

- Nu vreau să ai vreun regret.

- Nici eu nu vreau să ai tu, spuse ea.

- Trebuie să te gândești până la capăt. Trebuie să știi cum vrei să-ți petreci viața. Oamenii pot să-și schimbe planurile, asta e-n regulă. Nu vreau să renunți la ceva ca să fii cu mine. Ca de pildă la neurochirurgie.

- Nu sunt sigură că ar fi chiar cea mai proastă idee să renunț la asta. E o profesie care presupune foarte multe complicații și stres.

- Ai trecut prin toate astea și nu ai cedat, spuse el. Ai făcut o pauză. Ai plâns. Ține minte când te gândești la asta - e identitatea ta. Nu vreau să ți-o iau. Vreau să fiu o parte din ea.

Maggie nu spuse nimic preț de câteva clipe.

- Uau. Ești fantastic. Așa a fost cu soția ta?

- Lynne, spuse el, cu un zâmbet tandru. În cea mai mare parte a timpului ea nu era chiar așa de autoritară ca tine. Nu făcea pe șefa.

O gădilă pe gât.

- Avem încă de discutat înainte să iei o hotărâre finală, bine? Asta-i un început bun. Să continuăm, bine?

- Ascultă, e ceva, zise ea. Eram pregătită să-ți spun mai devreme despre sarcină și despre copilul pe care l-am pierdut, dar apoi mi-ai povestit despre Lynne și despre moartea ei și... nu mi s-a părut potrivit. Pierderea mea nu se poate compara cu a ta. Dar nu a fost doar pentru că pierderea mea era mai mică. Mă temeam puțin să-ți spun ce însemna asta. Cal, mi-am dorit acel copil. Vreau o familie. Mi-am amintit că am treizeci și șase de ani, că s-ar putea să nu mai am mult timp. O relație cu mine s-ar putea să fie mai complicată decât îți dorești.

- Nu prea cred.

A doua zi, Cal îl sună pe Tom.

- O să am nevoie să mă ajuți cu ceva. S-ar putea să fie destul de complicat. Și este strict secret. Ai vreun moment în care o să fii singur ca să pot să trec pe la tine? Pentru că treburile mele nu-s niciodată numai ale mele la Sully.

În fiecare vară, Sully invita la camping grupuri speciale de copii pentru o zi, uneori chiar și peste noapte. Fără să le ia vreun ban, firește. În timp ce-și privea tatăl împreună cu un grup de copii cu nevoi speciale, Maggie își dădu seama mai bine decât oricând cât de fantastic era tatăl ei în postura de lider de copii. Le arăta cum să arunce undița și să prindă peștele, cum să ridice un cort, cum să prăjească bezele. Făcea hot-dog la prânz și mergea cu ei pe unele dintre traseele mai ușoare. Singurul lucru pe care Sully nu-l făcea vara asta era să intre în lac cu copiii.

Maggie își imagina că era din cauză că se gândise pentru prima oară la o familie. În toți anii în care fusese atât de ocupată, în care muncise pe rupte doar ca să țină pasul, nu avusese timp să se gândească la niște copii ai ei. De fapt, nu avusese timp să se gândească la multe lucruri. Dar era la Sully de cinci luni și în acest timp unele dintre problemele ei cele mai presante se rezolvaseră de la sine.

Clinica ei fusese închisă definitiv și tot echipamentul, atât cel de birou, cât și cel medical, fusese vândut, împreună cu toată mobila. Cele mai multe obiecte fusese luate de colegi care își extindeau afacerea, în timp ce a ei se ducea pe apa sâmbetei. Spațiul de birou pe care îl plătea în leasing fusese luat înapoi și închiriat, iar falimentul deja nu mai era inevitabil. Partenerii ei fusese puși sub acuzare, dar nu ajunseseră la proces. Unul renunțase la licența de practică în urma unei înțelegeri la care ajunsese cu procurorii, altul se mutase în Florida. Dacă mai rămăsese vreun proces civil în urmă, nimeni nu părea să știe nimic despre el.

Și fusese invitată de mai mulți dintre colegii ei să vină la clinicile lor. John Halloran, un neurochirurg de seamă de la University Medical Center, o sfătuisese să nu-și iasă din mână.

- Nu sta prea mult timp în afara sălii de operație, Maggie, îi spusese. Asistă cel puțin la câteva cazuri pe lună. În felul ăsta, când o să hotărăști ce vrei să faci mai departe, decizia n-o să-ți fie afectată de lipsa aplicației practice. Operează, Maggie! Operează! Asta ți-e meseria.

Era un sfat bun. Se hotări să se ducă până la Denver de două ori în august și să opereze împreună cu niște colegi care aveau nevoie de o mână de ajutor. Cât timp avea să fie acolo, intenționa să-și vadă prietenii, așa că îl luă și pe Cal cu ea o dată. Nu o surprinse că prietenele ei se îndrăgostiră pe loc de el, deși era un bărbat cam greu de înțeles. Îl prezentă drept un avocat vagabond, pe drumuri, îndrăgostit lulea de ea. Cal le spuse că se retrăsese de curând de pe piața jucătorilor cu greutate, că voise să-și simplifice viața. Prietenilor lui Maggie le era greu să înțeleagă asta. Prietenii lui Maggie de la spital, sătui până peste cap de povești medicale, erau fascinați de dreptul penal și îl asaltau cu întrebări despre profesia lui, despre clienții lui, despre experiența lui. Voiau să știe dacă apăraseră vreodată criminali, și Cal se grăbea să le atragă atenția că el apăraseră persoane acuzate de diverse infracțiuni și crime. Îi fusese vreodată amenințată viața? Șefii mafiei încercaseră să-l controleze sau se temuse vreodată pentru viața lui, având în vedere că avea de a face cu personaje atât de dubioase? Și întrebarea care o interesa cel mai mult pe Maggie:

- N-o să mori de plictiseală dacă o să te mulțumești cu munca de îngrijitor într-un camping?

- Nu m-am plictisit încă, era întotdeauna răspunsul lui.

Cal nu venise la Denver decât cu acea ocazie. Nu voia să-l lase pe Sully fără ajutor cât timp Maggie era la Denver pentru o noapte sau două. În plus, se mai întâmplau și altele în timpul verii, pe lângă pescuit, grătare și curățarea băilor și a dușurilor publice. Erau incendii.

Unul fusese înăbușit recent, după ce făcuse prăpăd timp de două săptămâni la nord-est de Colorado Springs. Altul se întinsese pe sute de acri lângă Salida, și fumul ajunsese până la Sully's Crossing. Chiar dacă nu erau în pericol iminent, Cal voia să fie în apropiere, în caz că lui Sully i-ar fi trecut prin cap să evacueze campingul de unul singur.

Maggie îl adora pentru grija lui față de Sully și față de ceilalți.

Rutina verii era relaxantă și lipsită de stres, dar Maggie observă că, dintr-un motiv misterios, Cal începuse să devină ursuz și tăcut. Plecase de câteva ori de unul singur; îl văzuse uneori pe marginea lacului, aruncând cu pietre în apă. Încercase să îl întrebe ce îl preocupa, dar evitase să-i răspundă, spunând doar că se gândea.

Sincer, lui Maggie începuse să i se facă frică. Se gândise oare la declarația aia de intenție și ajunsese la concluzia că era timpul să meargă mai departe? Se hotărî că cea mai bună abordare era să-i demonstreze că era matură și rațională, dar nu se putu abține și ajunsese să facă o criză.

- Ce mama dracului e cu tine? De ce ești deprimat? De ce nu vorbești cu mine? Când am devenit doi străini? Cum putem merge mai departe dacă nu poți să vorbești despre lucrurile care te preocupă, care te fac să te afunzi în tăcere? Cum ar trebui să reacționez? Te pregătești să-mi dai papucii? Asta e?

Cal trase aer în piept.

- Trebuie să mă duc în Iowa pentru câteva zile. Sora mea este în spital, și tata a luat-o razna. Aș vrea să ignor situația, dar nu pot. Și cred că ar trebui să vii cu mine. De fapt, chiar insist, doar dacă nu există vreun motiv pentru care nu poți să pleci. Maggie, trebuie să știi de unde vin, ca se te hotărăști exact cât de mult vrei să te implic.

capitolul 17

Dacă un om caută măreția, să uite măreția și să caute adevărul.

Atunci le va găsi pe amândouă.

Horace Mann

- Hai să terminăm cu asta, spuse Maggie. Știu că problemele familiei tale sunt o chestiune dificilă pentru tine și că te temi de efectul pe care l-ar putea avea asupra mea. Dar sunt medic. Sunt sigură că pot privi lucrurile în perspectivă.

- Rămâne de văzut, zise Cal.

- Ai prea puțină încredere în mine, spuse Maggie.

Cal îi explică lui Sully că dorea ca Maggie să-i cunoască părinții pentru că aceștia erau duși cu pluta. Nu voia să-l sperie pe Sully, așa că îl descrie pe taică-său drept *instabil*, iar pe maică-sa drept o femeie sărită de pe fix, dar iubitoare. Ar fi putut spune *schizofrenic*, dar nu o făcu.

Când Cal era undeva unde nu-i putea auzi, Sully îi spuse lui Maggie:

- Să fii drăguță cu părinții lui trăsniți și să nu strici treaba asta!

- Oh, ce amabil ești! i-o întoarse Maggie.

- Știi ce vreau să spun. Îmi place de el și se potrivește în peisaj și nu-mi amintesc să te fi văzut vreodată cu un bărbat care să se poarte mai frumos cu tine, incluzându-i aici și pe soțul de ocazie și pe singurul iubit stabil din viața ta.

- Asta-i culmea! exclamă Maggie. Nu am avut un singur iubit! Și, în facultate, am fost chiar logodită timp de trei săptămâni!

- Ai fost logodită? întrebă Sully.

- Nu avea rost să-ți spun, zise ea. Nu voiam să fiu logodită, dar... Nu contează, nu se pune. Dar am avut iubiți.

Sully se mulțumi doar să clatine din cap.

- Să fii draguță cu părinții lui trăsniți. Și să nu le spui unde stăm.

Cal se ocupă de bilete - de la Denver la Des Moines, cu schimbare de avion. Maggie își făcu bagajul și, în timp ce împacheta, era sigură că putea face față întâlnirii cu părinții lui Cal, chiar dacă se întâmpla să îi găsească într-un moment de criză. Întâlnise de-a lungul carierei destule persoane cu dizabilități mintale, în cea mai mare parte funcționali. Erau o prezență standard la camera de urgență. Știa că afecțiunile neurologice nu erau tocmai blânde cu modelele comportamentale. Însă Cal era cât se poate de întreg la minte și aproape omul ideal. Iar ea avea o inteligență peste medie și multă experiență medicală. Îl putea ajuta și-l putea liniști.

„Cu toții avem probleme“, își aminti ea.

Pratt, Iowa, o comunitate agricolă mică, între Des Moines și Iowa City, avea o populație redusă - doar vreo două sute de persoane.

Peisajul dinspre Des Moines, cu recoltele în pârg, era încântător. Atmosfera era încinsă și umedă, iar insectele bâzâiau în jur, și înspre vest se adunaseră nori negri. Cal opri la un motel din Newton și luă o cameră.

Era perfect firesc, și Maggie se hotărî să nici nu întrebe de ce nu aveau să stea cu părinții lui. Era începutul după-amiezii, așa că mâncară ceva înainte să plece spre Pratt. Mai merseră încă vreo treizeci de minute și ajunseră într-un sătuc încântător.

Ferma Jones era chiar la marginea așezării. Era umbrită de copaci mari, cu bolta înverzită, iar lanurile de grâu și de porumb se întindeau de jur împrejur.

La capătul unui drum care tăia câmpul, era un hambar mare și o casuță dragălașă. Când se apropiară, Maggie observă detaliile. Ferestrele erau acoperite cu folie de aluminiu. De roza vânturilor de pe acoperiș erau agățate fâșii tot din folie de aluminiu.

- Oh, mamă! zise ea.

- Mda, făcu Cal. O să rămânem vreo două ore, să vedem ce și cum, apoi ne întoarcem la Newton.

- Doar două ore? întrebă ea.

- Sunt sigur că va fi suficient, spuse el.

În sfârșit, Maggie începea să înțeleagă de ce fusese atât de important pentru el să o aducă aici, și simți că o cuprinde o stare de agitație.

- Tatăl tău cultivă câmpurile astea?

- Nu. Închiriază pământul fermierilor din zonă. Câteodată însă, crede că s-a ocupat foarte mult de agricultură. Până acum însă, nu au existat probleme în privința asta, și banii de pe închirieri le prind bine.

De aproape, casa părea să fie într-o stare destul de proastă - treptele care urcau pe verandă erau înclinate într-o parte, scândurile nu erau bine prinse și scârțâiau, și trecuse mult timp de când clădirea fusese văruiată. Înăuntru însă, locul era plăcut și curat. Totul era foarte demodat - mobila era acoperită cu milieuri, scaunele din jurul mesei erau de lemn, cu spătar din șipci, aparatele electrocasnice văzuseră și zile mai bune. O masă cu picioare pliante se afla în fața unui fotoliu, care păstra urma ocupantului său frecvent. Și pe măsută era un teanc de caiete cu spirală.

Mama lui Cal, Marissa, întoarse capul de la chiuveta din bucătărie, și pe chipul ei apăru numaidecât o expresie de îngrijorare.

- Cal. Nu știam că vii cu cineva, spuse ea, cu voce foarte joasă.

Avea părul cărunț și foarte lung, prins cu o clamă și lăsat să-i cadă pe spate. Avea o expresie chinuită, dar chipul îi era rozaliu, cu o culoare foarte sănătoasă. Părea să fie într-o formă fizică bună, nici prea slabă, nici prea grasă. Purta o fustă lungă, înflorată, bocanci de piele înalți, strânși cu șireturi și o cămașă peste un maiou. Avea sânii mici, însă i se clătinau pentru că nu purta sutien. Când îi zâmbi lui Cal, ochii îi sclipiră dulce.

Dar Marissa își frângea mâinile.

- Mamă, ea este Maggie, iubita mea.

- Oh, bună. Îmi pare rău că soțul meu nu e aici.

- Unde e, mamă?

- E în hambar.

Se uită la Maggie.

- Îmi pare rău că ați nimerit într-un moment atât de prost.

Maggie murmură câteva cuvinte de salut.

- De ce e un moment prost, mamă? întrebă Cal.

- Ți-am spus, șopti ea. La telefon, ți-am spus. A fost bine, până când Sierra a ajuns la spital. Nu știu ce-a fost în capul ei să atragă atâta atenție.

- Ce atenție? întrebă Cal.

Chipul drăgălaș al Marissei făcu o grimasă. Vorbi atât de încet, încât Maggie abia dacă o putu auzi:

- A trimis oameni aici. Autorități. Ca să se uite la noi, la tatăl tău. De când au fost aici, se ascunde în hambar.

- De două săptămâni? întrebă Cal îngrozit.

- A început să vină în casă după ce se lasă întinericul. Îi e frică de ei.

Cal se uită la Maggie.

- Probabil că sunt oamenii de la serviciile sociale. Tata se teme să nu fie dus la spital. Îi e frică de medicamentele, de testele lor și de șocurile electrice.

Apoi, adresându-se mamei lui, spuse:

- Pregătește-i ceva de mâncare! Mă duc să-l aduc.

- N-o să vină.

- Fă-i ceva de mâncare, spuse Cal. Maggie? Ești în regulă dacă rămâi aici?

- Sigur, zise ea. O s-o ajut pe mama ta la bucătărie.

Hambarul nu putea opri frigul iarna, atât era de șubred. Trecuseră mai bine de douăzeci de ani de când fusese folosit ca să adăpostească animale. Soarele intra prin spațiile dintre scânduri.

Tatăl lui Cal zăvorâse cele două uși mari, dar, din câte-și amintea Cal din vizitele anterioare, nu trebuia

decât să ridici puțin ușa din dreapta, și zăvorul cădea, permițându-i să intre în hambar.

Tatăl lui își construise un birou, punând o ușă veche peste două butoaie de lemn, folosind apoi un al treilea butoi pe post de scaun. Pe birou erau mai multe hârtii împrăștiate, ținute locului cu niște pietre. Într-o conservă goală erau pixuri și creioane, iar două coli mari de hârtie fuseseră făcute sul. Hârtie de calc. Lângă birou era o pungă de hârtie maro, plină de gheme de sfoară. De cealaltă parte, o pungă identică era plină cu bile din folie de aluminiu.

Cal detesta perioadele cu folia de aluminiu. Tatăl lui nu suferise accese continue de paranoia, dar, când lucruri tulburătoare se petreceau în lumea lui, începea să acopere obiectele cu folie de aluminiu, ca să împiedice undele radio să ajungă la ele.

Dar Cal iubea bătrânul hambar. El, fratele și surorile lui petrecuseră multe ore fericite jucându-se aici. Tot felul de jocuri – de-a v-ați-ascunselea, mima și câte și mai câte. Se lansau de pe acoperiș atârnați de o funie, o distracție despre care bunica lor spunea că îi răpea ani din viață, la care bunicul răspundea că generații de copii se jucaseră la fel și nu muriseră.

- Tată? Sunt eu, Cal. Poți să ieși, te rog?

Nici un răspuns.

- Haide, tată! Nu vreau să te caut prin tot hambarul.

- Nu este vocea lui Cal, spuse tatăl lui, de la ceva depărtare.

- Ei bine, eu sunt. Am venit să te văd. Se pare că bătrâna casă are nevoie de ceva reparații – trebuie văruiță și aranjată pe ici, pe colo. Mă gândeam să fac câte ceva, dacă tot sunt aici. Mama îți pregătește ceva de mâncare. Haide, ieși!

Se auziră foșnete în podul cu fân. Cal nu era surprins. Tatăl lui se refugiase în locul cel mai îndepărtat de ușă la care ajunsese. Jed privi pe după marginea podului, cu o șapcă de aluminiu pe cap. Cal își propuse să afle într-o

bună zi de ce atâția schizofrenici, în timpul perioadelor de paranoia, adoptau aceleași măsuri de autoprotejare. Folie de aluminiu? Oare temerile lor nu evoluaseră dincolo de punctul în care credeau că ființele cu superputeri nu le puteau citi gândurile printr-o banală folie de aluminiu? S-ar fi zis că toată această subkultură avea o gândire colectivă.

- Hai, tată, coboară de-acolo! O să fiu lângă tine. Să mergem să vedem ce are mama de mâncare.

- N-ar trebui să ies, spuse Jed. Probabil că sunt încă pe-aici.

- Cine, reprezentanții autorităților? Nu, au plecat de două săptămâni. Mama mi-a spus că au fost aici și m-a rugat să vin să mă asigur că ești în siguranță.

- Așa a făcut?

- Nu ți-a spus? Sunt sigur că ți-a spus, dar ai uitat tu.

- Au luat-o pe Sierra, știi? Au luat-o de-aici.

- O să văd ce-i și cu asta, spuse Cal.

Dar știa deja adevărul de la mama lui - Sierra se internase din proprie inițiativă într-un spital.

- Mai întâi de toate, hai să-ți dăm ceva de mâncare și, în timp ce mănânci, putem discuta despre cum să reparăm casa. Are nevoie de-o zugrăveală, asta e sigur.

Jed Jones oftă din greu.

- Ar putea fi o greșeală.

- Nu, am verificat eu. Este în regulă. Ești în siguranță în casă.

Jed coborî încet scara podului. Era la fel de slab ca Frank Masterson. Tatăl lui fusese întotdeauna foarte slab, pentru că, din când în când, își pierdea interesul pentru mâncare. Când ajunsese pe pământ, Cal îl îmbrățișă.

- Ești puțin cam stresat, nu-i așa?

- La ce să te-astepti, cu atâta presiune? răspunse Jed.

- Presupun că e rezonabil. La ce-ai lucrat aici?

- Încă un discurs și un proiect. Am un termen-limită și am rămas în urmă.

-Ar putea să amâne cursul, să te aștepte până când termini, spuse Cal, deși, firește, nu exista nici un curs.

-Nu e un curs! sări Jed ca ars. E un instructaj, pentru Dumnezeu! E important!

Cal își zise că, dacă deschidea surlurile de hârtie, ar fi văzut probabil niște desene uimitoare – mașinării sau sisteme solare sau poate chiar nave spațiale, care ar fi arătat fabulos de complexe și absolut perfecte. Și ar fi fost total inutile. În copilărie, i se spusese că Jed avea mai multe doctorate – în drept, în inginerie, în psihologie, în chimie etc. Adevărul era însă că nu ar fi putut spune cu exactitate care era nivelul de educație al lui Jed. Ajunsese în cele din urmă să afle că, atunci când schizofrenia începuse să pună stăpânire pe tatăl lui, pe vremea când era student în primii ani la drept, familia acestuia îl respinsese și îl lăsase în plata Domnului, împreună cu tânăra lui soție. Din acest motiv, Marissa nu îl dusesese niciodată pe Jed înapoi la rudele lui din Pittsburgh și nici unul dintre copii nu cunoscuse această latură a familiei. Totuși, părinții Marisei făcuseră tot ce le stătuse în putință ca să-i ajute.

-Îmi cer iertare pentru confuzie, spuse Cal. Dar știi foarte bine că, atunci când ești stresat, nu gândești la fel de limpede. Probabil că ai nevoie de somn. Știu că ai nevoie de un duș și de mâncare.

-Am nevoie să fiu lăsat în pace! De ce nu ne lasă nimeni în pace? Nici unul din noi nu a încălcat nici o regulă!

Cal se întrebă, cum o făcuse deseori, cum oare stăteau lucrurile în lumea lui Jed. Își puse un braț pe după umerii tatălui său și îl conduse spre casă. Se simțea ușor rușinat că Jed avea șapca de folie pe cap și ar fi vrut să-i prezinte lui Maggie un tată care să semene mai mult cu Sully – un bărbat sănătos, șmecher, fericit și inteligent. Deși ar fi vrut să-i smulgă șapca de aluminiu de pe cap, se încăpățână să n-o facă. Maggie trebuia să știe cum stăteau lucrurile.

Intrară găsiră un sandvici și un pahar de limonadă așteptând pe masă. Jed sări ca ars când o văzu pe Maggie.

- E-n regulă, tată. Ea e Maggie. Iubita mea. A venit în vizită, cu mine.

- Îmi pare bine să vă cunosc, domnule Jones, spuse Maggie.

- Doctor Jones, o corectă el. N-ar trebui să fii aici. Nu ești în siguranță.

- E-n regulă acum, tată. Ți-am spus, am verificat eu. Nu e nimeni aici, în afară de mama. Și acum, de noi.

- O să am grijă, dr. Jones, spuse Maggie.

Îngrozit, Jed se așeză la masă și începu să mănânce sandviciul.

Maggie își spală mâinile la chiuvetă.

- Marissa, spuse ea. Văd că nu ai camera prea plină. Vrei să te duc până la magazin, acum că poate să stea Cal cu tatăl lui?

- Oh, mulțumesc, dar nu. O să mă duc când o să vină cecul. Ne descurcăm cu ce avem în grădină până vine cecul, și Jed e în siguranță, la fermă, cât sunt eu la magazin. Mai sunt doar câteva zile.

- Știi ce? Hai să mergem acum! O să acopere Cal cheltuielile, o să se simtă util în felul ăsta. Nu ai nimic împotrivă, nu, Cal? întrebă Maggie. Pot să mă duc cu mama ta până la magazin acum, cât petreci tu ceva timp cu tatăl tău?

- Ești sigură că vrei să faci asta?

- Există un magazin în Pratt, nu? o întrebă Maggie pe Marissa.

- Nu vrei să te duci la ăla, spuse femeia. Prețurile sunt îngrozitoare acolo.

- E-n regulă de data asta, Marissa. Deci vrei să mergem, cât timp Cal stă de vorbă cu tatăl lui?

- Ești sigură? întrebă Marissa, ușor neliniștită.

- Suntem siguri, mamă, spuse Cal. Du-te și fă niște cumpărături!

Și așa începu vizita lor. Maggie și Marissa se duseră la un magazin micuț, unde Marissa fu salutăată cu familiaritate și amabilitate de câteva persoane. Acestea se interesară de dr. Jones, la care Marissa răspunse că soțul ei era bine și ocupat. Când ajunseră acasă cu câteva pungi de cumpărături, văzură că Jed se spălase și stătea așezat în fotoliul lui, scriind întruna din agende, legănându-se uneori, bombănind în timp ce scria.

Maggie îl asigură pe Cal că excursia până la magazin decursese bine și îl întreabă cum merseseră lucrurile acasă.

– Pe cât de normal se poate. Putem pleca acum.

Cal aranjă cumpărăturile, își îmbrățișă mama și îi promise să se întoarcă a doua zi.

A doua zi dimineața, după micul dejun, se opriră la un magazin de unde cumpărara vopsea și altele necesare și se întoarseră la fermă. Cal îl convinse pe Jed să-l ajute să curețe cu șmirghel și să vopsească partea din față a casei, în timp ce Maggie își petrecu cea mai mare parte a zilei cu Marissa, familiarizându-se cu ea și admirând grădina, care, deși micuță, era impresionantă. În al doilea dormitor al casei, Marissa avea un gherghef și îi arată lui Maggie câteva dintre țesăturile ei decorative – făcea asta de ani în șir. În aceeași cameră, Marissa avea o etajeră plină de cărți, fiecare din ele citită din scoartă-n scoartă. Îi aminti lui Maggie de cărțile pe care Cal le îndrăgea atât de mult, pe care le citea iar și iar.

– Iubiți foarte mult cărțile, la voi în familie, spuse Maggie.

– Ne ajută mereu să depășim momentele dificile, spuse Marissa.

Luară toți prânzul împreună, dar Cal și Maggie plecară la cină. În a treia zi, Maggie intră într-o librărie și le cumpără lui Jed și Marissei niște cărți noi. Observase că cele mai multe dintre cărțile lor erau despre științe, cărți de drept sau de literatură clasică, așa că le cumpără

un vraf impresionant, incluzând și câteva cărți mari de artă, sperând să nu fi nimerit nimic din ce aveau deja. Marissa rămase mută de încântare și recunoștință.

– Am observat că nu aveți un computer în casă, îi spuse Maggie Marissei.

Marissa o privi șocată.

– Nu putem avea un computer, spuse ea. Jed n-ar putea supraviețui cu unul în casă. Sunt și așa suficiente voci în mintea lui, fără Internet. Am avut un computer, o scurtă perioadă de timp, și nu a dormit timp de zile în șir.

– M-am gândit că l-ar putea ține ocupat și că l-ar ajuta să comunice, spuse Maggie.

– Ar începe cât de curând să comunice cu extraterestrii din spațiu. Trebuie să am mare grijă și cu programele pe care le vede la televizor.

– Marissa, așa a fost toată viața ta? întrebă Maggie. N-ai făcut altceva decât să ai grijă de Jed?

– Toată viața mea nu am făcut altceva decât să-mi iubesc soțul, spuse ea. Jed este un bărbat minunat și sclipitor.

Firește, în fiecare seară despicau firul în patru, analizând tot ce se petrecuse peste zi. Maggie stătea în brațele lui Cal și discutau despre detaliile zilei. Lui Jed i-ar fi fost mai bine sub tratament, dar refuza cu încăpățănare orice fel de medicamente.

– Mama susține că au încercat tratament psihiatric, dar, sincer, eu nu-mi amintesc să se fi întâmplat vreo dată asta. Poate că a fost în vreuna din perioadele alea în care noi, copiii, eram la fermă cu bunicul și bunica. Când era mult mai tânăr, tata își putea ascunde halucinațiile și putea munci. Și era un orator foarte talentat – când începea să vorbească, lumea se strângea în jurul lui. Dar, chiar și atunci, mama stătea foarte aproape de el, îl controla, se asigura că nu o ia razna. Mama și tata erau muncitori cu ziua, munceau la ferme, în depozite, chestii de genul ăsta. A fost arestat de vreo două ori. Nici nu pot să-mi amintesc pentru ce anume, pentru

că nu e genul care să atragă atenția asupra lui încălcând legea. Poate că atunci a încercat cineva să-i dea medicamente. Halucinațiile s-au intensificat considerabil când eu eram adolescent. Ideea principală pare să fie că nu e agresiv, nu reprezintă un pericol pentru nimeni în afară de el însuși, așa că nu vrea să se ducă la medic. Nicio dată. Dar e aici la fermă de douăzeci de ani și, cât timp rămâne la fermă, pare să fie în siguranță.

- E un câmp frumușel de cannabis în spatele roșiilor din grădina mamei tale, îi spuse Maggie.

- Oh, știi! zise Cal râzând. Bătrânul meu tată își ține de multă vreme viciile sub control cu ajutorul ierbii.

- Sar putea să-i agraveze psihoza, spuse Maggie.

- Orice ar putea să-i agraveze psihoza, zise Cal. În orice alte circumstanțe, fără mama și fără ferma asta, ar fi un vagabond fără casă, mergând de nebun pe străzi.

- Biata ta mamă!

- Este alegerea ei, Maggie. Nu alegerea pe care aș fi făcut-o eu.

- Tu ce ai fi ales? întrebă Maggie.

- Ca părinte? Aș fi tras o linie - încearcă să-ți tratezi bolile mintale sau rămâi pe cont propriu. Știi că mama e o femeie iubitoare, dar nu sunt sigur că devotamentul ăsta e în interesul lui și sunt convins că ei nu-i face bine. Avea copii pentru care ar fi trebuit să fie responsabilă. Putea să fie un model mai bun. În schimb, am crescut cunoscând o femeie care și-a dedicat viața unui soț nebun. El era prioritatea ei, nu întreaga familie.

- Și totuși, uită-te la familie! Uită-te la ce ați ajuns! Tu, sora ta, fratele tău...

- Mama ne-a fost profesoară - ea ne-a învățat. Ne citea întruna, până rămânea fără voce și, din clipa în care puteam citi singuri, cât de puțin, ne pune să citim pe rând. Și ne-a citit din literatura pentru adulți când eram mici aceleași cărți iar și iar.

- Ceva din tehnica ei a ținut - sunteți toți geniali.

- Dar Sierra...

- Ai de gând să afli ce se întâmplă cu ea?

- Știu numele spitalului în care s-a internat. O să iau legătura cu ea. Dar e o persoană adultă. Dacă nu vrea să vorbească cu mine sau nu vrea să afli ce este cu ea, e dreptul ei.

- Așadar, nu ești de acord cu felul în care părinții tăi gestionează viața și boala tatălui tău. Ce impact are asta asupra ta?

- Simt o obligație firească față de ei, dar nu voi merge așa de departe cum a mers mama. Eu și Sedona venim în vizită o dată pe an, în momente diferite, mai des dacă apare vreo criză. Dakota vine mai rar - toată povestea e mai dificilă pentru el. Eu vin să mă asigur că au ce să mănânce, că nu stau în frig, că sunt în siguranță. Este un medic de familie în oraș și m-am împrietenit cu el. E singurul doctor al mamei. Ea se duce la cabinetul lui, la nevoie, dar Jed refuză s-o facă. Doctorul e dispus să vină el la fermă, dacă Jed e bolnav, dacă are vreo gripă sau ceva de genul ăsta. Dar Jed, care fumează iarbă la ordinea zilei, refuză orice fel de injecție sau de pastilă. Sincer, mă mir cum de n-a murit până acum. Dar, cât timp vor fi în viață la ferma asta, o să-i sun în mod regulat și o să vin din când în când să văd ce-i cu ei. Asta-i tot.

- Ai avut o copilărie îngrozitoare? întrebă Maggie.

- Am detestat felul în care am crescut, spuse Cal. Am urât lipsa de stabilitate, grijile constante, jena permanentă. Unele dintre cele mai frumoase momente erau cele în care ne întorceam la fermă sau trăiam într-o comunitate de hipioți, unde toți erau duși cu pluta și nu ieșeam chiar atât de mult în evidență. Am muncit fantastic de mult să las în urmă stilul ăsta de viață. Nici nu-ți poți imagina cât de mult am muncit ca să par normal, cu câtă disperare mi-am dorit stabilitate și siguranța zilei de mâine. Am muncit și am învățat ca un câine turbat, am obținut un succes considerabil ca avocat, încă de la începutul carierei. Am avut o casă, o mașină, bani

în bancă, o reputație. Parcă aș fi fost pe o bandă de alergare, fugind cu mare viteză și simțeam că, dacă m-aș fi oprit, ar fi însemnat să mor. Apoi, când am lovit un obstacol, când am pierdut-o pe Lynne și nu am putut opri durerea, ce am făcut?

Râse.

– M-am întors la rădăcinile nomade ale copilăriei mele, am luat-o pe drumuri, fără nici o obligație, în încercarea de a mă regăsi.

– Pentru că ai aflat că adevărata fericire nu este materială, spuse ea.

– Toată lumea știe asta, nu? Dar eu eram foarte fericit în lumea mea materială, eram unul dintre cei mai căutați avocați ai apărării din stat. Nu aveam nevoie de lecția asta, Maggie – știam că banii nu pot cumpăra dragostea. Doar dragostea cumpără dragoste. Iar munca asiduă e admirabilă. Dar pierderea e inevitabilă. Face parte din viață și nici un cont bancar, oricât ar fi el de gras, nu te poate ajuta să depășești mai repede sau mai ușor momentul.

Trase aer în piept.

– Am oprit banda.

– Ești mai fericit acum decât erai cu un an în urmă?

– Știi bine că sunt. Dar a rămas totuși ceva din copilăria mea nesatisfăcătoare – mă simt cel mai bine atunci când sunt util, când pot să ajut oamenii. Deși Sedona și Dakota nu vorbesc despre asta, același lucru pare să fie valabil și pentru ei. Am știut încă de foarte mici că tatăl nostru era bolnav mintal și că mama depindea de el și îi alimenta boala. Cred că ne-am dezvoltat excesiv latura asta, ca să compensăm, într-un fel.

– Crezi? întrebă Maggie, râzând. Unu-i avocat, altul psiholog și altul e erou de război, acoperit de decorații!

– Chiar cred că trebuia să vezi asta, spuse Cal. Acum, dacă mai vrei să vorbim despre viitor, știi că vin dintr-o familie cu niște probleme serioase la mansardă.

- Cal, n-o să fie niciodată așa cu mine, spuse ea. Am văzut sute de oameni ca Jed, deziluzionați și speriați. De cele mai multe ori, nu au unde să se ducă, refuză să-și ia medicamentele atunci când le au, nu au mijloacele de a obține ajutor, chiar dacă acesta e disponibil. Dacă nu ar avea-o pe mama ta, probabil că ar fi pe drumuri sau ar fi mort. De fapt, îmi pare rău s-o spun, dar cred că mama ta îl împiedică pe Jed să obțină ajutor, protejându-l și având grijă de el așa cum o face. Sunt sigură că face tot ce poate, ținând cont de circumstanțe.

- Ei bine, ar trebui să știi de la bun început că o să am întotdeauna grijă de ei, dar vor exista întotdeauna limite precise. Mama nu are nici o limită în ceea ce-l privește pe tata - îi dedică întreaga ei atenție. Sedona are niște limite foarte istețe - când apare o criză, vine singură și nu stă niciodată la fermă. Dacă nu pare să fie vreo criză, vine uneori cu copiii. I-a adus în vizită de vreo câteva ori, dar copiii sunt foarte bine educați în ceea ce privește problemele bunicilor lor. Sedona i-a adus ca să-i facă o bucurie mamei.

- Presupun că are sens.

- Nu cred că părinții meu s-au suit vreodată într-un avion, așa că nu există pericolul să vină să ne viziteze ei pe noi. Cred.

- Crezi? întrebă ea.

- Încă mă tem că va veni ziua în care Jed o s-o ia razna de tot și o să decidă că a sosit momentul să dea jos rugina de pe bătrâna camionetă și să o pornească din nou la drum...

- Doamne ferește! spuse Maggie. Ce-ai putea face în cazul ăsta? Să alertezi poliția?

- Să mă ia naiba dacă știu, zise Cal. Știi, ai fost fantastică cu ei, cu amândoi.

- Cal, Jed e bolnav. Nu-i vina lui. N-ar trebui pedepsit pentru asta. Dar trebuie să-ți amintești - e o boală! Sunt sigur că au fost numeroase ocazii în care ar fi existat

și alte opțiuni, în afară de o țigară cu marijuana. Tatăl și mama ta au hotărât împreună să gestioneze situația în felul ăsta. Dacă există consecințe, trebuie să și le asume și pe-astea. Nu ar fi primul pacient pe care l-am avut care să refuze tratamentul.

Ridică din umeri.

- Se întâmplă tot timpul.

- Va sosi probabil și ziua în care lucrul de care se teme cel mai mult va deveni realitate. Când mama n-o să mai poată avea grijă de el, va trebui internat. E tot ce putem face eu și Sedona. Am hotărât lucrul ăsta cu mult timp în urmă.

- E de înțeles, spus Maggie.

- Te trec fiorii să te gândești la asta? o întrebă el.

- Nu, spuse ea, zâmbind. Nu știu dacă tatăl tău va fi cu mult mai bine într-un institut, atâta tot că va primi medicamente în mod regulat și va face terapie. Poate că ar avea o viață de o calitate mai bună. Cu siguranță, mama ta ar avea o viață mai bună. Dar, din câte pot eu să-mi dau seama, ai dreptate - sunt în siguranță, nu stau în frig și au ce să mănânce. Până și vecinii par foarte înțelegători - au salutat-o pe Marissa în magazin și au întrebat de Jed.

- Cred că sunt pe cât de fericiți pot fi doi oameni în situația lor, spuse Cal. Sau pe cât de fericiți vor să fie.

- Ei bine, eu am de gând să fiu mai fericită, spuse Maggie. Ai terminat declarația aia de intenție?

- Aproape, spuse el. Înainte să ajungem la asta, trebuie să aflăm ce se întâmplă cu Sierra, dar, dacă vom continua în direcția asta, cred că ar trebui să avem în vedere consilierea genetică. Poate chiar ar trebui să ne interesăm de un donator.

Maggie îi zâmbi doar.

- Mai întâi, vreau să aud declarația de intenție.

- Trebuie să mai lucrez puțin la ea. Vrei să auzi ce am până acum?

Maggie își îndreaptă spatele.

- Să auzim, Calvert!

- Vreau să-mi clădesc o viață de familie sănătoasă și echilibrată, într-un loc frumos, împreună cu femeia pe care o iubesc.

- Aaaaah, îmi place foarte mult asta, spuse Maggie. Ce vrei să adaugi?

- Ei bine, cred că știu ce pot face ca să țin totul pe linia de plutire. Pentru că nici unul dintre noi nu e din cale afară de bogat și nu vreau să-mi trăiesc viața în subsolul casei tatălui tău, n-ar strica să lucrez. Se pare că în zonă există cerere pentru avocați cu multiple talente. Trebuie să muncesc ca să mă simt competent. Aștept doar să văd în ce direcție te îndrepti tu.

- Nu sunt încă pe deplin sigură, spuse ea. S-ar putea să încerc să predau.

- La asta te simți cel mai competentă? întrebă el. La asta te pricepi cel mai bine?

- De ce trebuie să-mi pui mereu întrebări grele? Aproape că am lămurit lucrurile. Cred că o să fim fericiți în fiecare zi.

- Eu cred că o să fim fericiți în fiecare zi timp de șase luni, după care o să-ți dai seama că lipsește ceva, ceva care te împiedică să-ți atingi potențialul maxim. Nu e musai să lucrezi șaiszeci de ore pe săptămână ca neurochirurg, dar trebuie să știi ce anume te face fericită.

- În afară de tine? Poate că îmi ating potențialul maxim atunci când te iubesc pe tine.

Se apropie de ea și-i șopti:

- Asta face mama.

Lui Maggie nu-i plăcea să admită că poate Cal avea dreptate. Avea o mică problemă, în sensul că trebuia să fie mereu ea cea care avea dreptate. Dar era adevărat, se gândise să facă ceva ca să câștige niște bani și, când se gândea la perspectiva de a preda la universitate, se simțea la fel de entuziasmată ca la gândul de a privi cum crește iarba. Încercă să-și spună că avea să fertilizeze mințile tinere, că din munca ei aveau să pornească viitoarele

genii ale medicinei – din nou, creștea iarba. Totuși, se simțea entuziasmată când se gândea la munca ei. Intrase de câteva ori în sala de operații în ultimele săptămâni, dar nu făcuse decât să asiste la câteva cazuri banale. Numai când se gândea la intervențiile de urgență, simțea fiori pe șira spinării. Nu-și putea imagina un alt coșmar precum cel în care trei tineri își pierduseră viețile.

Dar mai era ceva. Doar să se pregătească pentru o operație îi puneia sângele în mișcare. Asistentele și tehnicienii se bucuraseră atât de mult să o vadă și o întreba-seră întruna când avea de gând să se întoarcă.

Cum de știa Cal ce știa era un mister. Era probabil ceva ce învățase de la soția lui – spusese că fusese un avocat excelent, care urmase calea pe care și-o dorise și nu se lăsase sedusă de lucrurile care îl ademeniseră pe el.

Lui Maggie i-ar fi plăcut să aibă o fată. Avea idei foarte clare despre ce anume i-ar fi plăcut să vadă fata ei crescând – o mamă talentată și încrezătoare, cu un talent pe care și-l dezvoltase prin muncă.

Apoi îi veni dintr-odată un gând care o îngrozi. Dacă și-ar fi dorit un bal de debutantă?

Poate că ar fi fost mai bine să adopte o fată, își zise.

Maggie cumpără un exemplar din *Să ucizi o pasăre cântătoare*. Nu era sigură dacă într-adevăr citise cartea asta. Probabil că fie cumpărase un rezumat, fie văzuse filmul. Dar, când o citi, pătrunse într-o altă lume, în lumea lui Atticus Finch. Îl vedea atât de clar, meticolos îmbrăcat într-un costum ponosit, plimbându-se prin orașul lui, făcându-și timp pentru fiecare persoană pe lângă care trecea, pășind apăsător și totuși fără să se grăbească vreodată, fără să fie vreodată nerăbdător sau condus de prejudecăți. De fapt, îi înțelegea cel mai bine pe cei care erau cel mai greu de înțeles. În mod clar, cel mai admirat dintre oameni, rigid în privința valorilor sale, dar tolerant în același timp.

Îl vedea.

Îl vedea pe California Jones.

capitolul 18

*Când un om nu știe spre ce port se îndreaptă,
nici un vânt nu-i e favorabil.*

Seneca

Niște emoții foarte familiare o vizitară pe Maggie, pe măsură ce sfârșitul verii se apropia – senzația că se apropia de sfârșit ceva minunat. Nu avea nici o legătură cu Cal, în afară de faptul că povestea lor de dragoste începuse primăvara. Se apropia weekendul de Ziua Muncii și asta însemna sfârșitul traficului intens la Sully's Crossing. Mai rămâneau câțiva turiști, în special vizitatori de weekend, și culorile frunzelor toamna aveau să atragă iubitorii de natură. Peste doar două luni, zăpada avea să cadă la altitudinile mai mari; în câteva luni, lacul avea să înghețe, și pământul avea să fie acoperit de zăpadă. Atunci începea sezonul de alergare pe schiuri și de navigare pe gheață. Campingul de vară de pe marginea lacului avea să se închidă și să se cufunde în tăcere. Cabanele de închiriat de lângă lac aveau să mai rămână deschise o vreme, dar se închideau și ele din noiembrie până în februarie. Pe timpul iernii mai veneau câteva rulote și câteva cabane mai erau închiriate peste weekend, dar campingurile? Aproape că nu mai aveau nici un client. Doar câțiva împătimiți care înfruntau frigul, afumându-se lângă niște focuri mari de tabără, și care petreceau mult timp lângă soba din magazin.

Viața la Sully's Crossing avea să-și încetinească ritmul. Nu avea să mai fie prea multă activitate, prin urmare, nici prea multă muncă. Prea puține treburi cu care să-ți umpli ziua.

Maggie avea senzația că levitase la camping timp de șase luni. Cele două săptămâni pentru care venise se transformaseră în jumătate de an. Iar gândul de a se întoarce la ritmul infernal al vieții ei de dinainte o epuiza. Dar ideea unei ierni lungi și înzăpezite, numai

cu Sully și Enid care să-i țină de urât, nu era nici ea prea îmbietoare. Zilele i s-ar fi părut fără sfârșit.

- Poți să faci orice vrei să faci, spuse Cal. Ascultă, viața e scurtă. Ai grijă ca, orice hotărâști, să te îplinească.

Cele mai multe dintre problemele ei iminente se rezolvaseră. Partea financiară se aranjase atunci când clinica fusese în sfârșit închisă, iar echipamentul și mobila fuseseră vândute, lăsându-i portofoliul intact. Dar datoriile pe care le făcuse plătind cu cartea de credit erau ceva de speriat. Încercând să-și păstreze banii gheață, plătise totul cu cardul bancar, de la utilități până la polița de asigurare. Se plângea des în legătură cu asta.

- Ți le achit eu dacă vrei, se offeri Cal.

- Nu te-aș putea lăsa să faci asta, zise ea.

- Maggie, am locuit aici timp de șase luni, fără să plătesc nici o chirie. Tot eu aș ieși în avantaj. Și am bani, să știi.

Era mai complicat decât o simplă problemă legată de bani - era vorba de vârtejul ăla în care poate fi prinsă o femeie, încercând să merite un bărbat doar pentru că este draguț uneori. Maggie prefera să fie ea femeia la care bărbatul să încerce să ajungă. Sau, și mai bine, să se întâlnească pe picior de egalitate.

Două zile mai târziu, Cal o întrebă dacă era așa de țăfnoasă pentru că se offerise să-i achite creditul.

- Nu, sunt țăfnoasă pentru că se termină vara. Weekendul de Ziua Muncii e ultima perioadă plină.

Cal o trase în brațele lui și îi sărută gâtul.

- Nu intra în panică. Relația noastră nu e sezonieră.

Ultimul weekend al verii fu plin până la refuz. Doar două locuri de cort rămaseră libere, și toate cabanele se ocupară. Doar să țină pasul cu sarcinile de rutină - de la hârtia igienică din băi până la sandviciurile din frigider - era destul de dificil. Turiștii începuseră să-și facă apariția pentru weekendul prelungit încă de joi și toate

campingurile de lângă lac erau la capacitate maximă, inclusiv cel al Bisericii Creștine și al Cercetașilor.

Duminică, la începutul după-amiezii, Tom intră cu mașina în camping de pe drumul de sud, claxonând în timp ce se apropia. Când în sfârșit opri în fața magazinului, Maggie, Cal și Sully erau deja afară, pe verandă.

- Un băiat de zece ani a dispărut în zona Patternix Mountain. Părinții i-au pierdut urma pe traseu, acum aproximativ patru ore. Au anunțat autoritățile. A fost alertată echipa de salvamont - trebuie să-l găsim înainte să se lase noaptea. O să urc la vreo opt kilometri mai sus de locul în care a fost văzut ultima oară și o să o iau în jos de acolo. Câțiva dintre băieții noștri au plecat deja. Stabilim un perimetru.

- Așteaptă-mă să-mi iau niște lucruri, spuse Maggie. Trei minute, maximum. Vin cu voi.

- Vin și eu, spuse Cal. Ce ne trebuie?

- Iau eu ce ne trebuie de aici. Tu fugi în casă și ia câte o pereche de șosete curate pentru amândoi, bocancii, rucsacurile, gecile subțiri, în caz că rămânem până mai târziu. Și o pătură, spuse Maggie.

Cal dădu fuga în casă în timp ce Maggie lua repede niște sticle de apă și bandaje - mai degrabă pentru posibile bășici decât pentru eventuale răni. Adăugă un pachet de gel rece, comprese, unguent antibacterian, o sticlă mică de spirt, aspirină, o rolă de tifon, benzi de leucoplast subțire și o rolă de bandă adezivă. Mai luă și un briceag și un binoclu.

Cal se întoarse și băgară repede totul în rucsacuri. Puse pătura în rucsacul lui Cal.

- Pentru cazul în care îl găsim și e rănit și înghețat, spuse ea.

Apoi își înșfăcă bocancii și o luă la fugă spre camioneta lui Tom. Își schimbă încălțăminte pe drum, în timp ce Tom conducea. Le spuse că numele băiatului era Justin Blaisdale, că avea zece ani, că era un puști

isteț pentru vârsta lui, blond, pistruiat, îmbrăcat cu un tricou verde și bermude kaki.

- Verde! pufni Maggie. Zău așa, de ce nu imprimeu de camuflaj?

- Ar fi fost mai bine dacă ar fi purtat un tricou roșu, nu? zise Tom. Amatori!

Tom o luă pe drumul forestier care urca pe munte la nord de la Sully's Crossing, unul dintre puținele drumuri cu mai multe puncte de unde se putea vedea în jur și suficient de lat, pe alocuri, cât să poată parca mașina. Tom trecu de ultimul punct de belvedere și opri pe marginea drumului, ca să se uite pe hartă și să verifice coordonatele. Avea o stație de emisie-recepție. Echipa era înarmată cu stații.

- Ar trebui să fie bine aici.

Transmise prin stație coordonatele către restul echipei, îi dădu lui Maggie o stație și le spuse să o ia ușurel, să fie alerți și foarte atenți.

- Nu vrem să ajungem să umblăm și după membrii din echipa noastră, îi avertiză el.

Maggie și Cal mai fuseseră pe poteca asta. Era îngropată în tufișuri și copaci. Era de fapt unul dintre traseele lor preferate, pentru că avea foarte multă umbră. Dar era o zi caniculară și, dacă un băiețel se pierduse în pădure, avea să-i fie foarte greu să găsească drumul. Numai pe cărarea asta era posibil să o țină zeci de kilometri fără să dea de vreun camping, de vreun refugiu sau de vreun drum. Folosiră binoclul și cercetară zona oriunde apărea o deschidere în potecă. Văzură alți membri ai echipei de cercetare făcând același lucru, de cealaltă parte a prăpastiei. Atât Tom, cât și Cal cercetau cu mare atenție prin toate tufișurile și iarba înaltă. Soarele era orbitor atunci când răzbea printre copaci. Era zarvă continuă prin stațiile de emisie-recepție, dar nimic folositor. Soarele era sus pe cer în timp ce-și continuau drumul la vale.

- O să ne blestemăm zilele când o s-o luăm iar în sus, spuse Maggie. De obicei începem de jos, de la Sully's Crossing, și urcăm până aici, până când dăm de drum.

- Dacă ți se pare prea greu, poți să te întorci pe drumul lung până la Sully, spuse Tom. Nu urcă mai deloc.

Pe măsură ce potecile începeau să se întâlnească în jurul locului în care fusese văzut ultima oară băiatul, zăreau tot mai multe echipe de căutare în depărtare. Toți urcau, coborau și înconjurau dealurile, dar oamenii trebuiau să se abată de la cărări ca să caute în spatele copacilor și al tufișurilor. Poteca pe care erau ei se apropia, pe alocuri, foarte mult de marginea prăpastiei și Cal, care nu se simțea tocmai în largul lui la înălțimi mari, se ținea pe lângă stânca muntelui atunci când poteca făcea câte o buclă.

- Nu crezi că ar fi putut părăsi poteca, nu? îl întreabă Maggie pe Tom.

- E posibil să fi ieșit de pe potecă înainte să-și dea seama că s-a pierdut. Are zece ani. Poate c-a văzut un dihor sau o veveriță sau cine mai știe ce. Poate că a vrut să facă pipi. Apoi, când a vrut să se întoarcă la potecă, n-a mai găsit-o. De cele mai multe ori, se învârt în cerc.

Mergeau de aproximativ o oră și jumătate, străbătuseră aproape cinci kilometri, când stația bâzâi: „L-am găsit. Răspundeți cu toții“.

- N-a fost greu, spuse Maggie.

- Hai, înapoi în sus, zise Tom, răsucindu-se pe cărare.

- Nu ne putem odihni un minut? întreabă Maggie.

- Nu prea mult, spuse Tom. Am o bere rece cu numele meu pe ea, care mă așteaptă la Sully.

- Unii bărbați nu se pot gândi decât la un singur lucru, mârâi Maggie, deși o bere rece nu-i suna prea rău nici ei.

Urcară în camionetă și începură să coboare muntele, când li se păru că văd activitate intensă undeva în fața lor. Membrii echipei de căutare se adunaseră la marginea

drumului, deasupra unei muchii abrupte și intimidante. Doi bărbați se întoarseră și le făcură semn să oprească.

Tom trase pe dreapta.

– Tom, e Jackson, spuse unul dintre bărbați. A fost o mică alunecare de teren și a căzut. Am chemat salvamontişti, sunt pe drum.

Tom sări din camionetă atât de repede, încât Maggie aproape văzu fum ieşindu-i din călcâie. Se duse în fugă la marginea culmii și privi în jos.

– Jackson! strigă el. Jackson!

Maggie fu numaidecât lângă el. Panta era abruptă, prea abruptă ca să poată fi coborâtă cu piciorul. Dar, dincolo de muchia îngustă, se căsca prăpastia. Jackson era întins pe o terasă, la vreo şapte metri mai jos de drum.

– S-a mişcat, Tom! strigă cineva. Trăieşte. L-am văzut când s-a mişcat.

– Unde este echipa de salvare în momentul ăsta? întrebă Maggie.

– Nu ştim exact, dar cel puţin avem acces la drum. O să aibă nevoie de transport.

Tom dădu fuga la maşină și începu să scotocească prin remorcă, scoţând coarde și echipament de alpinism. Maggie veni după el.

– Ce faci?

– Cobor după el, spuse Tom, punându-și hamul.

– Și ce ai de gând să faci când o să ajungi la el? O să-l miști ca să-i rupi gâtul? Nu, nici vorbă! Eu o să cobor.

Apoi se duse înapoi pe muchie, privi în jos și-și zise: sinucidere! Erau o mulțime de bolovani instabili de-a lungul muchiei, la fel precum cei care-i cauzaseră căderea lui Jackson. Și panta până la terasă era foarte abruptă. Și, dincolo de terasă, se căsca prăpastia. Mortală.

Își șterse mâinile transpirate de pantalonii scurți. Își dădu jos rucsacul și-l așeză pe pământ. Scoase briceagul și-i ceru lui Cal pătura.

- Cal, taie pătura asta în fâșii cam de treizeci de centimetri. Rulează-le și pune-le în rucsacul meu!

Își puse mânușile.

- Mai repede! îi strigă lui Cal. Tom, ai o bormașină?

- O ce?

- O bormașină mică. Fără fir.

- Maggie, la ce mama dracului îți trebuie o bormașină? întrebă Cal.

- Încearcă să nu te gândești la asta, spuse ea.

Cineva îi întinse o lanternă, apoi Tom îi dădu o bormașină și o cutie de plastic, cu spirale. Maggie le îndesă în rucsac. Era greu. Îl ridică și și-l puse în spate.

- Maggie, nu! spuse Cal.

Îl ignoră complet și apucă una din coardele de cățărare ale lui Tom, apoi începu să și-o înfășoare în jurul taliei.

- Nu am încălțăminte de rapel și rucsacul este prea greu.

- Lasă-mă pe mine să mă duc, spuse Tom. Poți să-mi spui ce să fac.

- N-o să meargă. Coboară-mă acolo. Nu avem timp să ne certăm.

Unul din membrii echipei de căutare și salvare îi luă coarda din mână și preluă comanda, asigurându-se că era prinsă strâns și sigur în jurul ei. Făcu o buclă în care Maggie să-și poată strecura mâna, ca să se țină. Altcineva îi întinse o cască, chestie care era un noroc chior - în mod normal, nimeni nu avea o cască pe cărare.

- Mersi. Hai să-i dăm drumul! O să cobor direct, zise ea. Pe aici. E cea mai scurtă distanță până la terasă și punctul cel mai îndepărtat de locul în care s-au dislocat pietrele. Nu am echipament potrivit pentru rapel și nu vreau să risc să mai cadă și alte pietre pe el. Va trebui să mă coborâți până acolo. Lăsați-mă în jos, foarte încet!

Știa că, probabil, Jackson avea oase rupte. Putea improviza un garou dintr-o bucată mare de bandaj dublu, sau chiar dintr-o bucată de coardă, la nevoie. Nu avea

curea la pantaloni, dar avea șireturi și, dacă era cazul, și-ar fi putut scoate chiar și sutienul ca să-l transforme în garou. Probabil că se lovise la cap. Putea să confirme sau să excludă această posibilitate. În caz că avea hemoragie internă, putea să moară dacă presiunea nu era repede eliberată. Putea să aibă fractură craniană, dar, dacă nu se scursese materie cenușie, avea o șansă.

Se duse și se așeză pe muchie.

- Tom! Cheamă un elicopter!

- S-a făcut! îi răspunse Tom.

Se întoarse, cu genunchii pe muchie, cu fața spre stâncă. Se dădu puțin în spate și observă că trei bărbați țineau funia. Începură să o elibereze încet. Fură cei mai cumpliți, cei mai înceți șapte metri pe care îi străbătuse în viața ei și nu-și scoase coarda din jurul taliei în clipa în care-și simți picioarele atingând pământul. Le strigă celor de sus:

- Nu dați drumul la coardă! În caz că...

Se strecură în zona foarte mică dintre Jackson și pereți și își dădu jos rucsacul. În mod remarcabil, picioarele îi păreau intacte, la prima vedere. Era posibil să aibă leziuni interne. Respira. Respirația era bună, pulsul stabil. Voia să afle mai multe despre coloana vertebrală și cap. În clipa de față, și-ar fi vândut sufletul pentru un suport de gât autentic, dar își zise că putea improviza. Îndoi o bucată de pătură, o strecură încet și cu mare băgare de seamă pe sub gâtul lui, i-o trecu peste umeri și o aduse pe piept. Făcu apoi același lucru pe cealaltă parte a pieptului. Luă o a treia fâșie și îi stabilizează gâtul, ca să-l poată întoarce cu grijă. Apoi întări suportul improvizat cu bandă adezivă. Băiatul scoase un geamăt.

- Jackson, Jackson, nu te mișca, dragule!

Cu lanterna în mână, se uită în ochii lui. Înjură. Pupila stângă era uriașă.

- Jackson, oh, Jackson! spuse ea.

Băiatul deschise celălalt ochi, privind în gol.

Auzi sunet de camionete, un elicopter în depărtare. Scoase frenetic din rucsac bandajele, spiritul și bormașina.

Se rugă: „Doamne, dau orice pentru viața copilului ăsta. Te rog, doar de data asta, limpezește-mi mintea și condu-mi mâna!”

– Trebuie să fac asta, spuse ea.

Îi turnă spirit pe cap, pe partea cu pupila dilatată – acolo trebuia să fie presiunea. Dacă băga prea adânc spiralul, risca să i-l înfigă în creier.

Auzea mașini mișcându-se, uși trântindu-se, elice învârtindu-se.

Maggie închise ochii. Îl întoarse cu grijă, îi ridică umărul și partea de sus a trunchiului și îl ținu așa, imobilizându-l. Puse un spiral în bormașină. Era mai mare decât i-ar fi plăcut, dar avusese pe masa de operație pacienți cu găuri de glonț în craniu, care supraviețuiseră.

Vrrr, făcu bormașina. Vrrr. Vrrr. Trei găuri mici și rotunde. Slavă Cerului că erau la modă tunsorile foarte scurte. Examină locul și strânse pumnii. Acoperi găurile cu bandaje curate și, câteva secunde mai târziu, se uită la ele. Nu fusese niciodată atât de fericită să vadă sânge. Sânge roșu.

Apoi ochii băiatului se deschiseră. Presiunea fusese eliberată.

– Jackson, nu te mișca! O să te scoatem de aici, dar nu te mișca.

– Maggie? șopti el, neînțelegând.

Probabil că nici măcar nu știa unde era.

– Eu sunt. Ai căzut. Nu te mișca!

– Stai unde ești, Maggie! strigă Tom. Ajutoarele sunt pe drum!

Și mai exact unde își închipuia că s-ar fi putut duce?

Jackson gemu și, în ciuda instrucțiunilor, dădu să-și miște capul. Suportul ei din bandă adezivă îl ținu pe loc. O eventuală leziune la gât ar fi fost un dezastru, așa

că Maggie îi luă fața în palme și îl ținu locului cu toată puterea.

- Jackson, ascultă-mă! Jackson, nu ai voie să te miști. Sunt aici, am eu grijă de tine. O să te scoatem de aici. Nu te mișca! Nu vorbi! Stai nemișcat, dragule! Nemișcat. Nemișcat.

Fură cele mai lungi cinci minute din viața ei. Aștepta. Îi șoptea încurajări lui Jackson, îi lua pulsul, îi verifica respirația, verifica sângerarea și apăsa tifonul peste cele trei găuri.

În sfârșit, cineva era pe terasă cu ea, la picioarele lui Jackson.

- Maggie, ce mama dracului faci? întrebă Connie Boyle.

Îi întinse un suport de gât și Maggie scoase un oftat de adâncă ușurare.

- Cred că ar fi mai bine să-l ridicăți cu suportul pe care i l-am improvisat eu. Poți să i-l tai în elicopter și să-l înlocuiești, dar cred că e prea riscant să faci asta aici. Aveți un elicopter?

- La cincizeci de metri mai sus, pe drum, spuse Connie. Nu-l putem ridica cu cablul până la elicopter de pe terasa asta. Va trebui să-l scoatem pe aici. Dar, mai întâi, trebuie să scap de tine. Hai, du-te sus! zise el, întinzându-i un ham.

- Connie, n-am cum să mi-l pun, zise ea. Uită-te și tu cât de strâmt e locul. N-o să reușesc. Nu pot să mă tragă pur și simplu sus? întrebă ea, trăgând de coardă.

- Nu știi ce-a fost în mintea ta de ai coborât așa, doar cu o funie legată în jurul taliei. Ridică-te! Cu spatele la perete. Ușurel. Nu mă face să sar peste Jackson ca să te îmbrac!

- Dumnezeuule mare! spuse ea.

Se lipi de perete, atașându-și cu mare grijă hamul. Părea că durează o veșnicie și, deși fuseseră sigure când dăduse găuri în capul lui Jackson, mâinile îi tremurau de mama focului în timp ce încerca să-și strângă hamul.

- Nu te grăbi, spuse Connie.

- Am terminat, zise ea. Sper.

Connie desfăcu coarda de la hamul lui, și Maggie o prinse de al ei. Apoi le strigă băieților să o tragă la ei. Cu o smucitură, Maggie fu ridicată în aer, simțindu-și fundul frecându-i-se de peretele muntelui. În clipa în care fu sus, un paramedic coborî în locul ei, cu un coș pentru situații de urgență și cu încă un cablu.

Cu mâinile tremurându-i, începu să-și dea jos hamul. Cal apăru numaidecât lângă ea, ajutând-o.

- Dacă-ți spune cineva că am leșinat când te-au coborât pe terasa aia îngustă, să știi că minte, zise el.

- Ești bine acum? întrebă ea.

- Sunt mai bine că te știi aici, sus. Scumpo, ai sânge pe mâini, spuse el.

- La naiba, am lăsat rucsacul acolo, cu Jackson! zise ea. O să iau niște apă oxigenată de la paramedici pentru mâini...

- Las-o baltă - e peste tot! zise el.

- E bine? întrebă Tom.

- Trăiește, dar trebuie să fie băgat cât mai urgent în operație. Mă duc cu el în elicopter. O să dau niște telefoane ca să ni se pregătească o sală de operații și ca să mai fie chemat un chirurg. O să-i facem o tomografie ca să știm mai bine cu ce anume avem de a face. Trebuie să sper, Tom. Semnele vitale sunt stabile și e semiconștient. A fost lucid. Are o șansă. O șansă bună.

- Vin cu voi! spuse Tom.

- Avem nevoie de spațiu ca să lucrăm, Tom. O să fim ocupați până ajungeți tu și Cal la Denver - va trebui să-l ducem la spitalul de acolo. Dacă apare vreo schimbare, oricât de mică, te contactez la telefon.

Cineva îi întinse o cârpă, apă oxigenată și o sticlă de apă. Maggie își spală mâinile.

- Durează prea mult! se plânse Tom, privind peste muchie, așteptând.

- E-n regulă, cred că pericolul imediat a trecut, spuse ea. Am eliberat presiunea craniană. Aș vrea să am mai multe informații, dar nu le putem obține până nu ajungem la Denver. Nu e nici un loc mai aproape.

- Colorado Springs nu-i mai aproape?

- E la fel, spuse ea. Iar pe oamenii din spitalul din Denver îi cunosc. Știu pe cine să sun.

Se auzi un strigăt, și coșul fu ridicat peste buza stâncii. Bărbații care cărară coșul la elicopter se mișcau repede și cu atenție.

Maggie veni repede în urma lor.

- Ținem legătura! Aveți grijă cum conduceți!

Sări în elicopter, în spatele pacientului ei.

Măinile îi tremurau doar atunci când era coborâtă într-o prăpastie sau când încerca să-și pună un ham pe o terasă îngustă. Când era cu un pacient, erau cât se poate de sigure.

Terry o întâmpină în sala de operații.

- Tu ești de gardă? întrebă Maggie.

- Da de unde! E sărbătoare weekendul ăsta. Eram liberă. Dar am primit un telefon că vii cu un pacient în stare critică, pe care l-ai salvat de pe o stâncă. M-am gândit să amân petrecerea.

- Nu l-am salvat, spuse ea, grăbindu-se spre vestiar. Totuși, i-am dat câteva găuri în cap cu o bormașină utilitară. Du-te să-l pregătești, Terry! Ne trebuie o tomografie. Și merci că ai venit. Am nevoie de orice ajutor.

- Sigur că da, spuse Terry. Mă bucur că te-ai întors.

- Nu m-am întors, zise Maggie. Dau doar o mână de ajutor.

- Și eu la fel, râse Terry.

Apoi silueta ei scundă și rotundă se îndreptă zgâlțâindu-se spre sala de operații.

„A venit pentru mine“, își spuse Maggie. Probabil că era acasă, în grădină, și făcea un grătar cu copiii și nepoții ei.

Nimeni nu-și programa o operație într-un weekend de sărbătoare, dar existau întotdeauna urgențe. Unul dintre colegii ei preferați, Jake Morris, era neurochirurgul de gardă și veni lângă ea, la chiuvetă, ca să se spele pentru operație.

- E cazul tău, Maggie. Eu doar o să fiu acolo, cu tine, în caz că ai nevoie de ceva.

- Am nevoie să știu că puștiul ăsta o să se facă bine, zise ea.

- Umblă vorba că ai coborât într-o prăpastie ca să ajungi la el, spuse Jake.

- Cam așa ceva, recunosc Maggie. Și chestia asta m-a speriat mult mai rău decât operația care mă așteaptă. Cred că este stabil. Să mergem să vedem ce arată tomografia.

- Ai observat cât de zgâriate îi sunt mâinile? Aproape până la os.

- Da, am văzut. Sper că asta înseamnă că a reușit să mai reducă din impact atunci când a căzut, pentru că băiatul ăsta s-a lovit rău de tot la cap.

Două ore mai târziu, Maggie intra în sala de așteptare. Tom și Cal săriră amândoi în picioare.

- E stabil, Tom. Este încă inconștient și nu îl trezim deocamdată. Nu vom ști exact cât de grave sunt rănila până nu se trezește și până nu îi lăsăm puțin timp să-și revină. Dar are șanse bune pentru o recuperare completă. A mai fost un al doilea hematom epidural, mai mic, dar asta e tot ce s-a văzut la tomografie. Creierul i-a fost zgâlțâit zdravăn. O să existe urmări. Să sperăm însă că nimic care să nu poată fi rezolvat. Dar e stabil, reflexele sunt bune. O să trăiască.

- Slavă Domnului! spuse Tom, prăbușindu-se pe scaun, lăsându-și capul în mâini și începând să plângă.

- Cineva o să te ducă în camera de reanimare ca să-l poți vedea, deși nu e treaz și nici n-o să fie o vreme. Poți să stai cu el, dacă vrei. O să rămân și eu cu el, până trece complet pericolul.

Tom ridică privirea spre Maggie, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

- Cum o să-ți pot vreodată mulțumi pentru asta? șopti el, cu vocea răgușită.

- Nici nu se pune problema, spuse Maggie. Ești prietenul meu. Cu siguranță știi că aș fi făcut orice mi-ar fi stat în putință.

- Veniți cu mine, domnule Canaday, spuse o asistentă.

Maggie rămase uitându-se la Cal.

Cal îi zâmbi.

- O zi lungă, Maggie?

- Băieții Canaday au încercat să-mi pună capac, dar le-am luat-o înainte. Cred.

- Și eu cred la fel.

- Va trebui să rămân la Denver câteva zile.

- O să trec pe la Sully, o să-ți iau niște haine curate și trusa ta de peste noapte, și mă întorc.

- S-ar putea să stau mai tot timpul la spital, dar mi-ar plăcea să te știu la Denver. Dacă o să am măcar și câteva ore libere, mi-ar plăcea să le petrec lipită de tine.

Cal zâmbi larg.

- Nu am nici o întâlnire importantă.

- Asta, spuse ea. Asta sunt eu. Va trebui să găsesc o cale de a fi această persoană.

- Atât timp cât nu va trebui să cobori prea des pe stânci, se acceptă, zise Cal. Sunt doar detalii. Și eu mă pricep la detalii.

Frunzele începură să-și schimbe culoarea pe la mijlocul lui septembrie și, până în a doua săptămână din octombrie, versanții erau îmbrăcați în culori splendide. Campingul lui Sully avea vreo douăzeci de vizitatori de weekend, cei mai mulți la rulote și la căsuțe. Toți veniți să admire culorile frunzelor de toamnă. Se fâțâiau cu aparatele de fotografiat și cu binoclurile în mână, îmbrăcați cu pulovere și șosete groase.

Cei mai mulți oameni considerau primăvara un simbol al noilor începuturi, însă nu și Maggie. Anotimpul ei preferat fusese întotdeauna toamna – culorile, aerul rece, zăpada de pe vârfurile cele mai înalte. Îi plăcea anul acesta mai mult ca niciodată, pentru că își luase viața de la început, ceva ce își dorise de multă vreme, fără să înțeleagă că era cu adevărat posibil. Dar California Jones se dovedise un expert în această privință. Îi arătase că secretul stă în detalii.

În timp ce se întorceau la Sully după două zile petrecute la Denver, Maggie îi descria fiecare caz de care se ocupase. Vedeă pacienți în diminețile de miercuri și joi în cabinetul prietenului ei, dr. Morris. Erau mai mulți neurochirurghi la clinică, și toți erau mai mult decât încântați să-i adauge numele pe listă, chiar dacă contractul de angajare era încă cercetat de avocatul lui Maggie – un anume California Jones, extrem de atent la detalii. Maggie vedeă pacienți și opera de miercuri până vineri după-amiaza, două sau trei zile pe săptămână. Era de gardă pentru cazuri de urgență un weekend pe lună. Era un program part-time foarte flexibil, care îi lăsa mult timp liber. Dar la clinică erau doi doctori care petreceau o vreme în orașele mai mici, care deserveau zone rurale, consultând pacienți care nu aveau alt acces la o consultație neurologică. Ofereau servicii cu tarife reduse sau chiar gratuite. Maggie știu numai decît că își dorea să fie implicată în povestea asta. Că asta ar fi făcut-o să se simtă împlinită.

Cal avea și el încă vreo câțiva clienți, pe lângă eminenta dr. Sullivan. O varietate de cazuri simple – vânzări și achiziții imobiliare, contracte de închiriere, un acord prenupțial, două testamente și două cazuri de apărare pentru comportament necorespunzător. Biroul lui era veranda magazinului lui Sully sau masa din bucătărie. Acum că sosise toamna, venea la Denver cu Maggie ori de câte ori putea, adică aproape tot timpul.

Într-un weekend, se duse în Minnesota să-și vadă sora cea mică, după ce aceasta fu de acord să vorbească cu el. Se dovedi că problemele ei erau legate, în cea mai mare parte, de dependența de droguri. Cu siguranță, disfuncționalitatea familiei în care crescuse nu o ajutase în privința asta, dar nu suferea de schizofrenie. De fapt, Sierra ținuse legătura cu Sedona și, împreună, cercetaseră istoricul familiei – părea probabil ca Jed Jones să facă parte din acea categorie de schizofrenici, șaizeci și trei la sută, la care boala nu era o trăsătură genetică.

- Tom mi-a spus că Jackson se descurcă grozav, îi spuse Cal lui Maggie, în timp ce se îndreptau spre Sully's Crossing. Nu s-ar zice că o nebună i-a dat găuri în cap cu bormașina.

- Tom și-a mai recuperat vreodată bormașina aia? întrebă Maggie.

- Habar nu am. Dar Jackson e mare vedetă. Face o pauză de un semestru de la școală. Poate chiar două. Vrea să-și revină complet. Încă mai are câteva probleme cognitive, în special de memorie. Nimic grav, însă. Este la fel de bolnav precum cineva care a suferit un atac de cord minor și se pare că o să-și revină complet, cât de curând. Ai făcut o treabă bună.

- A fost prima și ultima oară când am făcut ceva de genul ăsta, spuse Maggie.

- N-ai fost niciodată mai sexy.

- Tu de unde știi? Ai leșinat.

- Asta-i o minciună, zise el. Am amețit doar puțin. Atâta tot.

- Hei, ai virat prea devreme, spuse ea. Te-ai rătăcit.

- Nu m-am rătăcit. Vreau să-ți arăt ceva, spuse el. Ai fost vreodată aici?

- Probabil, spuse ea. Nu suntem prea departe de Sully. Dar nu-i mare lucru aici.

- Dar e frumos, nu? zise el.

- Nu găsești nici un loc în Colorado care să nu fie frumos.

- Știi că Tom a crescut în zona asta? Tatăl lui a crescut vite. Tom spune că, atunci când era mic, credea că tot asta o să facă și el când o să crească. Apoi însă viața lui o luat-o în altă direcție și poate că a fost mai bine așa, pentru că Tom spune că tatăl lui a fost nevoit să vândă proprietatea.

- Nu știam toate astea, spuse ea.

Cal viră pe un drum frumos, cu copaci pe margini, și o ținu drept înainte până când ajunse la o pășune cu un hambar mare. Opri mașina.

- Suntem pe o proprietate privată? întrebă Maggie.

- Sunt sigur că da, dar te asigur că este cât se poate de *privată*. Nu este un decor minunat pentru un sărut? întrebă el.

Era, într-adevăr, frumos. Un hambar mare și vechi, înconjurat de copaci în mijlocul unei pășuni, pe un platou adânc.

Munții la vest, o vale la est, un pâraiaș vesel ceva mai la sud. Cal își întinse brațul peste scaunul ei, cuprinzându-i umerii.

- Știi, cred că m-am îndrăgostit de tine încă din prima zi, spuse el.

- Când l-am adus pe Sully înapoi acasă după operație? întrebă ea.

Cal clătină din cap.

- Mai dinainte. De când te-am văzut cum aveai grijă de bătrânelul ăla derutat. Apoi, câteva minute mai târziu, te duceai cu Sully la urgențe. Împărțeai ordine, preluaseși controlul, erai încrezătoare, puternică. Și totuși, atât de blândă. Am știut în clipa aia că n-o să mai cunosc pe cineva ca tine niciodată în viața mea.

- Am fost la pământ în ziua aia, spuse Maggie.

- Te-am dorit din acel moment, spuse el, râzând ușor. Și nu mi-ai ușurat deloc munca.

- Nu am avut deloc încredere în tine, California, spuse ea.

- Am învățat câteva lucruri în ultimii doi ani, Maggie. Sau poate c-ar trebui să spun că mi-am amintit câteva lucruri. De când eram mic, am vrut să mă simt așezat la casa mea, în siguranță. Mi-am dorit respectul celor care mă cunosc, mi-am dorit o familie căreia să mă pot dedica, am vrut să învăț înțelepciunea aia de zi cu zi a lui Sully. Când mi-a murit soția, viața mea s-a dat peste cap. Eram prea singur. Dar asta o să se schimbe dacă o să te măriți cu mine. Cred că putem face asta, Maggie. Nu am crezut niciodată că o să cunosc o astfel de dragoste - nu credeam că o să simt o astfel de pasiune, până în străfunduri, completată însă de o senzație dulce de pace și de stabilitate. Tu mi-ai schimbat viața. Și trebuia schimbată.

- Și poți avea asta dacă voi continua să fac ceea ce fac? întrebă ea. Pentru că ce fac eu tinde să aibă complicații. Cele mai multe dintre cazurile mele sunt chestiuni de rutină și necesită doar pregătire și o mână stabilă, dar sunt momente... De câte ori țin în mână o bucată de creier sau de coloană vertebrală, există un risc. E stresant.

- E admirabil, spuse el. Maggie, cred că te cunoști bine, dar nu cred că-ți dai seama cât ești de uimitoare. Nu e vorba de lipsă de încredere, cătuși de puțin. Mai degrabă aș spune că nu te concentrezi asupra ta atunci când acționezi. Faci exact ceea ce-ți dai seama că stă în puterea ta să faci, chiar și atunci când asta are un preț. Nu mi-aș dori o altă soție, dacă n-ai fi tu. Sunt sigur de asta.

- Poți fi fericit într-o cameră dintr-un subsol? îl întrebă ea.

- Un an sau doi, spuse el. O să mai stăm și prin Denver. Dar eu o să fiu mult timp aici. Dacă n-ai nimic împotriva.

- Aici? întrebă ea.

- Vezi hambarul ăsta? Hambarul și terenul pe care stă sunt de vânzare.

- Ha, spuse ea, mirată. Ai de gând să cumperi cai, sau ce? O să aduci rulota ca să stăm în ea?

- Nu. Hambarul ăsta o să se transforme într-o casă fantastică. Cu ajutorul lui Tom, o să fie o casă de familie mare, spațioasă, cu vedere spre munte și spre vale. Haide! spuse el, ieșind din mașină.

O apucă de mână și o trase spre hambar, apoi deschise ușile duble. Stăteau în mijlocul unui spațiu enorm, înconjuțați de lucruri rămase de la foștii locatari - staule, troace în care fusese cândva apă, funii atârinate pe pereți, chiar și un ham și un jug ce păreau la fel de vechi ca și hambarul.

Cal arătă cu degetul spre un capăt:

- Bucătăria, holul de la intrare, spălătoria, locul de luat masa.

Se întoarse.

- Livingul, biroul. Nu mă deranjează să primesc clienții la Sully, dar nu știu cât timp o să mai fie el de acord cu asta.

Arătă spre podul de fân:

- Dormitorul mare și baia, două camere pentru copii.

Arătă în cealaltă direcție.

- Camera de oaspeți.

- Copii? întrebă ea.

- Când o să fii pregătită.

- Tu ești pregătit?

- Credeam că am pierdut șansa asta, apoi te-am întâlnit pe tine și multe visuri au devenit posibile din nou. Tot ce am crezut că rămăsese îngropat în trecut a devenit viitor. Credeam că singura mea șansă la fericire rămăsese în urmă, dar am aflat că mă înșelam. Maggie, tu schimbi jocurile - te lași să atârni la capătul unei funii ca să salvezi viața unui copil, îți încredințezi o bucată din inimă unui avocat vagabond.

O trase în brațele lui.

- Clădește-ți o viață împreună cu mine, scumpo! Te iubesc atât de mult, încât mi se încețoșează privirea.

- Nu a fost doar o bucată din inima mea, spuse ea. Te-ai furișat și ai furat-o pe toată.

- E timpul să spui da, Maggie.

- Glumești? Am senzația că te-am vrut dintotdeauna. Și, Calbert - ador hambarul! Îl ador. Nu am cum să-l umplu de copii, nu mai e timp. Dar pot să fac vreo doi așa cum trebuie, și să compensez cu animale.

Cal râse.

- Ești un geniu.

- Te iubesc, Cal. Mi s-au aprins călcâiele după tine! Vrei să ne căsătorim repede, până nu te răzgândești?

- Nu o să mă răzgândesc niciodată, scumpo. Ești totul pentru mine.

epilog

*Aceasta-i mai presus de toate:
Ție însuși cată să-ți fii sincer,
Așa cum sincer noaptea zilei îi urmează,
Atunci față de nimeni fals nu vei putea fi.*

William Shakespeare

Nu avuseseră invitații de nuntă. Maggie și Cal puseseră mâna pe telefon și își anunțaseră prietenii și familia că se căsătoreau, înainte ca splendidele culori ale toamnei să dispară. În vechiul hambar. Phoebe fu la un pas să facă o comoție cerebrală, dar lui Walter i se părut potrivit. Tom, Jackson și ceilalți copii Canaday, Enid, Frank, Conrad Doyle, adică Connie, și vreo câțiva paramedici curățară hambarul și îl împodobiră cu fanioane, flori uscate de toamnă și baloturi de paie. Tom folosi mașina mare a lui Sully ca să tundă pășunea, în așa fel încât mașinile să poată parca în siguranță acolo, fără să riște să pornească focul de la vreo scânteie. Maggie își sună prietenii și colegii din Denver și fu încântată să constate cât de mulți își doreau să vină.

O firmă de catering din Colorado Springs aduse mese, scaune pliante, mâncare, băutură, aranjamente florale, lumânări decorative, fețe de masă. Enid insistă să facă ea tortul de nuntă și, chiar dacă nu avea un aspect tocmai profesional, era unic – un tort pătrat cu două etaje, acoperit cu frunze de toamnă create din marțipan și colorant alimentar. Maggie nu râse, dar ar fi vrut să o facă. Nu tipăriseră nici un program, și preotul își luase licența de pe internet. Jaycee Kent și Terry Jordan din sala de operații fură domnișoarele de onoare, fratele lui Cal, Dakota, își făcu timp din scurt ca să-i poată fi cavalier

de onoare, celălalt martor fiind Tom Canaday. Ca să nu rămână pe dinafară, Sedona și familia ei luară avionul până la Denver și veniră apoi cu mașina, la timp pentru festivitățile din hambar.

Știind că păstrase legătura cu părinții lui Lynne, Maggie îl întrebă pe Cal dacă îi invitasă și pe aceștia și fu destul de surprinsă când îi spuse că da.

– Au refuzat. Se bucură foarte mult pentru mine și nu vor să-mi distragă atenția. Dar le-ar plăcea foarte mult să te cunoască și m-au întrebat dacă pot veni în vizită, după ce ne așezăm la casa noastră.

– Îmi pare rău că tatăl tău nu se simte suficient de bine cât să fie și el aici, spuse Maggie.

– O să le trimitem multe poze. Ești foarte frumoasă, spuse el.

– Iar tu porți costumul ăla care mă face să vreau să trimit pe toată lumea acasă cât mai devreme.

Maggie avea o rochie simplă, scurtă, de culoarea fildeşului, cu mâneci de dantelă și pantofi cu toc de culoarea pielii. În mașină, erau două genți cu haine. După o noapte petrecută la Denver și un prânz cu Dakota, Sedona și familia ei – plecau într-o scurtă vacanță într-o stațiune privată din Bahamas.

Puțin înainte de ora patru după-amiaza, când soarele începuse să arunce umbre lungi peste Munții Stâncoși, Cal și Maggie își întâmpinară oaspeții și făcură prezențările de rigoare.

La puțin timp după aceea, preotul îi chemă în fața hambarului, sub un frumos pavilion de toamnă, și începu. Vorbi foarte pe scurt despre marea bucurie pe care o simțea pentru că putea ajuta doi oameni să se lege prin căsătorie. Fură recitate jurămintele obișnuite, cel puțin o parte – Cal și Maggie voiau să facă lucrurile după placul lor.

– Maggie, până să te cunosc, eram pierdut. De multe ori m-am întrebat ce ar fi trebuit să fac, unde ar fi trebuit să fiu, dacă exista cineva pentru care aș fi fost

bărbatul potrivit. Când te-am întâlnit, te-am iubit din prima clipă. Din prima clipă. Discuțiile noastre lungi de lângă foc, în miez de noapte, au însemnat totul pentru mine. Plimbările pe dealuri și prin văi, fără să vorbim – totul. Serile mai presus de orice cuvinte – totul. Când privesc împreună cu tine spre viitor, inima îmi este atât de plină, încât nu mai e loc pentru nimic altceva decât o promisiune. Și îți promit viața mea întreagă. Tot ce e mai bun din mine.

- Iar eu îți promit, California Jones, toată pasiunea din inima mea, toată bucuria din ființa mea, tot râsul într-o zi cu soare, toată încântarea după o zi în care știm că suntem o singură ființă. Îți promit că, atunci când inima mea bate în piept, bate pentru tine. Te iubesc. Îți promit viața mea. Tot ce am mai bun.